Seymour M. Hersh ve Hüsnü Mahalli'nin Katkılarıyla

AKP'NİN SURİYE SAVAŞI

ERDOĞAN'IN YIKILAN HAYALLERİ...

Derleyen: Hamide YİĞİT

3. BASKI

TY TEKİN

AKP'NİN SURİYE SAVAŞI Derleyen: Hamide YİĞİT

TY TEKİN

Kurucusu
KEMAL KARATEKİN

AKP'NİN SURİYE SAVAŞI
Erdoğan'ın Yıkılan Hayalleri

Dünyayı Anlamak Serisi
Ortadoğu 1

© Tekin Yayınevi
TÜRKÇE YAYIN HAKLARI
Bu kitapta yayımlanan makalelerin Türkçe yayın hakları Tekin Yayınevine aittir. İzinsiz kullanılamaz.

Dizi Editörü
Hamide Yiğit

Yayıma Hazırlayan
Hamide Yiğit

Makaleleri Çevirenler
Hamide Yiğit
Somer Sultan

Kapak Tasarımı
Burak Tığlı

Sayfa Tasarım
Gülizar Ç. Çetinkaya

1.Basım Mayıs 2014
2.Basım Mayıs 2014
3.Basım Şubat 2015

Baskı ve Cilt
Yaylacık Matbaası
Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/197-203
Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 567 80 03
Sertifika No: 11931

TEKİN YAYIN DAĞITIM SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Ankara Cad. Konak Han, No: 15/A
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 527 69 69 - 512 59 84 Faks: (0212) 511 11 22
www.tekinyayinevi.com
info@tekinyayinevi.com
Sertifika No: 12336

ISBN: 978-9944-61-072-8

AKP'NİN SURİYE SAVAŞI
Erdoğan'ın Yıkılan Hayalleri

Derleyen: Hamide YİĞİT

Hamide YİĞİT 1965 yılında Hatay'ın Samandağ ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Samandağ'da, Yüksek Öğrenimini Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Felsefe bölümünde tamamladı. Sistematik Felsefe ve Mantık Anabilim Dalında Lisansüstü eğitime devam ederken, K. Maraş Andırın Lisesi'nde Felsefe Grubu öğretmenliğine atandı. Öğretmenliğinin birinci yılını tamamlamadan, Lisansüstü eğitim gördüğü Anabilim Dalında Araştırma görevlisi oldu. Ancak YÖK'ün Araştırma Görevlilerini güvencesizleştirdiği 50/d maddesine dayanarak, bir yıl sonra sözleşmesi feshedilip, Üniversiteyle ilişiği kesildi. 1992 yılında tekrar öğretmenliğe döndü. Halen Ankara'da Felsefe Grubu öğretmenliği yapıyor.

Eğitim emekçilerinin güvencesizleştirilmesi ve eğitimin piyasalaştırılmasına karşı aktif olarak sendikal mücadelenin içinde yer aldı. Eğitim sorunları ve eğitim emekçilerinin mücadelesiyle ilgili sendika.org'ta makaleleri yayımlandı. Suriye'ye yönelik emperyalist saldırının başlaması üzerine bu konuda inceleme ve araştırma çalışmalarına başladı. Haziran 2011'de Suriye üzerine yazdığı ilk yazısı "***Suriye Gerçeği: Savaş kapımızda, duyan var mı?***" Bunu diğer yazıları takip etti. Ayrıca Suriye ve Mısır'la ilgili Arapçadan çevirdiği makaleleri bir çok haber sitesi ve dergide yayımlandı.

Cehalete ve Cihat Nikahı "fetvaları" adı altında tecavüzlere karşı savaşan onurlu Arap kadınlarına...

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 9
GİRİŞ 13

I. **BÖLÜM**
Yeni Ortadoğu Projesi ve Doğal Gaz Savaşı Kıskacında Suriye 29
1- Suriye'ye Müdahalenin Arka Planı, Türkiye ve Katar Neden Suriye'ye Karşı 31
2- ABD'nin Stratejisi; Suriye Halkını Değil, Petrol ve Siyonist Varlığı Korumaktır 55
3- Ortadoğu'da Kavga: Doğal Gaz İlk Sırada Gelir 59
4- Suriye: Ufukta Petrol Savaşı Var 71

II. **BÖLÜM**
Kirli Savaş Kıskacındaki Suriye; Savaş Ticareti ve Türkiye'nin Açık Desteği 77
1- El Kaide, Suriye'ye Nasıl Girdi 79
2- Suriye'de Dehşet Mafyaları, Devrimin Evlatları O'nu Yiyor .. 99
3- Suriye'ye Cihat'a Gidenler ve Ticarete Dönüşen Savaş 105
4- Cenneti Halep'te Bulan Bir Cihatçının Öyküsü 115
5- Suriye'de İktidardaki Mezhebin Büyük Sırrı 118
6- Suriye'de "Devrim", Lazkiye'de Katliam Var 123
7- Kokuşmuş Cihat Nikahı Fetvaları 130

8- Suriye Kürtleri: Suriye Sorununun Yönüne Belirliyor 134
9- Siyonistler, Sözde Müslüman Şeytanlar ve
Medya'nın Suriye'ye Karşı Fitne İttifakı 138

III. **BÖLÜM**
"Arap Baharı"nın İflası: Suriye Halkı Direniyor 143
1- "Suriye Devrimi" Kazansa da Davasını Kaybetti 145
2- Suriye Savaşından Sonra, Devletlerin Rolleri ve
Yeni Stratejiler 156
3- Türkiye Kürtlerin Kazanmasını İster mi 161
4- Savaşı Kim Kazandı ve Uluslararası Sol
Suriye Savaşını Objektif Okuyabildi mi? 164
5- Suriye'de Katliamlar, Kimyasal Yalanlar ve
Gerçekler: Ya Sonra 169

IV. **BÖLÜM**
ABD ve AKP'nin Suriye Savaşında
Kimyasal İçerikli Suç Ortaklığı 183
1- Kimin Sarini? 185
2- Kırmızı Çizgi ve Gizli Hat 203

Önsöz

Suriye, artık ister istemez bizim 'meselemiz'dir. Ne var ki, taşeronluk görevi üstlenenlerin "iç meselemizdir" diyerek, içini karıştırıp kana bulamalarından dolayı, artık vicdani ve insani meselemizdir. Kardeşliği ebedi düşmanlığa dönüştürmek üzere yürütülen gayri ahlaki ve gayri nizami bir savaşın arkasında yatan gizli amaçların tek tek açığa çıktığı bir süreçten geçiyoruz.

Bu kitap, küresel paylaşım projesinin devreye sokulduğu Suriye'de, tam anlamıyla bir soykırım yaşanırken, hala bu savaşı küresel saldırganların kitlelere empoze ettikleri argümanlarla değerlendirme gafletinin devam ediyor olmasından dolayı, bir ihtiyaç haline gelmiştir. Suriye'de yaşananların, asıl muhatapları yerine, tamamen tek yanlı bir medya dezenformasyonuyla ve en iyimserinin "bağımsız kaynaklarca doğrulanamadı!" açıklamalarıyla dünya kamuoyuna sunulduğu bir üç yılı geride bırakmış bulunmaktayız.

Bu üç yıl boyunca, kimyasal saldırılar da dahil bütün katliamlar manipüle edilerek sunuldu ve üzülerek söylemek gerekir ki, küresel güçlerin bu günler için besleyip büyüttükleri yayın organları aracılığıyla dünya kamuoyuna anlatılan "bildik hikayelere" inanıldı. Sonradan çıplak gerçek insanlığın suratına bir şamar gibi indiği halde, hala Suriye'de olup bitene dair, bildik medyanın bildik söylemi üzerinden şekillenen bir algı yanılma-

sıyla ve buna bağlı olarak kronikleşen tepkisizlikle bakılmaktadır. Yaygın hale gelen algıya göre; Suriye'ye "özgürlük ve demokrasi gerek!","Suriye'yi diktatörlerden kurtarmak gerek!" Suriye halkı adına bu "gerekliliği" tespit edip yollara düşenlerin başında, bu konuda sabıka dosyası kabarık olan ABD, sicilleri belli olan Katar, Suudi Arabistan, Türkiye ve İsrail gibi ülkeler olunca, bir kez daha oturup düşünmek gerekirken; ne yazık ki, "demokrasi çığırtkanlarının" söylemleri ve manipülasyonları bilinçlere egemen oldu.

Bu yalana, emperyalist yağmaya, insanlık kıyımına karşı her kim bir laf edecek olduysa bu süreçte, "yoksa diktatörden yana mısın?" gibi çokbilmiş liberallerin baskılanmasıyla muhatap edildi. Ya da AKP Hükümetinin formülasyonu ve Başbakanın diline doladığı biçimiyle "Esed'çi" veya "Din kardeşlerimizi katleden Nusayri!" ilan edildi. Oysaki Irak işgalinde Saddam Hüseyin kimyasal silah üretmekle suçlandığında; daha Halepçe katliamı için dökülen gözyaşı kurumamışken bile, kimyasal silahların bahane olduğu gerçeği halklar tarafından haykırıldı ve emperyalistlerin pervasızca işgal projelerine karşı sokaklara inildi. Irak işgalinin sonuçları ortadayken, Suriye'nin BOP için stratejik önemi de bu denli açıkken, ne yazık ki, "Esad'ın diktatörlüğünü ve mezhebini" tartıştırıp öne çıkaran tutum ve söylemler sürece damgasını vurdu. Bunun önemli nedenlerinin başında medya dezenformasyonu geliyor.

Bu durumda Suriye savaşındaki gerçekler ve savaşın arkasında yatan küresel hesapların ne olduğu sorusu önem kazanıyor. Bu soruya, Türkiye ve dünya medyasının kamuoyuna sunduğu kalıplarla yanıt vermek olası değil. Ortada ciddi bir medya dezenformasyonu var ve bundan dolayıdır ki, gerçeği bir kez daha görünür kılmak kaçınılmaz hale gelmiştir.

Bu kitabı ihtiyaç haline getiren sebep; ülkemizde ya bu ilişik medya kaynakları referans alınarak, ya da yanı başımızda yanan ateşi Avrupa yazını üzerinden sunma ve değerlendirme

biçiminin yaygın olmasıdır. Bir yandan 'besleyip büyütülen' El Cezire ve Al Arabiya gibi iki Arap kanalıyla, öte yandan Avrupa kıtası üzerinden yapılan yayınlarla toplumsal algı biçimlendirildi. Oysa Suriye yanı başımızdadır. Hatta o derece iç içeyiz ki, Suriye'deki ateşi yakanlarla aynı topraklar üzerinde yaşıyoruz. İşte bu yüzden Suriye'yi anlamak, "yerelden ve bölge kaynaklarından", daha da önemlisi, komplonun merkezi olan "istihbarat ifşaatlarından" okumaları zorunlu kılıyor.

Bu kitap, Suriye savaşının arka planına ve bölge gerçeğine ışık tutan yazarların makalelerinden derlenmiştir...

Derleme üç boyutta yoğunlaştırıldı. Birincisi; Suriye'ye yönelik müdahalenin arka planında yatan küresel hesapların ne olduğuna dair metinleri içeriyor. Bu bölümde görüleceği gibi sorunun özü, ne Suriye'nin diktatör rejimi ne de mezhepsel baskılamadır. Esas olan; Ortadoğu'nun, doğal kaynaklar ve pazar potansiyeli açısından küresel devleri, içine düştükleri büyük krizden kurtaracak düzeyde bir lokma olmasıdır.

İkincisi; üç yılı aşkın süredir devam eden savaşın vahşetini Arapların gözüyle yansıtmaktır. Suriye'de olanlara "devrim" ya da "Arap Baharı" demek mümkün mü? Suriye'de tam anlamıyla bir kaosun yaratıldığı ve çok uluslu bir vekalet savaşının yürütüldüğü bariz bir gerçektir... Bu kaostan Suriye halkına yansıyan; ölüm, göç, sefalet ve kadınlara yönelik tarihin en büyük zulmü ve ahlaki çöküşü olan "cihat nikahı", yani fuhuştur. Öte yandan bu savaş ortamında doğan Rojava gerçeği, denklemi değiştirecek bir denge olarak karşımızda duruyor. Bu dengenin tarafı olarak Suriyeli Kürtler konusu ile Suriye'de gerçekte neler yaşandığı, Ortadoğu coğrafyasından yazarların gözüyle aktarılıyor...

Üç yılın sonunda gelinen nokta itibarıyla üçüncü ve en önemli boyutu da şudur; Suriye savaşı, bütün küresel hesapları altüst etmiştir ve artık kartlar yeniden karılmak zorundadır. "Bahar" mucitleri ve destekçileri, yeni dengeler içinde yeni arayışlar peşine düştüler bile. Katar, Mısır'da önce desteklediği Mursi'ye son-

radan sırtını döndü, Ürdün'le ilişkilerini düzeltmek için atağa geçti ve şu anda "Bahar"ın kendilerine uğramasından korkar durumdadır... Türkiye, eline ayağına doladığı bu dış politikada "nitelikli yalnızlığa" mahkumdur ve en vahim olanı da, Türkiye'nin içine düştüğü Suriye bataklığından bir savaş suçlusu olarak çıkmasıdır. Başta El Kaide olmak üzere diğer cihatçı terör gruplarıyla doğrudan ilişkilerin gün yüzüne çıkmaya başladığı bu süreçte, Türkiye tamamen yalnızlaştırılacak ve yüzüstü bırakılacak gibi görülüyor. ABD ise, savaş vekaletini verdiği ülkelere sırtını dönüp, İran'ı sisteme katma peşindedir, yani eski düşmanlar dost olma yarışındadır. Kitap, bütün dengeleri bozan Suriye savaşının gelinen aşamada bağrında ne taşıdığı, değişen küresel denklemlerin gelecekte nasıl bir kurguya gebe olduğu üzerine seçilmiş metinleri de içeriyor.

Özellikle ülkemizde bu emperyalist saldırıyı masumlaştırma çabasında olan liberallerin yaydıkları önyargılı bakışa karşın metinlerin, Suriyeli yazarlarla sınırlandırılmamasına özen gösterildi. Suriye panoraması, bütün bir Arap Coğrafyasından; Suriye, Mısır, Lübnan, Filistin, Yemen ve Sudanlı yazarlardan metinlerle ve dünyaca ünlü Pulitzer ödüllü yazar Seymour Hersh'ün olay yaratan yazılarıyla sunulmaya çalışıldı.

Bu derleme kitabı, Ortadoğu'daki acılı tüm ülkelerin halklarına armağan ediyoruz. Bu amaç için benim adım atmama sebep olan sevgili Önder'e ve Tekin Yayınevi editörlerine teşekkür ediyorum. Özellikle çevirileri birlikte yaptığımız, bana kolektif çalışma keyfini yaşatan sevgili Somer Sultan'a binlerce teşekkürler...

Ve sevgili ailem, Canım kızlarım!.. Çalışmalarım boyunca motivasyonumun kaynağı oldunuz. Sizi seviyorum!..

Hamide Yiğit

Nisan 2014 - ANKARA

Giriş

Tunus'ta başlayan isyanlar, Mısır'a da uğradığında, bu sürece liberallerin de çok hoşuna gidecek bir elbise biçildi ve giydirildi. Bunun adı: "Arap Baharı" oldu. 1848 devrimlerinde ortaya çıkan *"Halkların Baharı"* deyimiyle hemen özdeşleştirildi ve dünya kamuoyuna sunuldu. Esasında kapitalizmin bu dönemsel krizine, devrimci bir müdahalenin olanakları daha fazla mevcuttu. Ne var ki bunu küresel güçler fark ettiler. Egemen sistem kavramların içini boşaltarak durumu kendi lehine çevirdi ve ne yazık ki, sol kesimin önemli bir kısmı bu gerçekliğin ayırdına varamayarak edilgen bir duruş sergiledi. "Solun kafa karışıklığı mıdır, refleks verme atıllığı mıdır," yoksa "devrimci bir müdahalenin öznesi olabilecek örgütlülükten yoksunluk mudur?" gibi başlıklarda bir dizi analizler yapılacaktır kuşkusuz. Ancak her hâlükârda sol, elindeki argümanları çaldırmış durumdadır. Bu sol söylem ve değerlerin çalınmasına en büyük katkı da, eskinin "solcusu," bugünün moda liberallerinden gelmiştir. Bir yandan solun eksikliği, öte yandan liberallerin hırsızlara yardım ve yataklığı... Hepsi bir araya gelince, krizin içinde can çekişen kapitalistlere adeta gün doğdu! İşte bu atmosfer içinde Ortadoğu'ya yönelik yüzyılın en kanlı emperyalist müdahalesi gerçekleşiyor ve dünya kamuoyu da, medya dezenformasyonu sayesinde hala süreci objektif okuyabilmiş değildir.

Emperyalist yağma kıskacındaki Suriye'de olan "Bahar"mı, "devrim"mi? Suriye halkının üç yılda yaşadığı vahşeti "devrim" ya da "özgürlük" olarak tanımlayan/tanımlayacak olanlara diyoruz ki, bu olanlara Suriyeli gözüyle bir kere bakın yeter!.. Üniversite'de öğretim üyesi olan Rima Z.'ye kulak verelim:

"Bize diyorlar ki, yolsuzluk, zulüm ve fesat içinde yaşıyorduk. Şimdi özgürlüğümüzü istedik.

Biz de diyoruz ki, Zulümden kurtuldunuz, iyi yaşayın özgürlüğünüzü!

40 yıldır zulüm vardı, ama ne bir kilise ne bir cami yıkıldı.

40 yıldır zulüm vardı, ama Suriye'nin en ücra noktasına kadar elektrik gitti, oysa şimdi karanlıktayız.

40 yıldır zulüm vardı, ama bir file ekmek 15 liraydı

40 yıldır zulüm vardı, ama Üniversiteler ve hastaneler ücretsizdi.

40 yıldır zulüm vardı, ama dolar sabitti.

40 yıldır zulüm vardı, ama güven içindeydik ve bir gecede her şey değişti, korku kabus gibi üstümüze çöktü.

40 yıldır zulüm vardı, ama ne bir imam ne bir papaz katledildi.

40 yıldır zulüm vardı, ama Suriye dünya gözünde bütün Arapların medeniyet beşiğiydi.

Peki ya özgürlük günleri?

Yalnızca iki yıllık özgürlük, bizi yüz yıl geriye götürdü. Dünyanın en fazla göç eden, savrulan halkı olduk. Tarlalar, parklar mezarlık oldu. Şimdi söyleyin bana bu ne güzel özgürlük böyle?"[1]

İşte Suriye'de olan, Suriye halkının ne yediğiyle, nasıl yaşadığıyla zerrece ilgisi olmayan küresel güçlerin, salt kendi ihtiyaçları için ülkeye benzin döküp tutuşturmalarından başka bir şey değildir. Bu saldırının arkasındaki küresel hesaplar çok karma-

1 Rima Z'nin Facebook sayfasındaki 10.08.2013 tarihli paylaşımı

şık olsa da, sadeleştirildiğinde, arkasından bölgeye nüfuz etme yarışı, petrol ve doğal gaz savaşları çıkıyor.

Bu 'bahar' neden savaşın baş aktörleri olan Türkiye'de ya da Katar'da değil?

Lübnanlı araştırmacı yazar Dr. Ghada El Yafi, "Türkiye ve Katar neden Suriye'ye karşı; Rusya ve Çin kimi Destekliyor?" isimli araştırmasında ABD ile Rusya arasındaki, bölgeye ve Avrupa'ya nüfuz etme savaşının yol haritasını çiziyor. Bu nüfuz etme savaşı, doğal gaz boru hattının geçiş yolları üzerine kuruludur. Çünkü küresel ısınmaya karşı önlem almak için Kyoto Anlaşması'nın imzalanmasıyla birlikte, Avrupa Birliği'nin taahhütleri ile açığa çıkan şey; artık doğal gazın petrolden daha önemli hale geldiğidir. Ve Kyoto Anlaşması'nın imzalandığı 1994 yılından bu yana gelecekte petrol savaşlarının yerini doğal gaz savaşlarının alacağı kesinleşmiş oldu. Doğal gaz rezervlerinin nerelerde olduğu bellidir, lakin önemli olan doğal gazı taşımak ve dünya ülkelerine ulaştırmaktır. Doğal gaz boru hattı geçiş güzergâhında Suriye ve Türkiye kritik önem taşıyor. Ne var ki Türkiye, ABD için bir sorun teşkil etmiyor, tersine ABD çıkarları için projenin önemli yürütücülerinden biri olarak devreye giriyor. Burada asıl sorun Suriye'dir ve Suriye'ye müdahale kurgusundaki en önemli iki aktör, Türkiye ve Katar'dır.

Yazar, savaşın baş aktörleri Katar ve Türkiye'de gerçekleşen planlı darbelere dikkat çekiyor: Eş zamanlı olarak Katar Emiri'nin babasına, Recep Tayyip Erdoğan'ın da hocası Necmettin Erbakan'a darbe yapmasının, bu proje dahilinde ABD tarafından planlandığına ve Büyük Ortadoğu Projesi'nin baş aktörlerinin ABD tarafından iktidara taşındığına değindiği makalesinde, doğal olarak şunu sorguluyor: "Bütün bu olanlar Arap Baharı mı? Peki, bu 'bahar' neden savaşın baş aktörleri olan Türkiye'de ya da Katar'da değil?"

ABD'nin hayali, Erdoğan'ın hayali oldu. Çokça dile düşen Nabucco, ABD'nin iflas etme ve daha da önemlisi "görkemini"

kaybetme telaşıyla giriştiği umutsuz bir atak olsa da, Arap dünyası için ölüm ve esaret demekti. Fakat proje çöktü. Doğal gaz üzerinden dünyaya nüfuz etme rekabeti asıl olarak ABD ile Rusya arasında sürmektedir. Rusya, dünyanın en büyük doğal gaz şirketi olan Gazprom'u kurdu ve dünya enerji devi haline getirdi. Bununla da ABD ve ABD'li şirketlerin kabusu oldu.

Bu proje, ABD'nin hayali olduğu kadar, Yeni Osmanlıcıların da hayaliydi. Öyle anlaşılıyor ki, Tayyip Erdoğan'ı iktidara taşıyan kurgunun ana gövdesini oluşturmaktadır. Erdoğan'ın iktidara taşınmasındaki en büyük etken, doğal gaz boru hattı ile ilgili projede ABD'nin, Erdoğan'ın iyi bir müttefik olduğuna ikna olmasıdır.

"Bahar" mevsiminden muaf tutulan Türkiye ve Katar, Arap ülkelerine baharı götürme gayreti içindeyken, neyin peşindeler? Özellikle Türkiye'nin bu savaştan beklentisi nedir? Bu soruların yanıtı,"Erdoğan'ın Nabucco hayali" adlı makalede yer almaktadır. Nabucco projesi, bölgenin doğal gazını Türkiye'de toplayacak ve Yunanistan üzerinden Avrupa'ya taşıyacaktır. Avrupa'da Rusya'nın etkisini ABD lehine kıracak olan bu proje için Suriye kritik bir konuma sahiptir. Başta Suriye olmak üzere bölge devletlerinin parçalara ayrılmasını gerektiriyor. Bunun için de, Türkiye'de yeni bir oluşum hazırlandı. İşte bu oluşum, Adalet ve Kalkınma Partisidir.

> *Abdullah Gül ve Recep Tayyip Erdoğan, Mısır'ın üç devlete, Irak'ın üç, Suriye'nin de dört devlete bölünmesini baştan kabul etti. Washington, Sünni devletlerin nüfuzu konusunda, bunlar "Türkiye'nin yeni devletleri" olacakmış gibi Türkiye'ye taahhüt verdi. Türkiye de, İsrail'in geriye kalan diğer devletler üzerinde kontrol sahibi olmasını kabul etti.*

Ayrıntılı anlatımı makalede yer alan, Rusya'nın ABD'yi ekonomik olarak da zora sokan bu projesi, Rusya'nın bölgeye ve Avrupa'ya hakim olması anlamına geliyor. *Ne var ki, Rusya'nın attığı bu adımlara yanıt, "Arap Baharı" olarak geldi. Öyle bir bahar ki, bölgeyi parça parça bölmek ve oralardan Rusya ile Çin'i*

tamamen izole etmek için bir adım atılmasının hazırlığı olarak başlatılan isyanlar zinciri biçiminde görüldü. Nabucco projesi suya düşer, Gazprom alır başını gider ama olan Suriye'ye olur...

Suriye'ye yönelik bu küresel saldırının sırrı...

Yine Lübnanlı yazar Jusem Ucaka, "Suriye: Ufukta petrol savaşı var" isimli yazısında, Akdeniz'in derinliklerinde gömülü devasa petrol zenginliğinden ötürü bölgenin jeostratejik ve jeopolitik yönüne dikkat çekiyor. ABD jeoloji araştırma kurumu olan "US Geological Survey," Doğu Akdeniz bölgesinde keşfedilmeyen petrol ve doğal gaz kaynaklarına yönelik jeolojik tarama yaptı. Bu tarama sonucunda petrol zenginliğinin Akdeniz'in derinliklerinde gömülü olduğu tespit edildi.

Akdeniz üzerinden petrol savaşı olasılığı yüksektir çünkü bu zenginlik bölgeyi, gelişmiş ülkelerin çok daha ilerisine taşıyabilecek boyuttadır. Bu zenginlikten Suriye'nin payının 123 ile 567 milyar dolar arasında olması bekleniyor. Suriye, kendi sahillerinde petrol arama çalışmaları için Rus Şirketi Soyuzneftegaz'la anlaştı. Yakın zamanda gerçekleşen bu anlaşma, tüm askeri müdahale tehditlerine ve içerdeki savaşa rağmen Suriye'nin, kıyısındaki kendisine ait zenginlikten yararlanmakta son derece kararlı olduğunu göstermektedir. Ancak Akdeniz'de sınırı olan ülkelerin bambaşka sorunları daha var ki, karadan ve denizden sınırları resmi olarak belli değil; İsrail-Lübnan, Türkiye-Kıbrıs, Türkiye-Suriye ve Lübnan-Suriye gibi...

Yazardan anlaşıldığı üzere bu sınır sorununun çözülmesine ABD yeşil ışık yakmamakta, hatta Suriye krizi nedeniyle Lübnan'da baş gösteren derin ayrılıklar kışkırtılmaktadır. Lübnan bu günlerde en karanlık günlerini yaşıyor. Yazarın bu tespitlerinden yola çıkarak, bölgenin uzun yıllar petrol savaşlarına ev sahipliği yapacağını varsaymak mümkün. Ama bu savaşın öncekilere pek benzemeyeceği, bir tarafında Rusya'nın, diğer tarafında ABD'nin yer aldığı iki kutuplu bir dünya savaşına dönme

ihtimali göz ardı edilemez. Çünkü kapışılan Akdeniz petrolleri, dünya dengelerini yeniden şekillendirecek boyuttadır.

Ortadoğu'da gaz savaşı üzerinden yürütülen küresel kavgayı anlatan diğer bir yazı da, Filozof, jeopolitik araştırmacı yazar İmad Fevzi Şuaybi'nin kaleminden "Ortadoğu'da kavga: Doğal gaz ilk sırada gelir" isimli makaledir. Aynı zamanda Şam Stratejik Araştırmalar Merkezi Başkanı olan Şuaybi, iki küresel gücün, ABD ve Rusya'nın hem Ortadoğu'yu, hem de Avrupa'yı şekillendirme kavgasının temelinde doğal gaz işletmeciliği ve transferi olduğu gerçeğini bütün ayrıntılarıyla gözler önüne seriyor. Rusya karşısında ABD'nin hem ekonomik olarak, hem de "dünyaya nüfuz eden ülke" imajının sarsılması nedeniyle siyasi açıdan kayıplara uğradığı bir gerçektir. ABD açısından bu kayıpları bir nebze telafi etmek yetmez. Gücünü yeniden inşa etme uğruna zorlu ve riskli bir savaşa girmesi, adeta zorunlu hale gelmiştir. İmad Fevzi Şuaybi, ABD'nin egemenlik hırsının yanı sıra, daha çok Rusya'nın, ABD'yi kuşatan ve bütün Avrupa kıtasının yol haritasını belirleyecek büyüklükte projelere imza atarak, nasıl bir küresel güç haline gelmeye çalıştığını aktarıyor. Bu aktarımda AB'nin gerileyen ekonomik yükünü çekmek istemeyen Almanya'nın Rusya ile yakınlaşması da yer alıyor. *"Küresel kavganın teknik çizimi, yenidünya düzeni işleyişine dair tek yönlü bir çizimdir. Oysaki kavganın iki ana temeli vardır: Birincisi, askeri anlamda nüfuz etme kavgası, diğeri ise, asrın ruhunu, yani enerjiyi ele geçirme kavgasıdır. Ki, "Asrın Ruhu"nda ilk sırayı doğal gaz almaktadır."*

Doğal gaz kavgasında Suriye'nin bütün dünya için önemli bir stratejik değer taşıdığına dikkat çeken yazar, Suriye'nin Rusya ile yaptığı; "İran doğal gazını, Irak üzerinden kendi topraklarında depolama ve buradan da Akdeniz üzerinden dağıtımını yapma" anlaşması, ABD ve Türkiye'nin en büyük hayali olan Nabucco projesinin hayat damarını kesmiştir. Bu anlaşmayla kendine önemli bir jeostratejik alan açan ve Rusya ile kurduğu müttefik ilişki sayesinde gelecekte çok güçlenecek olan bir ülke konumun-

daki Suriye, yazarın tarifiyle; "gelecek dönemin anahtarıdır." Bu da kanaatimizce, Suriye'ye yönelik bu küresel saldırının sırrını açıklar.

Ortadoğu'da olan ne "Arap Baharı"dır, ne de "devrimdir."

Filistinli yazar Cemal Eyyub'e göre, Suriye'de ve bölgede olan ne "Arap Baharı"dır, ne "devrimdir." Bu tür kavramsallaştırmalar bilinçli bir şekilde ABD, AB ve Siyonizm'in emellerini kamufle etmenin bir aracı olarak tercih edilmiştir. Petrolün yanı sıra bölgede Siyonist varlığı korumak ve güvenliğini garanti altına almak, asıl hedeftir. Suriye'nin kimyasal silahlardan arınmayı kabul etmesinden sonra Washington hemen rahatlıyor ve askeri müdahaleyi erteliyor. Belki de bir blöftü ama bir kazanım elde etmiş oldu. Siyonist varlık için bölgede tehdit unsuru oluşturan kimyasaldan kurtulmak ABD için en önemli adımdır. Çünkü rejimin elinde olması bir yana, muhaliflerin eline geçmesi ihtimali, korkunç bir felaket demektir ve ABD'nin asıl kaygısı İsrail içindir.

Suriye'ye dönük saldırının asıl nedenleri nasıl örtbas edildiyse, Suriye'de üç yıldır devam eden felaketin boyutları, dezenformasyon ve saptırmayla, olduğundan çok farklı yansıtılmaktadır. Gerçekte Suriye'de neler oluyor? Bu savaşın açığa çıkardığı ve medyanın yok saydığı ya da üstünü örttüğü gerçekler nelerdir?

Üç yılı aşkın süre boyunca Suriye'de yüzyılın en büyük insanlık dramı yaşandı demek abartı olmaz. Bir yönüyle ölüm, yıkım, göç; diğer yönüyle kadın ticareti, fuhuş... Mezhep kışkırtıcılığı ve mezhepsel soykırımlar. Her biri ayrı bir dram... Suriye'de yaşanan savaş vahşetini bütün yönleriyle aktarmak olası değil. Ancak medyanın bu savaşa "meşruiyet" kazandırma çabasıyla öne çıkardığı mezhep sorunu, ele alınması gereken önemli bir konu olarak önümüzde duruyor. Birkaç medya kuruluşu tarafından, mezhep savaşına dair dillendirilen "Suriye yönetiminin Alevi azınlıktan oluştuğu" iddiası gerçeği ne kadar yansıtıyor? İnsanları ait oldukları mezheplere göre istatistiksel veri olarak sınıflandırmak

bizim tercih edeceğimiz bir yaklaşım değildir. Ne var ki, savaşın gerekçesi haline getirilen "Suriye yönetimi Alevidir" argümanını çürüten bir metin, ihtiyaç haline gelmiştir. Bu nedenle seçtiğimiz metin, istatistiksel olarak Suriye yönetiminin Sünni çoğunluk üzerinde Alevi tahakkümü kuran değil, tersine yönetimin büyük çoğunluğunun Sünnilerden oluştuğunu ortaya koyuyor.

Üçüncü can alıcı nokta da; Suriyeli olmayan, fakat Suriye halkı adına "özgürlük ve demokrasi" savaşı verenler gerçeği... Bunların başında El Kaide geliyor.

El Kaide, Suriye'ye nasıl ve nereden girdi, niçin? Suriye'de birden bire ortaya çıkan onlarca İslamcı örgütün nerelerden geldiği ve amaçlarının ne olduğuna dair ayrıntılı bir araştırmayı, Suriyeli Asia Haber Ajansından Seyit Mehdi Nurani bizlere sunuyor. Makale, El Kaide ve bağlantılı İslamcı örgütlerin Suriye'deki varlığını inkâr edilemez biçimde ortaya koymaktadır. El Kaide, örgütlenme yapısından, kurucu lider kadrosuna, hedefleri ve uluslararası ilişkilerine kadar ayrıntılı biçimde makalede yerini almaktadır. ABD'nin, Suriye'de etki alanı genişleyen El Kaide'yi terör listesine almasından sonra, gücünü bir miktar zayıflatmak için yeni bir oluşuma ihtiyaç duyuldu. Bu ihtiyaca binaen İslami Cephe kuruldu. Ama Seyit Mehdi Nurani'ni aktarımından, yeni oluşturulan bu İslami Cephe'nin El Kaide ile doğrudan bağlantılı olduğu, fakat bu ilişkinin gizlendiği anlaşılıyor. Ve diğer önemli husus da, bilinen, fakat hep inkâr edilen, İHH'nın bu cephenin finansörleri arasında yer aldığı gerçeğidir. Yazıda İslami Cephe'nin finansman kaynakları arasında, İnsani Yardım adı altında İHH'nın da yer aldığı bilgisi teyit edilmiş oluyor.

Ayrıca bu Cihatçı akını ve savaştan doğan rant da önemli bir olgu olarak karşımıza çıkıyor. Suriye'ye akın akın giden Cihatçıların yol haritasına dair, üç ayrı ülkeden (Mısır, Lübnan ve Irak) gazetecilerin birlikte yürüttükleri önemli bir araştırmayı aldık. Bu araştırma, Uluslararası düzeyde ikincilik ödülünü almıştır. Metinde, dünyanın dört bir yanından gelen Cihatçıların toplan-

ma yeri olarak karşımıza İstanbul çıkıyor. Ülkeleri farklı, ama izledikleri yol aynı olan bütün cihatçılar, İstanbul'da toplanıp Antakya'ya geçiyor, oradan da Suriye'ye, birliklerine katılıp "cihat ediyorlar."

Çeçen Ömer'in öyküsü, cihat için Suriye'ye akın edenlerden yalnızca bir örnektir. Geçmiş yaşantıların, yoksullukların ve beklentilerin nasıl örgütlendiği, Suriye'de kaos ortamından yararlanarak kendi hükümdarlıklarını nasıl kurdukları, gasp ettikleri zenginlikler üzerinden, hayal ettikleri "cenneti" nasıl yaşadıklarını örnekleyen bir yazı.

Bir diğer önemli konu da, çokça duyduğumuz "Cihat Nikahı" ile ilgilidir. Bu konuda seçtiğimiz metin, uzaktan, Yemen'den bir bakışı yansıtıyor. Yazar, "Devrim" adı altında bu denli ahlaki çürümüşlüğün ve yozlaşmanın ortaya çıkmasına isyan ediyor. *"Böyle devrim mi olur?"* diye isyan eden bir bakışla, Arap halklarına sitemini dile getiriyor. *"Dünyanın en ahmakları ancak bir suda iki kere yıkanılacağını sanırlar!"* tarihten dersler çıkarılması gerektiğini, tarihin ikinci bir şans tanımayacağını, gericileştirilen ve köleleştirilen Arap halklarının artık gözlerini açmaları gerektiğini söylüyor...

Suriye denkleminde Suriyeli Kürtlerin belirleyici rolü asla göz ardı edilemez. Suriye'de Kürt Hareketi denince ilk akla gelen Salih Müslim'in partisi PYD'dir. PYD, savaşın bütün taraflarını açısından önemi görmezlikten gelinemeyecek kadar güçlü bir konuma gelmiştir. Bu gücünün en önemli nedeni, bu süreçteki rasyonel ve bağımsız tutumudur. Kendini bir ikileme sıkıştırmadan pazarlık gücünü arttıran politik-diplomatik başarısını sürdürürken, aynı zamanda varlığını koruma kararlılığıyla savaşta üstünlük elde etmiştir. Bu sebeplerden dolayı doğaldır ki, Suriyeli Kürtler konusu, bu kitapta yerini almıştır. Seçilen metinler, Türkiye kamuoyunun yakından bildiği gelişmelere örnek oluşturacak türdendir. Suriye krizinde sıkışmışlığın sonucu olarak, AKP eliyle başlatılan Türkiye'deki "Barış Sürecine" Suriye'den bir bakış sunması açısından oldukça önemlidir.

Sarin gazıyla aşılmak istenen "kırmızı çizgi"

Suriye halkı katlediliyor ve direniyor. Bu katliamlar arasında örneğin Lazkiye katliamı, içerden dehşetin tanıklarıyla sunuluyor. Onca katliama ve komploya karşın Suriye halkının bileğini bükemeyenlerin daha da kanlı provakasyonlara imza attıklarına bütün dünya tanık oldu. En kanlı oyunların bile boşa çıkarıldığı, ama acının ve dramın yine Suriye halkına düştüğü birçok provakatif kurgu bozuldu. Bu kurguların belki de en vahşi olanı Doğu Guta'ya yönelik kimyasal saldırıdır. Doğu Guta'da 400'den fazla çocuk 1400'ün üzerinde insanın ölümüne neden ve dünyayı dehşete düşüren sarin gazlı saldırı da, diğer savaş oyunları gibi oyun kurucularının elinde patladı. Ama asıl önemlisi, kimin elinde patladığıdır. ABD'nin bile sonradan öğrendiği ve buna uygun raporlar uydurduğu bu saldırının arkasındaki gerçekleri, saldırıyı yapan ve yaptıran tarafları ifşa eden yazılar, dünyada şok etkisi yarattı. Bu şokun altında kalıp, savaş suçlusu olarak dosyası kabaranları ifşa eden dünyaca ünlü yazar Seymour M. Hersh'ün "Kırmızı Hat, Fare Hat" ile "Kimin Sarini?" isimli iki makalesi, tarihe önemli bir dip not düşecek değerde ve önemdedir. Savaşı tutuşturma heveslisi olan ülkelerin başında Türkiye'nin bulunduğu gerçeği bir kez daha açığa çıkmakla birlikte, ortaya çıkan bu metinler, küresel hırslar uğruna Suriye üzerinden sürdürülen vahşetin hangi boyutlara vardırıldığını gözler önüne sermektedir.

Suriye'nin direnişi, ABD ve müttefiklerinin hesap edemedikleri kadar süreci uzatmış, bütün kurguları bozmuş ve karşısında, belki de uluslararası mahkemelerde yargılanacak oyuncuları açığa çıkarmıştır. Bugün gelinen noktada artık bu bataklıktan nasıl çıkılacağına dair hesapların yapılmaya başlandığı bir sürece evrilmiştir.

Bu savaşın kazananı kim? Savaşlarda halklar her zaman kaybetmektedir. Fakat yine de Suriye halkı, güvenli yaşamından çok şeyler kaybederken, aslında kazanan taraf olarak nitelendi-

rilebilir. Emperyalist kurguyu bozan Suriye, şimdilik kazanan taraftır, ABD ve müttefikleri ise kaybeden. Peki ya sonra? İki kutuplu asimetrik savaşların varacağı boyut, merak konusudur.

Evrensel Saldırı ve Suriye...

Tunus'ta başlayan, Mısır'da devam eden, Libya'da NATO işgaline dönüşen ve Suriye'de duvara toslayan 'Arap Baharı' denilen büyük oyun Bahreyn'de farklı sergilendi.

Peki, sonrasında ne oldu?

Emperyalist güçlerin, bölgesel uşakları ile pazarlamak istedikleri Siyasal İslam Projesi çöktü. Çünkü Esad ve Suriye halkı direndi. Direnip dayandığı için de Mısır'da Müslüman Kardeş Mursi devrildi, Tunus'ta İslamcı Nahda'nın koalisyon hükümeti dağıldı, Libya ise iç savaş ve dağılmanın bataklığına sürüklendi.

Başka ne oldu?

Suriye dosyasında her şeyden ve herkesten sorumlu ABD'li Robert Ford emekliye sevkedildi. Suriye krizinde Esad karşıtı herkese milyar dolarlar dağıtan Katar Şeyhi Hamed, Amerikan teslimatı ile görevi oğluna bıraktı. Suriye sorununda her pisliğin içinde bulunan Suudi İstihbarat Şefi Bender Bin Sultan kibarca kovuldu. Çünkü hepsi Suriye'de çuvallamıştı. Geride Suriye sorununda başından beri başrol oynayan Erdoğan-Davutoğlu ikilisi kaldı.

ÖSO ve SUK Türkiye'de kuruldu ve dünyanın dört bir yanından gelerek Suriye'de savaşan on binlerce ruh hastası cihatçı, bu ülkeye Türkiye'den girdi. Suriye'de savaşan tüm silahlı gruplar, Türkiye topraklarını operasyon ve lojistik destek merkezi olarak

kullandı. Türkiye ve AKP hükümetinin politikaları olmasaydı, bugün Suriye'de durum asla böyle olmazdı.

Net ve kesin söylüyorum: Suriye'de olanların dünya tarihinde benzeri yok. Yüzden fazla ülke tüm siyasi, askeri, istihbarati, ekonomik ve medya güçleri ile Suriye halkının üzerine çullandı. Sözde bu ülkeye özgürlük ve demokrasi getireceklerdi.

Güçleri yetmeyince, bu kez demokrasi ve özgürlüklerin düşmanı on binlerce ruh hastası radikal İslamcı tiplerden medet umdular. Sonra da el birliği ile bu ruh hastalarını Türkiye üzerinden Suriye'ye taşıdılar. Bunlar da işe yaramayınca emperyalist güçler ve onların bölgesel işbirlikçileri çılgına döndü. Döndü çünkü planları çökmüştü. Çökmesi de gayet doğal çünkü onlar, Suriye halkının tarihsel direniş ve onurlu mücadelelerini bilmiyorlardı.

Bilmedikleri daha önemli gerçek ise Suriye uluslararası ilişkilerde her zaman kilit ve anahtar ülke olmuştur. Rusya ve Çin'in Suriye'ye sahip çıkmasının gerçek nedeni budur. İran, Irak ve Lübnanlı Hizbullah işte bu nedenle Esad'ı sahiplenmiştir.

Suriye olayını tüm siyasi, askeri, dini, sosyal, kültürel ve ahlaki boyutları ile iyi okumak ve kavramak gerekir.

Suriye olayının tüm detaylarını doğru bir şekilde anlayıp analiz edemeyenler, bu coğrafya gerçeklerini asla anlayamazlar. İşte bu nedenle Suriye ile ilgili gerçeklerin, çarpıtılmadan aktarılması büyük önem taşımaktadır.

Emperyalist saldırının en önemli silahlarından biri de medyadır. Bu medya, 'Arap Baharı' ve sonrasında Suriye olayında sürekli yalan, düzmece haber ve görüntü üreterek insanların beynini esir almak istedi. Ama ne yaparlarsa yapsınlar insanların akıl ve vicdanını aşamadılar.

Çünkü çıkış noktaları yanlıştı: Bir düşünün Suudi Arabistan, Katar ve Körfez ülkelerinin çağdışı, ilkel ve karanlık yönetimleri coğrafyamızda demokrasi ve özgürlük mücadelesi veriyor! Hem de tüm tarihi kan ve pislik ile tescillenmiş emperyalist ülkelerle birlikte...

Buna ancak ruh hastası cihatçı katiller inanır. İnanmasalar da olur. Nasılsa onlar her zaman görevlerini yerine getirirler!

Suriye sorunun özü budur.

Bu gerçeği zenginleştirilmiş yazılarla sahiplenen ve kitap haline getiren Hamide Yiğit, ortam hazırlayan Tekin Yayınevi ve destek veren herkes tarihsel ve insani bir görev üstlenmişlerdir. Görevin doğru bir şekilde yerine getirildiğine siz değerli okuyucular karar verecektir.

Ben ise peşinen herkese teşekkür ederim.

Hüsnü Mahalli

1.BÖLÜM

YENİ ORTADOĞU PROJESİ VE DOĞAL GAZ SAVAŞI KISKACINDA SURİYE

ABD'nin Krizi ve durumdan vazife çıkaran taşeron devletler, Suriye'yi boy hedefi haline getirdi.

Ya Suriye'nin düşüşü ya da ABD'nin çöküşü!

Savaşın başladığı tarih: 15 Mart 2011

1

SURİYE'YE MÜDAHALENİN ARKA PLANI TÜRKİYE VE KATAR NEDEN SURİYE'YE KARŞI; RUSYA VE ÇİN KİMİ DESTEKLİYOR?

Dr. Ghada El Yafi[1]

Katar ve Türkiye neden Suriye'nin karşısına dikildiler? Yeni Ortadoğu Projesi'nin sırrı nedir? Katar Emiri'nin babasına ve Erdoğan'ın hocası olan Necmettin Erbakan'a yönelik darbeleri ne anlama geliyor? Suriye'deki olayların temelinde yatan sebepler nelerdir? Bu olaylar nereye evrilecek ve Suriye'nin akıbeti ne olacaktır? Wikileaks belgelerinin sırrı nedir? Bu makale, bölgeye dair mantığımızı zorlayan birçok sorunun yanıtını ortaya çıkarmayı amaçlamaktadır.

I. Suriye'ye Karşı Savaş: Neden?

Vatandaşlar soruyor, "Lübnan'daki göstericilerin sayısı, Lübnan vatandaşlarının belli bir oranına ulaşırsa (örneğin dört milyonluk Lübnan'da bir milyon) ne olur?" Peki, Mısır'daki göstericilerin, Mısır siyasetine etki oranı nedir? 80 milyonda iki mil-

1 Dr. Ghada el Yafi, Lübnan'lı araştırmacı yazar ve Siyasal Analizci. Lübnan eski Başbakanı Abdullah Yafi'nin kızı. Bu makale www.mepanorama.com sitesinde 17/11/2011 tarihinde yayınlanmıştır.

yon. Bir de Lübnan'daki direnişe bakalım. Eski Başbakan Fuad Sinyora'nın rejim karşıtı gösterileri bastırması pek mümkün olmadı. Nasıl mümkün olabilirdi ki? Lübnan'da Sinyora oğluna bir düğün töreni yapmaya kalkıştı, muhalefet hükümete karşı meydanlara indi... Halkın parasının harcanmasına karşı bir milyon insan sokağa çıktı.

Peki, şu Arap Baharı'nın sırrı neydi? Mısır'da rejim düştü, ama Suriye'ye karşı bir savaş var. Bu Arap Baharı mı? Peki, bu "bahar" neden savaşın baş aktörleri olan Türkiye'ye ya da Katar'a uğramıyor?

Bu yazımda, tüm bu soru işaretlerine açıklık getirmeye çalışacağım. Ancak bu yanıtlar, Arap Baharı'nın -sözde devrimlerin- öyküsü değildir. Asıl üzerinde duracağım konular, "Washington neden bölgeyi parçalamak istiyor?" ve "Yeni Büyük Ortadoğu Projesi nedir?"

Süreç, 1992 yılında atmosferdeki gaz emisyonunu azaltmak ve hızla gerçekleşen küresel ısınmaya karşı önlem almak için Kyoto anlaşmasının imzalanmasıyla başlar. 1994 yılında bu anlaşmayla birlikte Avrupa Birliği'nin taahhütleri ile açığa çıkan şey, doğal gazın artık petrolden daha önemli hale geldiğidir. Doğal gaz da en çok İran ve Rusya'da mevcuttur. ABD, soğuk savaş döneminde Varşova Paktı'ndaki Sovyetler Birliği ile rekabetini, NATO gücüne dayanarak sürdürüyordu. Varşova Paktı'nın ortadan kalkmasından sonra artık NATO'nun bir gereği kalmamıştır ve Washington, bu güce dayanarak Rusya ile girdiği rekabette zayıf düşmüştür. Bu nedenle Rusya'nın doğal gaz üzerinden Avrupa kıtasına nüfuz etmesini kaygı ve endişeyle izlemektedir. Esas gerilim buradan başlıyor.

1995 yılında Katar'ın Veliaht Prensi Hamad bin Halife Al-Tani babasına karşı bir darbe gerçekleştirdi. İran'la sınırlar çizildi ve Avrupa'nın talebini karşılayacak doğal gaz üretimine başlandı. Bahreyn ve Umman krallığının satın aldığı Katar gazı, Rusya ile Avrupa pazarında rekabet edebilecek boyutlarda

olmasına rağmen, Avrupa'ya kadar boru hattı döşeme olanağı olmadığı için transfer sorunu gündeme geldi. İşte bundan sonra Washington'un Çeçenistan, Yugoslavya, Afgan-Arap karıştırıcılığı başladı.

Karıştırılan Çeçenistan'daki olaylarda üstünlük sağlanmasıyla 1996 yılında, stratejisini Putin'in çizdiği dünyanın en büyük doğal gaz şirketi olan Gazprom projesi başlatıldı.[2] Rusya bu şirket ile esasında Amerika Birleşik Devletleri'ni ve ABD'li şirketleri saf dışı bırakmış oldu.

Yeni Ortadoğu Projesi

Washington bölgenin doğal gaz haritasının farkındaydı ve bu gaz haritasının Türkmenistan, Azerbaycan, İran ve Mısır'dan oluştuğunu biliyordu. Fakat bu cenahta Akdeniz sahilinde kıyısı olup da doğrudan ulaşabileceği yalnızca Filistin, Lübnan ve Kıbrıs vardı. Washington (dünyayı bir kutupta birleştiren Washington!) gördü ki, bu kaynağı kontrol eden yaşar! Ancak bunun üzerinden bir kutup oluşturması halinde Rusya gazı ile rekabet edebileceğini anladı. Gerçek şu ki, Rusya'nın etkisi altında oldukları için Azerbaycan ve Türkmenistan gazına erişmek oldukça zordur. Erişmenin tek yolu, doğal gaz bölgesinin kontrolünü ele geçirmektir. Bu bölgelerin kontrolü ABD'ye geçerse, Moskova Avrupa'nın gaz talebini karşılayamaz duruma gelecektir. O zaman ABD de bu ihtiyacı Orta Asya'dan karşılayarak Avrupa'ya uzanmış olacaktır. Ne var ki ABD buralara bir tünelle girmek zorundadır. Bununla birlikte doğal gazın elde edilmesi için bölgede ortalama bir barışın da olması gerekir. Bölgede uluslararası meşruiyeti olan bir barışın başlangıcı ise, İsrail'in sonu demektir. Bu nedenle Washington, İsrail'in yönettiği örgütler aracılığıyla, mezhepler üzerinden Ortadoğu'yu bölmeye karar verdi. Böylece

2 1989 yılında, SSCB zamanında kurulan şirket, SSCB'nin 1991'de dağılmasından sonra Anonim Ortaklığı'na dönüştürülmüş, 1995'te Yeltsin'in başkanlık kararnamesiyle Putin'in stratejik mühendisliğini yaptığı Gazprom'un dünyaya açılma hamlesi başlatılmıştır. *ç.n.*

Filistin davasını da bu şekilde tasfiye edecekti. Büyük Ortadoğu Projesini devreye sokmadan, Washington'un gözüne kestirdiği daha kolay bir yöntem yoktu. En kestirme yol, Lübnan direnişini ortadan kaldırarak Filistin sorununu çözmeye gerek kalmadan gaza ulaşmaktır. Yoksa bu sorun, Washington'un istikbalinin önünde her zaman bir engel olarak kalacaktır.

Washington bu bölgenin kontrolü için nasıl çalışmaya başladı? Önemli bir not: Washington cephesinden doğru en önemli sorun Filistin davasını tasfiye etmek ya da Lübnan direnişini sonlandırmaktır.

1996 yılındaki Lübnan savaşında, İsrail'in "Gazap Üzümleri" adıyla başlattığı operasyonla birlikte ABD, Hizbullah'ı ve direnişini ortadan kaldırmak ve Lübnan ile barışı sağlayıp, gaz tedarikini güvenceye almak için harekete geçti. Ancak geliştirilen meşru direniş karşısında her türlü saldırı hamlesi başarısız oldu. Sonuçta İsrail, tarihinde ilk kez yenilgi itirafında bulundu. Sonra 2000 yılına gelindi. Bu yıllar, Amerika ekonomisinin gerilediği yıllardır. Güney Lübnan'ın özgürlüğü ve aynı yıl Yeltsin'in ölümünün ardından Batı dostu Putin, Rusya lideri seçildi.

Yeni Ortadoğu Projesi Süreci Başlıyor

Washington, Katar gazının Avrupa piyasasına girip rekabet etmekten yoksun olduğunu ve Avrupa'da doğal gaza talep arttıkça, Rusya'nın etkisinin de arttığını fark etti. İşte bu nedenle, Avrupa'nın doğal gaz ihtiyacını karşılamaya muktedir duruma gelen Moskova'nın ekonomisinde, toparlanma ve iyileşme başlamasıyla beraber, Amerika ortalığı karıştırmaya karar verdi.

Dünya Ticaret Merkezine uçaklı saldırı bu dönemde gerçekleşti. Bu, Lübnan'da İsrail'in yenilgisine karşılık ABD saldırıları için bir başlangıç oldu. Putin iktidara yerleşti, Çin'le yakınlaştı ve uzun yıllar süren soğuk savaş dönemindeki gerginlikleri bitti.

Latin Amerika'daki kalelerinin bir bir düşmesinden sonra Washington, Afganistan'ı işgal etmekle işe başladı. Aslında asıl

hedef, Çin'le transit yolları kesmek, Çin ile Rusya'yı kuşatmak ve İran'ı da, iki cenahtan abluka altına almaktı.

2002 yılında Washington, hocaları Erbakan'ı deviren Recep Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'le bir anlaşmaya vardı. Adalet ve Kalkınma Partisi'nin ilk genel başkanı Abdullah Gül, Türkiye'nin ilk İslamcı Başbakanı oldu. Katar'daki darbe de, Türkiye'deki darbe de, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin çıkışı da gaz içindi; ABD'nin açıkladığı Nabucco[3] gaz boru hattı için! Ve ardından Irak işgali gerçekleşti.

Nabucco! Amerikalılardaki anlamı başka, Araplar için anlamı başkadır. Hatta Feyroz Nabucco adına bestelediği bir şarkıda; *"Nabucco, senin adın esaret; Irak'taki adın Yahudi zaferi oldu"*[4] dedi.

Neden Nabucco?

Washington, Orta Asya'daki doğal gaza ulaşmanın mümkün olmadığını ve İran'la savaşın da nerdeyse imkansız olduğunu anladı. Ancak Rusya, Washington'ın Akdeniz'deki doğal gazı istediğini fark etmemişti. Washington Nabucco boru hattını ilan etti; ama Rusya bunu çok önemsemeyip, hattın ölü doğduğuna inandığını söyledi. Washington ilk etapta Akdeniz kıyılarında bulunan Filistin, Lübnan, Mısır ve Kıbrıs'tan boru hattını geçirmeyi planlıyordu. Suriye'yi yıkma ve parçalama işi, İran'la savaşmadan gaz hattı sorununu çözebilme kurgusudur. Bununla hem Moskova'nın Azeri gazını taşıyıp Avrupa'ya aktarmasını engellemiş olacak, hem de Avrupa'da ortaya çıkacak gaz talebini kendisi karşılayacaktır. Böylece Moskova, Avrupa ve Orta Asya üzerindeki kontrolünü kaybedecek; Washington sonsuza kadar dünyaya hakim olacaktır.

---

3 Nabucco, Azeri doğalgazını Avrupa'ya taşıyacak olan doğal gaz petrol hattı projesidir. Nabucco projesi, Azeri gazının Türkiye, Bulgaristan ve Romanya üzerinden Orta Avrupa'ya taşınmasını öngörüyordu. Ancak "Trans Adriyatik Boru Hattının" seçilmesiyle, BOTAŞ'ın da ortak olduğu ve Türkiye'nin son dönemdeki en büyük enerji projesi olarak tanımlanan Nabucco gündemden düştü. Artık Azerbaycan doğal gazı Avrupa'ya "Trans Adriatik Boru Hattı" projesiyle taşınacak. Projenin 2019 yılında tamamlanması bekleniyor. *ç.n.*

4 Feyroz, dünyaca ünlü Lübnanlı sanatçı. Nabucco üzerine bir şarkı bestelemişti. *ç.n.*

Erdoğan'ın Nabucco Hayali

Nabucco projesine göre bölgenin gazı Türkiye'de toplanacak ve Yunanistan'a uğramadan Avrupa'ya ulaştırılacaktır. Türkiye, bu projeyle zengin devletlere 31 ile 40 milyar metreküplük gaz transferini yapma hayallerini kurdu. Erdoğan Kahire'deki davete bizzat kendisi teşrif ederek, Orta Asya doğal gazına erişimin başlatılması için Nabucco anlaşmasına imza attı. Fakat Hüsnü Mübarek'in iktidardan düşeceğini hesap edemedi.

Amerika'nın Erdoğan ve Abdullah Gül ile Anlaşması

Türkiye'de Washington'ın yardımıyla İslamcı bir parti kuruldu ve dizginleri Washington'ın eline verildi.

Bu parti (Adalet ve Kalkınma Partisi), Mısır ve Irak'ın üç, Suriye'nin de dört devlete bölünmesini baştan kabul etti.

Washington, Sünni devletler konusunda, "Türkiye'nin yeni devletleri" olacakmış gibi Türkiye'ye taahhüt verdi. Türkiye de, İsrail'in geriye kalan diğer devlet üzerinde kontrol sahibi olmasını kabul etti.

Ayrıca Washington, boru hattının kesinlikle Yunanistan'dan geçmeyeceği konusunda Türkiye'ye taahhüt verdi. Türkiye, Kıbrıs'ın tamamına hükmedeceğinden ve Yunanistan'a rağmen Avrupa Birliğine gireceğinden emindi.

Erdoğan'ın bu koşulları kabul etmesiyle ABD, küresel gaz projesine uygun bir şekilde Türkiye'yi sağlama bağlamış oldu. Türkiye'de dönüşüm ABD kontrolünde ilerleyecek ve ülke artık Washington'ın nüfuzu altında olacaktı.

Türkiye, Afganistan ve Irak'ta özel olarak Washington'a yardım edecekti.

Mısır'ın Durumu

Washington'ın bu süreçte devletleri yeniden inşa etme planında, onlarca ülkenin sınırlarının değiştirileceği açıklanmıştı. Buna göre Mısır, Kıpti devleti, militan Sünni devleti ve Nubiler devleti olarak üç parçaya bölünecektir.

Washington'ın kasıtlı olarak mezhep çatışmasını körüklemesi, böldürmenin bir kanıtıdır. Lakin Washington'ın hesapları tutmadı. Suriye'nin düşürülmesi için en fazla bir aylık zamanın yeterli olacağını zannetti. Ancak öyle olmadı. Mısır'daki siyasi boşluğun sırrı, Suriye'de olayların gelişmesi için beklemeye alınmasındadır. Mısır beklemedeydi ve bu süreçte ilk defa Nubiler anıldı. Sina doğal gaz boru hattının patlatılması bu proje ile ilgili, hatta Avrupa'ya başarılı bir şekilde gaz ulaşımının olabilirliğine dönük bir mesajdı. Ancak Mısır'da mezhep çatışmaları için düğmeye henüz basılmadı. Süreç uzatılıyor. Neden? Çünkü Suriye düşmedi de ondan.

Suriye'nin Durumu

Suriye projede dört parçaya bölünmüştür. Olayların Dera'da başlatılması da planın bir parçasıdır. Projeye göre Dera halkının tamamı boşaltılacak ve Suriye önce güneyden kuşatılacaktı. Müdahale başladığından bu yana Washington tarafından planlanan parçalama projesi hakkında, olaylar silsilesi takip edilerek net bir fikir edinilebilir.

Tabi ki bu bölünme Pakistan'ı, Körfez'i ve hatta Türkiye'yi de kapsıyor. Bizzat Erdoğan'ın Türkiye'nin bölünmesine onay verdiği kanaati kuvvetlidir ki, düşüncesi "küçük ama zengin bir ülke daha makbuldür." Ayrıca Erdoğan'ın anlayışına göre etkili küçük bir ülke, hiçbir kontrolü ve etkisi olmayan büyük bir ülkeden daha iyidir.

ABD'nin İkinci Saldırısı

Erdoğan'ın iktidara taşınmasındaki en büyük etken, doğal gaz boru hattı ile ilgili projede ABD'nin, Erdoğan'ın iyi bir müttefik

olduğuna ikna olmasıdır. Diğer yandan ikinci saldırı da özellikle Rusya doğal gaz kaynaklarının olduğu yerde -yani Ukrayna'da- "Turuncu Devrimlerle" başladı. Ve ardından Beyaz Rusya'da doğal gaz boru hattına yönelik tacizlerle devam etti. Sonra Refik Hariri suikastı, Şam üzerinde sistematik baskının başlangıcı oldu. Buradaki kurgu, Lübnan ve Ürdün tarafından güney halkını ve özellikle Şii bölgesini tamamen sürgün edip o bölgeyi boşaltmaktı. Ancak Irak'taki Şii egemenliği, İsrail için en büyük savaş kaybıydı. ABD için de bir düşüş ve aynı zamanda ihtişamında bir kırılmaydı.

Washington, yeni müttefiki Ukrayna aracılığıyla Rusya'ya baskı oluşturma yoluna başvurdu. Bir sonraki adımda, ABD'ye Avrupa'nın desteğini sağlama çabası da planın alternatif yollarından biri olarak yedekte tutuldu.

Bir ara Moskova Avrupa'nın gazını iki hafta kesti. Washington bir mesajla Rusya'nın gazına güvenmeyin uyarısı yaptı. Rusya da Avrupa'nın kimi karnı tok kurumlarınca ihraç edilen "Turuncu Devrimler" çatışmasından sonra, Avrupa devletlerine hemen bir mesaj gönderdi; "Gazı bulabilirsiniz ancak transit yol olmaksızın hiçbir değeri yoktur." Rusya'nın mesajı bir kez daha boru hattı meselesine dikkat çekiyordu. Gaz üretiminin önemi bir yana, gaz olsa bile bunu transfer etmenin ikinci bir sağlıklı yolu yoktu. Mesaj net: Bana mecbursunuz!

Rusya'nın Öfkesi

Moskova tepki vermekte gecikmedi. Bu kez tepkisi oldukça sert oldu. Nabucco boru hattının ilan edilmesinden sonra, tıpkı Gazprom projesi gibi Asya, Latin Amerika, Afrika ve Washington'a bile gaz satabileceği dört tane daha gaz hattı projesini hayata geçireceğini ilan etti. Üstelik çalışmayı da hemen başlattı.

Rusya'nın Projesi

1- Kuzey bölgesinde gaz transferi: Belarus kıyılarına uğramadan Kuzey Rusya'dan Almanya'ya deniz aşırı transfer projesini ilan eder etmez fiilen hayata geçirmeye başladı. Böylelikle ABD'nin Belarus hattında doğal gaz dağıtımını durdurma tehditleri boşa çıkmış oldu.

2- Güneyde gaz transferi: Karadeniz'den boru hattıyla Bulgaristan'a, oradan da Romanya, Macaristan ve Avusturya'ya doğal gaz dağıtım anlaşması yaptı. Ayrıca bu hattan bölünen Yunanistan ve oradan İtalya'ya kadar doğal gaz boru hattını döşeme anlaşmaları da yaptı.

3- Mavi akım boru hattı projesi: Türkiye üzerinden Suriye, Ürdün ve İsrail'e kadar boru hattı döşemeyi ilan etti. O zaman Moskova, Akdeniz'de doğal gaz olduğunu henüz bilmiyordu. Nitekim Akdeniz'de doğal gaz rezervleri olduğu anlaşıldıktan sonra, bu dağıtım projesi iptal edildi.

4- Cezayir gazı için boru hattı projesi: Cezayir'de sıvılaştırılan gazı Avrupa'ya ulaştırılacak projedir. Bunun için Nijerya ile Nijer arasında boru hattını genişletme çalışmaları başlatılacaktır.

5- Gazprom şirketi ayrıca Libya'daki İtalyan EMI şirketinin yarı hissesini satın aldı ve hemen Tunus'ta yatırım yapmaya başladı. Ardından Putin, Mısır'da da yatırım yapmak amacıyla Kahire'yi ziyaret etti.

Görüldüğü gibi Rusya, neredeyse üç kıtanın tamamına el atmaktadır. Ne var ki, Rusya'nın attığı bu adımlara yanıt, "Arap Baharı" olarak geldi. Öyle bir bahar ki, bölgeyi parçalara bölerek Rusya ile Çin'i tamamen izole etmeyi hedefine koymuştur. Bu projenin ilk adımı, başlatılan isyanlar zinciri biçiminde görüldü. Hedefin birinci kısmı, Rusya'nın, Mısır'ın gazını satın almasını engellemek ve Asya'nın kuzeyinden projelerin önünü kesmektir.

İkinci kısmı ise Rus projelerini Kuzey Afrika'dan baltalamaktır. Ancak bu ikinci kısımdan hiç söz edilmiyor.

II. Arap Baharı

Washington, Rusya'nın rekabeti tırmandırmasına karşı hemen harekete geçti. Amerika'nın bölgeye yeni saldırılarının tetikleyicisinin "Wikileaks belgeleri" olduğunu söylemek mümkündür. Bu belgeler böyle bir amaç için sızdırıldı. Wikileaks belgeleri, dikkat edilecek olursa, Amerika'nın kendi çıkarları için Ortadoğu'dan koparacakları hakkında bir şey sızdıran nitelikte değildir. Örneğin İsrail'in işgal edemediği Lübnan'ın belini kırmak gerekir. ABD'nin Suriye'ye saldırısı, bu amaç için önceliklidir. Keza Suudiler, para ve terörist sağlayarak istisnasız Ortadoğu'ya dönük projelerin tümünde yer aldılar. Ama ne Suudilerin bu projelerdeki rolü, ne de çıkarcılığa dayanan planları sızdırıldı. Belgelerin çok azında Suudi Arabistan'dan söz ediliyor. Katar ve Türkiye de başından itibaren işin içinde ve belgelerde yoklar.

Diğer taraftan, sırf psikolojik savaş amaçlı bin tane sahte belge sızdırılmıştır. Bazı Lübnanlı politikacılar hakkında sızıntı başladığında aslında kimlerin belgeleri yayınlanmadı ki? Hatta bazılarının Wikileaks'te bildirilenlerden çok daha vahim, çok daha hain olduğuna inanılıyor.

Ancak yine de belgelerin en önemlileri, Tunus'taki fesatla ilgili olanlarıdır. Bin Ali, Tunuslulardan saklamak için basına düşen haberleri bloke etti. Sızıntı haberlerine el konulması, tek başına Tunusluların skandallara ulaşmasını engellemek için değildir. Asıl sebep, Libya'ya saldırı hazırlıklarını gizlemektir. Libya saldırısıyla beraber Cezayir'de Rusya'nın yolunu kesme ve Çin'in Afrika'da genişleyen kontrolünü azaltma hedefi güdülmüştür. Ayrıca Mısır'ın bölünmesi için de Mübarek'ten kurtulmak gerekmektedir.

Mısır'dan kurtulmak zayıf bir ihtimal iken en çok korkulan, bir anda düşürülmesini mümkün kılan şey, Müslüman Kardeşlerin yönetimi ele geçirmek için devreye girmesidir. Bu da Erdoğan'la anlaşmanın uygulanması için bir başlangıç oldu.

"Arap Baharı"ndan önce Sudan'a uğramamız gerekir. Olayla-

rın tam fotoğrafını çekebilmek için Yemen, Somali ve Sudan'da olayların nasıl geliştiğine bakalım.

Sudan'da Ne Oldu?

Sudan, gaz ve petrolün yanı sıra şu anda dünyadaki en büyük biyoyakıt kaynağına sahip ülkedir ve bu arada Avrupa'nın biyoyakıta olan talebi de artmıştır. %1'lerden %10'lara varan bir talep artışı söz konusudur. ABD ve Rusya bu kez Avrupa Birliği'nin %10'luk biyoyakıt talebini karşılama yarışına girdiler. Bu arada ABD, Moskova'nın Avrupa pazarında daha fazla biyoyakıt satışı yapmasını önlemek için bir hamle yaptı. Ve Katar üzerinden Sudan'a el attı.

Katar Emiri Washington adına Sudan'da yatırım yapmaya başladı ve ilk iş olarak petrol yükleme şirketi inşa etti. Bunun ardından Washington adına biyoyakıt çıkarmak üzere tesisler kurmaya başladı. Bu da aynı zamanda ABD'nin Katar'da bir askeri üs kurmasının önünü açtı.[5]

Bu demektir ki artık sırada Sudan vardır. Sudan'ı gizliden ateşe veren Washington'u, bu çılgın ataklar için hareket geçiren sebepler nelerdi? Birincisi, Sudan'la Çin arasındaki petrol arama anlaşması, diğer sebep de Rusya Gazprom şirketinin gaz yatırımı yapmak için Sudan'a girişi.

ABD ilk olarak Sudan Cumhurbaşkanı'nın Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde yargılanması için çağrı yaptı. Buna karşın Çin, ulusal güvenliğine dönük provokatif saldırılar olabileceği endişesi ile dövüş stratejisinde değişiklik yaptı ve sessizliği seçti. Ama Sudan karşı saldırıya geçti. Kamuoyuna terör ihraç eden bir ülke olarak yansıtılan Sudan, Çad'ta başlayan ayaklanmalara destek verdi. İsyancılar Çad Başkenti'nin sınırlarına dayandıklarında, Washington geri adım atmak zorunda kaldı ve isyanların durdurulması konusunda Çad'la anlaştı. Sonra Darfur bölgesinde her şey duruldu ve dünya, Sudan Cumhurbaşkanı'nın Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde yargılanması gerektiğini unuttu.

5 Doha'nın yakınlarında yeni inşa edilen El Udeyd üssü.

Buradan ABD kısmen mağlup çıktı ve yeni stratejiler geliştirmeye başladı. Çin'in Sudan'daki kaynaklarına (boru hattına) kısıtlama getireceğini ilan etti. ABD, Sudan'ı vurmakta başarılı olamadı ama Çin'in boru hattını vurmaya karar verdi. Ancak bu arada Somali'ye el atma gereksinimi duydu. İslami değerler muhakeme edilmeye başlayınca birden dengeler değişti ve ABD'nin gündemini "İslam Mahkemeleri" aldı.

Katar, Washington hesabına müdahil olmak için İslam Mahkemeleri liderliğini satın aldı. Bir yandan Etiyopya vurucu gücünün etkisi arttırıldı, diğer yandan eş zamanlı olarak Boğaz'da korsan eylemleri başladı. Boğazdaki gemileri hedef alan korsanların üzerine Dubai'den gemiler gönderildi ve uydu üzerinden izleme-görüntüleme yapan askeri birimler oluşturuldu. Boğazı korsanlardan korumak amacıyla Rus ve Çin birlikleri devreye girdi ve çok sayıda korsan tutuklandı. Hatta giderek tutuklanan korsanlar yük olmaya başladı.

Aynı zamanlarda Yemen'de yangın ateşlenmeye başladı. Tutuşturulan mıntıka ise Hutilerin kuzeyindeki bölge ile güneydeki ayrılıkçı bölgeydi. Rakip güçlerin isyanıyla birlikte Yemen alevlenince, korsanlar aniden ortadan kayboldu.

Sonuç itibariyle Washington, Çin'in Sudan'daki petrol boru hattından bir damla almayı başaramadı. Şu ana kadar petrol zengini Abyei (Güney Sudan'da) bölgesinde çatışmalar devam ediyor.

Şimdi Arap Baharının Başlangıcına Dönelim

İsrail ile Hizbullah arasındaki savaşta Hizbullah'ın zaferle, İsrail'in ise hezimetle çıkmasından dolayı, ABD ile İsrail açısından yarım kalmış bir hesap vardı. Fakat Tunus'ta Ebu Aziz'in kendini yakması, Amerika'nın Suriye'yle ilgili projesini hızlandırdı. Bin Ali'nin düşürülmesi ve Mübarek'in onu takip etmesi ile başlayan süreç, hızlandıran sebep oldu ve Libya ile Suriye'ye aynı anda saldırı planlandı.

Tunus'ta Bin Ali ülkeyi terk etti ve Mısır'da da sözde "halkın talepleri" için askeri darbe yapıldı. Zaman yitirmeden Tunus'tan Libya'ya silahlar, Mısır'dan da Libya'daki isyana ortak

kuvvet gönderildi. Ne Tunus'ta ne de Mısır'da halkın taleplerine göre şekillenen bir rejim olmadı, olamadı. Mısır'da askeri darbeden sonra göstermelik bir sivil iktidar kuruldu. Ama bu iktidar Amerika'nın Suriye'yi düşürmesini bekleyecek sabrı göstermeyip işbirlikçilikte hızlı davrandı. Fakat Suriye'nin düşürülmesinde başarısız olununca Mısır'da kurgulanan mezhep çatışması da ötelendi. Bu da ülkeleri parçalama projesinin süresiz dondurulduğu anlamına geliyor...

Suriye'ye Saldırı

Şöyle diyelim: Dera'da olaylar internet üzerinden yapılan çağrılarla başladı. Aslında Dera planı çok çabuk başarısız oldu, çünkü Mısır'da olduğu gibi devamı gelmedi. Olaylar başladığında zorla sokağa çıkarılan göstericiler, çağrılar yinelendiğinde tekrar görünmediler. Olay, bir grup çocuğun tutuklanmasıyla kaldı.

18 Mart'ta gösteriler Suriye güçlerine ve Suriye mobil operatörüne yönelik başladı. Dikkat edilmesi gereken nokta şu ki, İran'a ya da Lübnan direnişine karşı gösterici ihraç edilmedi. Nerede "halkın talepleri" görünür kılınabiliyorsa, oralara gösterici ihracı yapıldı. Ayrıca Suudi Arabistan ya da Katar'a karşı isyan mümkünken ve halkın görünür talepleri çok fazlayken, oralara gönderilmedi. Çünkü değişim ihtiyacı duyulan yerlere müdahale ediliyordu.

Dera'da, halkın taleplerini kullananlar, çocukların duvarlara yazı yazmasını körükleyenler kimlerdi? Bu olayın arkasında olduğu tespit edilen ve tutuklanan, çocukları kullandıkları için mutlaka bedel ödemesi gereken bu şahıslar kim? Suriyeli yetkililer bu konudan hiç söz etmedi. Açıklığa kavuşturulmayan bu konu, aslında ilk başlayan protestoların arkasındaki gerekçenin öyküsüdür.

Film gibi yaşanan gelişmeler şu şekilde oldu; Dera'da olayların ilk gününde Omari Camii'nde bekletilen ambulansla birlikte, bir sahra hastanesi hazırlanmıştı. Olayların meydana geldiği ilk dakikalardan itibaren birileri, çekimler yapıp internete yük-

lemek için beklemekteydi. Asıl soru, neden protestolardan çok önce çekimler yapılıp dosyalanmıştı? Çünkü bütün bu dosyalar birden ortaya çıkarıldı ve ilk günden itibaren film gösterimi başladı. Olayların ilk gününde sivillerden ve güvenlik güçlerinden şehitler oldu ancak bu sayı toplam 25'i geçmedi. Fakat senaryolar hemen devreye girdi ve medya yüzlerce kişinin öldüğünü söyledi. Bu durum, halkın gerçekten taleplerini kırdı. Suriye'deki olayların gelişimi böyle başladı.

Dera'da öyle bir patlama planlanmıştı ki, bütün Dera halkı, geri dönüşü olmayan bir çatışmanın içine sürüklenecekti, ta ki Amerika el atıp orayı bir düzene sokana kadar... ABD'nin planı bu şekilde beklemedeydi.

Orada mezhep çatışmasını sokaklarda büyütecek, halkın tamamının komşu ülkelere sığınması ve bölgenin tahliye edilmesi sağlanacaktı. Böylece ordu güney sınırlardaki kontrolünü tamamen kaybedecekti. Sahil bölgelerde mezhepsel saldırılar düzenlenecek, ikinci bir dalga olarak isyanın rengi mezhep çatışması biçimine dönüşecek ve gruplar silahlandırılacaktı. Bu mezhep çatışması ne zaman boy gösterirse, o zaman silahlar kesilecek, üçüncü bir yol devreye girecekti. Bu kez mezhepleri hedef alan bombalı saldırılar başlayacaktı ve bütün bunların arkasında Suriye rejimi varmış gibi gösterilecekti.

Homs kentinde de aynı senaryo işletilecek; mezhep mensuplarına yönelik silahlı grupların saldırısı ve baskısı sonucunda halk kenti terk etmeye zorlanacaktı. Böylece kent kuşatma altına alınacaktı. Şam hükümeti, Doma ve Rif'teki olaylarla meşgul olurken zayıf düşmüş olacak ve Suriye'nin geri kalanından kopuk bir devletin merkezi, kolayca düşürülecekti. Tam olarak senaryo budur. Ama ne oldu?

Dera: Suriye Devlet Başkanı olayların patlak verdiği ilk yer olan Dera'ya bir heyet gönderdi. Heyet silahlı grupların kimi liderleriyle görüştü, taleplerini dinledi. Özellikle talep ettikleri bir hizmet olup olmadığı soruldu. Yalnızca tek talepleri vardı. Görüşmeler, güvenlik güçlerinin Dera'dan çekilmesine kilitlendi. Evet, protestocularla sorunları çözme görüşmelerinde talep edilen tek şey, güvenlik güçlerinin çekilmesidir!

Kim bu protestocular ve kim adına talepte bulunuyorlar? Sayıları beş bini geçmeyen, asıl milyonluk kentlinin çeyreği bile değil; yaptıkları müzakere, halk taleplerini içermiyor. Amaç talep öne sürmek değil, işi zora sokmaktı. Bu yüzden isyanlar başladığı gibi bitti, çağrılara riayet eden olmadı. Ben bu protestoculara ihanet edenin -onları kapana kıstıranın- Dera'da devrim yapmaya kalkışan silahlı çetelerin liderleri olduğunu düşünüyorum.

Amaç, ordunun müdahalesini gerekli kılacak zemini yaratmaktı. Ancak Dera'ya ordu müdahale etmedi. Washington sistemin gerçekten zayıf olduğunu sandı. Ne var ki Suriye yönetimi reform yapacağını açıkladıktan sonra isyancıların liderlerini değil, kitle örgütlerini muhatap aldı. Dera'da özellikle Komünist Parti mensuplarını muhatap alınca şöyle bir gelişme yaşandı: Reformlar protestocuların taleplerine karşılık değil, Suriye'de yaşanan olaylara yanıt olarak geldi.

Ordu, Dera'ya girmedi ama Amerika, silahlı grupların orduyu bir an önce kışlasından çıkarmasını istiyordu. Çeteler, Neva kasabasında beş Suriye askerini öldürdü. İşte o zaman ordu Dera'ya girdi. İsrail basını, İsrail askerinin en az Suriye askeri kadar hesaplarını yeniden yapmasının şart olduğunu yazdı. Çünkü İsrail, askeri saldırılarına bahaneler bulmaya çalışıyor, oysa Suriye, adeta askeri operasyona zorlanıyordu. Hayret, bütün alem kendi ordusunun yeteneklerini reklam ediyor, ama savaştaki kayıplar hesaba katılmıyor ve hatırlanmıyor bile.

Banyas: Siyonist istihbarat sitesi, bir ABD'li istihbaratçıya dayanarak şu bilgilere yer verdi: Banyas'ta isyancıları yöneten bir Alman gemisi harekete geçtiği dakikada, Suriye Arap ordusunun, dünyayı dehşete düşüren bir operasyonuyla karşılaştı ve gemi uzaklaştırıldı. Bu bilgi doğrudur. Suriye yönetimi tarafından bir elektronik duvar inşa edildi. Yürütülen elektronik takip sonucu pusuya düşürülen çete liderleri ve bunların içinde özellikle Arap olanları, daha harekete geçmeden tutuklandı.

Tel Kalakh: Suriye Arap Ordusu, Tel Kalakh'ta (ülkenin kuzeyinde bir köy) başlattığı operasyonlarda onlarca silahlı eylemciyi tutukladı. Dış bağlantılı teröristler ve silah kaçakçıları adeta çember içine alındı.

Homs: Suriye istihbaratının gerçekleştirdiği en büyük güvenlik operasyonunda, yedi mahallede gösteriler düzenlemek ve halkı kışkırtmak için kullanılan Amerikan telekomünikasyon ağı dağıtıldı. Bu dağıtılan şebekede El Hariri'nin üç tane cep telefonu operatörü ve Suriye'ye askeri müdahale için etkin çalışan Lübnanlılara ait birçok Twitter hesabının da olduğu ortaya çıktı.

Öncelikle Suriye'ye karşı düşmanca saldırıların bu aşamasında, Müslüman Kardeşlerin ne Hama ne de Cisr El Şuğur'da henüz herhangi bir hareketliliği olmadığını belirtelim.

Amerikalılar Destek Talep Ediyor

Benim anladığım, Amerika NATO üzerinden savaş açma girişimlerinde başarısız oldu. Hem de berbat bir başarısızlık... Daha alternatif planları vardı ama Türkiye, Katar ve İsrail gibi diğer müttefiklerini olayın içine sokmaya henüz fırsat bulamadan Amerikan iletişim şebekesi çökertildi. Şebeke çökertildikten sonra ne oldu?

1- Hilary Clinton, "Esad Cumhurbaşkanlığını sonlandırmadığı müddetçe olmaz. Cumhurbaşkanlığı sona ermelidir." dedi. Tabi ki Suriye halkı Clinton'ın bu sözlerini iyi okudu. Bu, "biz sizi karıştırmakta başarısız olduk" demek yerine, "biz Suriye lideriyle temaslar kuracağız" demektir.

2- Obama bir tür basınç olarak İsrail'den 1967 yılındaki sınırlarına çekilmesini istedi.

3- Abdül Halim Haddam[6] Siyonist televizyonuna çıktı ve Türk askerinin fiili müdahalesini istedi.

4- 2014 yılı için kararlaştırılan Nabucco boru hattı projesinin 2017 yılına kadar ertelendiği açıklandı.

6 Hafız Esad'ın okul yıllarından arkadaşı ve onun sağ kolu olan Haddam, Başkan yardımcısıydı. Baba Esad'ın ölümünün ardından kısa bir süreliğine geçici olarak başkanlık görevini de yürüten Haddam, Refik Hariri ile yakın ilişkiler edindiği zaman dilimi içinde Lübnan'daki fiili durumdan büyük şahsi çıkarlar sağladığı yönünde iddialar ortaya atıldı. Bu iddiaların peşinden, Refik Hariri suikastından Şam yönetimini sorumlu tutan açıklamalar yaptı ve sürgün edildi. Paris'e yerleşen Haddam; uzun seneler Hariri ailesinin lüks malikanesinde misafir edildiği sırada muhalefete geçerek 2006'da İhvan ile birlikte Milli Selamet Cephesi'ni kurduklarını açıkladı. *ç.n.*

5- Erdoğan, doğal gaz boru hattının geleceği konusunda oldukça endişeye kapıldı ve bu yüzden Suriye'ye karşı gerilimi tırmandırma peşine düştü.

6- Esad, tutuklu Müslüman Kardeşler için genel af çıkardı.

Türkiye, Katar ve İsrail ittifakı ne yaptıysa başaramadı ve esasında Amerika, tüm müttefikleriyle birlikte Suriye'de başarısızlığa uğradı.

III. Türkiye'nin Planı

Türkiye, dışarıdan ihraç edilen "protestocuların" Hama'da ve ardından Cisr El Şuğur'da patlattıkları olaylarda devreye girdi. Tabi ki, bu olayların ikisinde de Müslüman Kardeşler vardı. Türkiye'nin planı, ordunun olmadığı ve sayıları 80'i geçmeyen polis gücünün bulunduğu Cisr El Şuğur'da isyanı başlatmak ve orduyu müdahale etmeye zorlamaktır. Bunun için sokaklar patlayıcı cehennemine çevrilecek, halkta panik yaratılacak, tüm halkın topyekûn Türkiye'ye sığınması sağlanacak ki, oraya Türk askeri girebilsin.

Sonra Abdul Halim Haddam, İsrail'in resmi televizyonunda Tayyip Erdoğan'ın, "Suriye'ye, askeri müdahale de dahil her türlü seçeneği uygulama konusunda yer alacağını ilan ettiğini" söyledi ve şu anda askeri müdahale için Suriye'de koşulların mevcut olduğunu hatırlattı. Haddam, açıktan Türkiye'nin askeri müdahalede bulunmasını istedi.

İran bu arada Türkiye'ye, topraklarındaki ABD askeri üssünü bombalama tehdidinde bulundu. Esasında bu mesaj Amerika'yaydı. Lakin Erdoğan, maceraya dalmaya kararlıydı. Çünkü geleceğini tümüyle gaza bağlamıştı.

Cisr El Şuğur: Start verildi, dört yüz kadar silahlı saldırgan, eş zamanlı olarak polislere ve güvenlik noktalarına saldırı başlattı. Gelebilecek tüm destek birimlerine pusu kuruldu, gelen helikopter desteği dahi roketatar saldırısına uğradı. Polislerin tamamına yakını öldürüldü. Terörist gruplar Cisr El Şuğur'da başarılı oldular.

120 polis ve güvenlik elemanı öldürüldükten sonra Erdoğan, komşusunun ordusunu beklerken bir yandan gelecek mülteciler için kamplar kurdu. El Cezire de bir haftadan fazla, sürekli tekrarlayacağı propagandasına başladı: "Ordunun Cisr El Şuğur'a girmesinden dolayı halk büyük bir korku içinde ve onlarca insan kaçıyor..." Ordu, 120 güvenlik mensubunun öldürülmesinden çok sonra bölgeye girdi, ama El Cezire'ye göre o 120 insanı ordu katletmişti.

Silahlı gruplar bir taraftan "ordu girsin!" kışkırtmalarını sürdürdüler, diğer taraftan da ordunun gireceğini ilan ettiler. Buna rağmen Suriye ordusu yine harekete geçmedi. Fakat ne zaman ki silahlı gruplar bölgeyi cehenneme çevirdiler, işte o zaman Şam yönetimi, -aslında ordunun girmesini sağlamak için yapılanın planlı olduğunu bildiği halde- orduyu Cisr El Şuğur'a soktu.

Bu tereddüt dört günden fazla sürdü. Hatta kent dışında konuşlandırılan askeri birlikler bu sürede müdahale etmedi.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Suriye Televizyonu, Türkiye'ye büyük bir sürpriz yaptı ve ordunun Cisr El Şuğur'daki Vatan Hastanesi'nin kontrolünü ele geçirdiğini açıkladı.

Vatan Hastanesi ki, silahlı grupların mühimmat deposu ve kumanda merkeziydi. Böylece bütün silahlı liderler tutuklandı, silahlarına el konuldu. Bütün bunlara rağmen Erdoğan, Türk askerinin Cisr El Şuğur'a girmesini istiyordu. Ancak Suriye sınır güçlerinin aniden ortaya çıkışı, Türk ordusunu şaşırttı. Artık Suriye'ye savaş açmanın gerekçesi olarak Türk ordusunun Cisr El Şuğur'a ulaşma şansı kalmamıştır. Erdoğan da bir savaş kararının altına imza atmaya cesaret edemedi.

Suriye, oyunun farkındaydı. Daha kente girmeden, Türkiye sınırına gizli kuvvetler yerleştirdi, ondan sonra Cisr El Şuğur'da temizlik harekatı başlatıp, kontrolü tamamen ele geçirdi. El Cezire'nin kameramanı küresel medyaya, Suriye ordusunun 24 askeri birlikle Cisr El Şuğur'a girdiğini duyurdu. Ordu tarafından yollardaki el yapımı bombaların, çeşitli patlayıcı ve tuzakların

temizliği başladı. Bunların ardından toplu mezarlar açıldı. Suriye polisine ait parçalanmış cesetler ve organlar çıkarıldı.

Hama ve Lazkiye: ABD, Filistin sorununu tasfiye etmek ve bunun için Hizbullah'ı etkisizleştirmek istiyordu. Suriye ile Hizbullah'ın başı için pazarlık gücünü yakalaması gerekiyordu. Ortalık durulduktan sonra Türklerin alternatif planı devreye sokuldu; Hama ve Lazkiye planı. Hama ve Lazkiye'nin Remil bölgesinde bütün güvenlik güçlerinin öldürülmesi ve onlarca katliam, ordunun Hama'yı "işgal" etmesini sağlamak içindi. Davutoğlu bununla Suriye'yi sıkıştıracağını düşünerek katliamın ardından görüşme talep etti. Fakat Suriye yönetimi Davutoğlu ile görüşmenin üç gün ertelenmesini istedi. Ve bu arada, Davutoğlu geldiğinde elinde herhangi bir belge olmayacak şekilde Hama sorununu halletti; ordu Hama'ya girdi, silahlı çetelerin tamamını tutukladı ve çıktı. Böylece Lazkiye savaşı planı da suya düştü.

Katar'ın Plana Dahil Olması

Erdoğan'ın ikinci başarısızlığından sonra, O'nun Suriye'ye müdahale edeceği yönündeki ateşli konuşmaları neticesinde Katar devreye girdi. Katar, geçici Suriye Meclisi kurulmasını istedi. Geçiş Konseyi kuruldu ve başına Burhan Galyun getirildi. Galyun'nun kendisinin dahi bundan haberi yoktu ve kabul etmesi için kendisine Katar tarafından 20 milyon Euro teklif edildi.

Suriye ordusu komutanlarından Harmuş'a da, Türkiye sınırında "hiç olmazsa 100 metrelik" bir alanı işgal etmesi görevi verildi. Bu planlar yürütülürken Türkiye ve Katar, Geçici Suriye Konseyi'ni tanıdıklarını ve Suriye'nin meşru temsilcisi olarak gördüklerini açıkladılar.

Bu arada "asil" Arapların mesajlarının Şam'a iletilmesi gerekiyordu. Fakat yine Şam Hükümeti, ziyaretin dört gün ertelenmesini istedi ve görüşmeyi geciktirdi. Bunun üzerine Katar Emiri meşhur sözlerini patlattı: "Suriye'de protestolar bitmeyecek, ta ki bütün şartlar yerine getirilinceye kadar!" Bu şartlar,

tabi ki Amerika'nındır ama böylece "Soylu Arapların" söyleyecek sözü oldu. Emir'in bu açıklamasından sonra bu kez ülkenin kuzeyinde bir tampon bölge oluşturma beklentisi dile gelmiş oldu. Ama Harmuş'a verilen görev gereği silahlı grupların karışıklık yaratması planı da, Harmuş'un yakayı ele verip Suriye televizyonlarında görünmesiyle suya düştü.

Bu Sürecin Sonuçlarından Bazıları:

1- Waddah Khanfar, El Cezire televizyonundan ihraç edildi.[7]

2- Faysal El Kasım'ın Suriye karşıtı savaş hattına girmesiyle, kanallarda yaptığı talk show programları geri geldi.[8]

3- Erdoğan histerik bir ruh haliyle ateşli konuşmalarına devam etti. İsrail için zorla barışın sağlanmasını istiyordu. Bütün bu histerik ruh hali, Suriye'yi düşürme girişimlerinin başarısız olması ve Nabucco boru hattı ile ilgili umutlarını giderek kaybetmesinden kaynaklanıyordu.

4- Mısır'da Müslüman Kardeşleri işaret eden belirtiler ortaya çıkmaya başladı. Mısır'da Askeri Konsey Başkanı bir parti başkanı edasıyla sivil giysiler içinde boy göstermeye başladı. Öte yandan Ahmet Şefik de seçimler için koşturmaca içine girdi.[9] Mısır, parlamento seçimleri için bir tarih belirledi.

5- Cezayir'e dönük Amerika'nın hesapları olduğuna dair işaretler görünmeye başladı.

---

7 El Cezire'nin genel müdürü. Wikileaks belgeleri neticesinde istifa ettiği haberleri yayıldı *ç.n.*

8 El Cezire televizyonunun olay programı The opposite directio (karşı istikamet) sunucusudur. Arap dünyasında çok seveni olduğu kadar, kendisinden nefret edeni de çoktur. *ç.n.*

9 Mısır'da 23-24 Mayıs 2012 tarihleri arasında yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Mursi ile birlikte en çok oy alan ve Mursi'nin karşısında 2. Tur seçimlere giren bağımsız aday. *ç.n.*

6- Suriye'nin, kendisine basınç uygulayacak herhangi bir belge bırakmaksızın[10] iç meselelerini çözmedeki başarısından dolayı son iki hafta, bütün tarafları sessizliğe boğan bir sakinlik yaşandı.

7- İstihbarat savaşında Suriye'yi hedefleyen ve bir dizi suikastları içeren bilgiler sızdırıldı...

8- Aniden Suriye televizyonlarında Siyonist casuslar göründü. Saldırı için zemin hazırlayanların karşısında Suriye, savunma amaçlı girişimlerde bulunduğunu göstermiş oldu.

Bir kez daha Washington ve müttefikleri Suriye'de kötü bir şekilde yenilgiye uğradılar. "Haber alma özgürlüğünün" kalesi Avrupa Birliği, yalan ve düzmece haberleri kısmen ifşa ederek dünya kanallarına -sözde- yaptırım uygulamaya başladı.

IV. Washington Neye Hazırlanıyor?

Ya Suriye ya da ABD'nin Düşüşü Denklemi

Denklemi anlamak için, daha önce sözünü ettiğim Rusya'nın Avrupa üzerinde büyüyen etkisi ile ilgili bu zeminde neler olduğunu ve Washington'ın geleceği ile ilgili hangi tehlikelerin hâlihazırda beklediğini göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Güney Afrika, Brezilya gibi gelişmekte olan ülkelerle, Çin ve Hint ülkelerinin yükselişi Washington'ın çıkarlarını ve NATO birliğini zaten etkiliyor. Ancak asıl önemli riskler bununla sınırlı değildir. Eğer ki gaz kaynaklarına el koyamazsa, Washington'ı daha büyük felaketler bekliyor olacak.

ABD, dünyaya karşı kendini korumak için 1976 yılında altınlarını doların korumasından çekip satmaya başladı. O zaman para birimi altına bağlı olmayan dünyanın tek ülkesi haline geldi. Geçmişindeki doların yükselişiyle altının düşüşü, altının

10 Irak işgali sırasında ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Türkiye'ye imzalattırdığı 2 sayfa 9 maddelik anlaşmayı Beşar Esad'a da imzalatmak istedi. Suriye'nin Iraklı direnişçiler ve Hizbullah'tan desteğini çekmesini de içeren bu anlaşmayı Esad reddetti ve imzalamadı. *ç.n.*

yükselişiyle de doların düşüşü risklerinden kendini kurtarmış oldu. Tabi ki Washington iflasın eşiğindeyken bu adımı atmakla, neredeyse tek taraflı olarak dünyadan çalmış oldu.

Ancak bu gün aynı adımlar artık tekrarlanamaz. Unutulmamalı ki, Irak ve Afganistan'daki savaşlardan sonra bugün, ABD'nin 14.2 trilyon dolar değerinde borcu vardır. Tavan yapan borç nedeniyle, Amerikan ekonomisinin krizi yalnızca erteleniyor. Geçmişte ABD'yi yeşil para kurtarıyordu. Üstelik altın karşılığı olmayan, sadece bir kağıt olmasına rağmen bu dönüşümde dolar, değerini de koruyabiliyordu.

Özellikle Körfezdeki Arap petrol kuyularının çoğunu kendi kontrolüne almıştı. Petrolü dolarla fiyatlandırmadı, sadece döviz akışını dolara bağladı. Ama ABD'nin mallarının dolarla satın alınması nedeniyle bütün dolarlar tekrar kendisine dönüyordu. Örneğin bir Arap ülkesinin Birleşik Devletlerde 3.4 trilyon dolar değerinde mevduatı olabiliyordu. Lakin Washington'ın başlattığı birçok savaştan elde ettiği kazanç, maliyeti bile karşılamaktan uzaktır. Bu arada Rusya ile Çin yakınlaşması, Çin'in ABD'den zorla hazine tahvili satın almayı reddetmesini de beraberinde getirdi. Gelinen noktada artık ABD'nin baskısıyla para biriminin değerinin yükselmesi dönemi geride kalmıştır. Şu anda yeşil paranın geleceği tam anlamıyla "yeşil"dir.[11]

Geçen yıllar içinde doların düşüşünün, altının değer endeksini düşürmediğine tanık olduk. İşte bu yüzden artık Washington için tek umut kalıyor; Amerikan dolarıyla enerji satışı... Hatta ABD için kontrol edilemez derecede umut edilen tek şey budur.

Gaz, savaşın önemli bir parçasıdır ve dünya üzerinde yaratacağı kontrol açısından öneminden bahsettik. Washington için diğer endişe kaynağı da, ABD dolarının geleceğinin tehlikede olmasıdır.

Washington'un atacağı adımlarda başarılı ya da başarısız ol-

11 Yeşil dolar, renginden dolayı ot kadar değersizleşebilir, yani doların geleceği tehlikededir. *ç.n.*

ması ve Nabucco boru hattından pay alıp alamaması durumunda ne olacağını ve bu risklerin Washington üzerindeki etki gücünü anlamak için şöyle bir analize ihtiyaç vardır:

Birinci durumda; diyelim ki Washington, ABD kontrolünü arttırma konusunda dersine iyi çalıştı. Bölgedeki gazı kontrol altına aldı ve Rus gazını Avrupa'dan uzak tutmayı başardı. Bu durum gerçekleşirse Orta Asya'ya uzanarak petrolün tamamına ve hatta Hazar Denizi'nin tüm zenginliklerine ortak olmuş olur.

İkinci durumda; Washington'un, Nabucco boru hattından bir şey koparmakta başarısız olması halinde yaşanması muhtemel gelişmelerden biri de şudur: Cezayir düşer ve oradaki altı tane doğal gaz boru hattı, Amerikalıların etkisi olmadan Avrupa'yı beslemeye başlar. Bunun sonucunda da Avrupa Birliği, tamamen Rusya ve müttefiklerinin insafına kalır.

Rusya bu gazın satışını yapacaktır, ama karşılığı dolar olmayabilir. O zaman kesin olan bir şey var ki, yuvarlanmaya başlayan dolar, bu satışın döviz sepetinde yer almayacaktır. Dolayısıyla Hazar Denizi'nin zenginliği üzerinde Moskova'nın etkisinin olacağı kesindir. Bu da, Afrika'dan Asya'ya ve Avrupa'ya kadar, Amerika'nın etkisinin erozyonu anlamına gelir ve bununla birlikte ABD doları da uçuruma yuvarlanır. ABD'nin asıl korktuğu budur.

Washington, Suriye'ye karşı saldırı başlattığında şunu çok iyi biliyordu ki, Suriye'nin düşmemesi demek, Amerika Birleşik Devletleri'nin düşmesi demektir. Bunun için mutlaka alternatif planları vardır.

Tüm alternatiflerinin ne olabileceği ve olası gelişmeler üzerine şöyle bir analiz yapılabilir:

1- İran'a yönelik bir askeri saldırı planı devreye girebilirdi ama bunu yapamıyor. Çünkü İran'ın kontrolündeki petrolün dünya petrolünün yarısından fazla olması sebebiyle böyle bir saldırı, küresel ekonomide çok büyük bir tahribata yol açacaktır. Zira alternatif petrol üretimi başarılamadı. Amerika, olası bir savaş süresince alternatif petrolü sağlamak için Meksika Körfezi'nden petrol

çıkarmaya başlamıştı. Ancak petrol aramadaki sızıntı yüzünden başarısız oldu ve arama sonlandırıldı. Bu da ABD için tükeniştir.

2- Suriye'yi düşürme planı tamamen başarısız oldu denilebilir. Dolayısıyla Amerika'nın bölgeyi ele geçirmesi giderek imkansız hale geliyor.

3- ABD yeni alternatif planlar deneyecek gibi görünüyor. Yeni planlara Katar sayesinde girmeyi deneyecek, Yunanistan'ı ekonomik sıkıntıdan kurtarma adı altında planın tarafı yapacak vb... Ve asıl önemlisi, Suriye'nin düşürülmesinde başarısız olan Washington için, Amerikalıların günah keçisi Erdoğan olacaktır. Açıktır ki Washington, bu kadar büyük projeleri kaybettikten sonra havuç-sopa siyasetine geri dönecektir. Türklerle Yunanistan'a karşı komplo ittifakı kurmuşken, Washington artık başka bir yola başvuracak; Türkiye'ye karşı Yunanistan'a teminat verecektir. Katar'ın Yunanistan'a yatırım yapmasını sağlayarak, Yunanistan'a destek vermiş olacaktır. Şu anda İran doğal gaz boru hattının Yunanistan'dan geçmesi bekleniyor. Washington barış sürecini başlatacak ve barışçıl bir ortamda gaz dağıtımının sağlanmasına çalışacaktır. Ya da bütün riskleri barındıran yeni bir tırmanış için harekete geçecektir.

Sonuç olarak Suriye'nin bu savaştan galip çıktığını söylemek mümkündür. Ancak bununla birlikte yeni bir kavganın başlayabileceğinin mümkün olduğu da göz ardı edilemez.

2

ABD'NİN STRATEJİSİ SURİYE HALKINI DEĞİL, PETROL VE SİYONİST VARLIĞI KORUMAKTIR

Cemal Eyyub[1]

Blokun savaş tamtamları çalıp Suriye'ye askeri müdahaleye hazırlanmaya başladıktan sonra Rusya, abasından bir öneri çıkardı; ABD'nin ne geniş ne de sınırlı, hiç bir darbe yapmaması şartıyla Suriye kimyasal silahından vazgeçecek!

Suriye'de olanları, 'iktidara karşı bir halk devrimi' olarak nitelendirmek, saflıktır. Suriye'de dönen kavganın "Halk Devrimi" ya da "Arap Baharı" şeklinde isimlendirilmesinin altında yatan şudur ki, gizliden gizliye hazırlanan bu oyunun yalnızca örtbas edilme çabasıdır. Kaldı ki zaten her şey açığa çıkmaya başladı. Amaç Suriye halkını korumak değildir; amaç tarihi, uygarlığı, İslami ve ulusal tüm değerleriyle Suriye halkının devrimciliği de dahil, topyekun Suriye'yi yok etmektir. Bunun tümüyle Amerikan, Batı ve Siyonist bir strateji olduğu ortaya çıktı. 'Arap devrimleri' dalgası aslında Ortadoğu ve Arap dünyasının siyasi haritasını değiştirme, bölgede kaos ortamı yaratarak Arap dünyasını parçalama stratejisidir.

1 Filistinli araştırmacı yazar. Ürdün'de yaşıyor. Bu çalışma 19.09.2013 tarihinde www.mjhar.com/ar-sy sitesinde yayımlanmıştır

Arap baharıyla ilgili açığa çıkan birçok vahamete tekrar dönmeyeceğiz. Ancak vahametten söz etmek demek, olayların başlangıcındaki halk hareketlenmesini ve bölgede "ilkleri" yarattığı gerçeğini göz ardı edeceğimiz anlamına gelmez. Derdimiz, halk hareketlenmelerinin yarattığı dalgayı manipüle edip, bunu bölgede kaos yaratmanın bir aracı haline getiren ve kısmen başarılı olan Washington'ın komplosunu deşifre etmek de değil. Zaten deşifre oldu. Altını çizmek istediğimiz şey, Suriye'de olup bitenin, ne Arap Baharı kavramının içerdiği asil ve yüce değerlerle, ne de devrim kavramının ifade ettiği özgürlük ve değişimle alakası vardır.

Suriye'de devrim, başlangıçta halkçıydı ve başında saygın, yurtsever şahsiyetler vardı. Ancak, devrim hızlı bir şekilde rayından çıktı. Devrimi başlatan lider şahsiyetler ve gençler kenara çekildi. Onların yerini, Washington, Batı ve Arap hükümdarların finanse edip desteklediklerı küresel savaşçı güçler aldı.

Halkı kesip öldüren, ülkeyi yıkanların egemen olduğu bir 'halk devrimi' söz konusu olamaz. Onların çoğu, Afganistan, Pakistan ve Irak'ta olduğu gibi kendi hemşerilerine karşı toplu ölüm ve kesme vahşetini gerçekleştiren gruplardır. Askeri bir dış müdahale, rejime karşı bir müdahale olmaktan çok, başta Suriye halkı olmak üzere, Arap halkları ve İslam ümmetine yönelik bir katliamdır. Bunu söylemek Rejimi savunmak değil, Arap halklarının çıkarlarını ve yüksek değerlerini savunmaktır.

Suriye'de olanlar, asla bir 'halk devrimi' olarak nitelendirilemez. Çünkü gerçek devrimciler Washington ve Batı'dan ülkelerini vurması ve gerekirse işgal etmesi için yardım istemezler. Zamanında Afgan, Irak ve Libya muhalefetinin bir kesimi böyle yapmıştı. Şimdi ülkelerinin akıbetini görüyoruz.

Moskova'nın denetimi altında Suriye'nin kimyasal silahtan arınma mutabakatı olmasaydı, belki 'halk devrimi' yalanı sürebilirdi. Batı'nın Suriye'ye askeri müdahalesini savunan kendine şunu sormalıdır: Washington ve Paris, neden kimyasal silah

kullanıldıktan sonra, direkt askeri müdahaleye karar verdi? Neden ülkenin yıkılışını ve on binlerin ölümünü müdahale etmeyi düşünmeden izlediler? Washington, neden Şam'ın kimyasal silahları uluslararası denetime vermeye razı olmasından sonra, bundan sonsuza kadar kurtulacağı için askeri müdahaleyi hemen erteledi? Ya da müdahale ihtimali sembolik miydi?

Sanıyoruz ki açık cevap şudur: Washington ve Batı'nın önemsediği Suriye halkı değil, Siyonist düşmanlığıdır; onun varlığına yönelik her türlü dış tehdide karşın güvenliğini sağlama almaktır.

Üç yıl sonra, Washington, muhalefeti silahlandırmakla Suriye ordusunu güçten düşürdüğünü, bir tehdit olmaktan çıkardığını, Siyonistlere düşman bir Arap devrimci oluşuma önderlik yapması muhtemel olan Suriye'yi zayıflattığını, hatta yıktığını düşünüyor. Geriye bir tek, Siyonistlere yönelik stratejik bir tehdit oluşturan kimyasal silahlar kalıyor. İster rejimin, ister muhalif grupların isterse Hizbullah'ın elinde olsun; bu silahların rejim veya ihtimal verildiği şekilde muhalefet tarafından kullanılması söz konusuyken, Siyonistler güven içinde olamazdı. Bu silahlardan kurtulmak, Siyonistlerin mutlak güvenliğini temin etme fırsatını ortaya çıkardı. Moskova, ABD politikasını; dolayısıyla ABD'nin Suriye halkını değil, Siyonistlerin güvenliğini önemsediğini çok iyi biliyor. Bu yüzden Suriye'nin kimyasal silahlardan kurtulma önerisini ortaya attı. Belki de Moskova Washington'ı ve Obama'yı, düştüğü durumdan kurtarmak için bir ağabeylik rolünü oynamıştır. Moskova'nın kimyasal silahtan arınma önerisini ilan edip, Şam'ın da bunu kabul etmesinin ardından Washington rahat bir nefes aldı ve müdahaleyi hemen erteledi.

Kimyasal müdahale, batının ikiyüzlülüğünün ve Suriye halklarının haklarını savunduğunun koca bir yalandan ibaret olduğunun en büyük kanıttır. Başta Washington olmak üzere, Batı'nın Arap isyancılara destek vermesinin arkasında yatan neden, demokrasi getirmek veya insan haklarını savunmak değil, bölgenin petrolüne el koyma planlarını sürdürebilmektir. Pet-

rolü ve pazarları kontrol altına almak, Batı'nın, Arap dünyasını işgal etmesinin en önemli nedeni değil midir? Bunun yanı sıra petrol ve doğal gaz kaynakları bulunmadan önce bile neden Arap ulusçuluğuna düşmanlık besledi? Diğer boyutuyla Suriye'ye saldırı, Siyonist varlığı korumak anlamına gelmiyor mu?

Bunun ispatı, 'Arap devrimlerinden' sonra gelen bütün rejimlerin Washington'la müttefik ve dost olması, Siyonist varlığa hiçbir düşmanlık beslememesidir. 'Arap Bahar'ı adı altında gerçekleşen değişimler, Arap halklarının durumunda hiçbir iyileşme veya değişiklik meydana getirmedi. Aksine her şey daha da kötüleşti. Aynı zamanda hem Washington'ın çıkarları pekişti, hem de Siyonist varlığın güvenliği sağlama alındı.

Dünyanın gözü önünde, sabah akşam bitmeyen katliamlar, çığlıklar, feryatlar, öldürmeler, yıkmalar ve yaralanmalar... Bunların tümünün Batı ve Siyonist hedefler için hazırlanmış açık bir tiyatro olduğu ortadayken, ağlamanın bir faydası var mı?

3

ORTADOĞU'DA KAVGA: DOĞALGAZ İLK SIRADA GELİR!

İmad Fevzi Şuaybi[1]

Suriye'ye müdahalenin sebebi, dünya genelinde ve Ortadoğu'da süren doğal gaz kavgasından bağımsız açıklanamaz. Euro ülkelerindeki ekonomik düşüş bir yana, Çin, Hindistan ve Brezilya gibi büyüyen ülkeler karşısında ABD'nin 4.94 trilyon dolarlık GSMH'nin %99,6'sını bulan borç stokuyla açığa çıkan ekonomik kriz nedeniyle, ABD'nin hegemonyasının zayıflaması; güç kavgalarının nükleer ve gayrı nükleer askeri tersanelerde değil, enerjinin bulunduğu yerlerde olduğunu net bir şekilde gözler önüne serdi. Bu kavgada Rus-Amerikan rekabeti çok belirgin bir hal aldı.

Sovyetler Birliği çöktükten sonra Ruslar, silahlanma kavgasının ilerletici olmadığını, her sanayi ülkesinin ihtiyaç duyduğu enerji kaynakları olmadan bir yere varılamayacağını gördü. Bu arada ABD'liler, bir sürü sözleşmeyle petrol bölgelerinde serbest hareket edip, sorun olmaksızın büyümeyi ve uluslararası siyasi kararları kontrol etmeyi başardılar. Bu yüzden Ruslar bütün he-

1 Filozof, Jeopolitik Araştırmacı, Şam Stratejik Araştırmalar Merkezi Başkanı. Araştırma, 17 Nisan 2012 www.voltairenet.org sitesinde yayımlanmıştır.

deflerini enerji kaynaklarına yönelttiler. Dünya paylaşımı petrol alanlarında rekabete pek fazla izin vermediğinden Moskova; doğal gaz üretimi, nakliyatı ve pazarlamasına yöneldi. Neredeyse tekeline almak suretiyle bu alanda yoğunlaştı.

İlk adım Putin'in 1995'te stratejisini çizdiği Gazprom şirketiyle atıldı. Rusya'dan başlayarak, Azerbaycan'a ve Türkmenistan'a, daha sonra pazarlama konusunda İran'a ve en son Ortadoğu'ya yöneldi. Doğal gaz bulunan bütün bölgeleri kapsayan geniş bir alanda faaliyete başladı. Gazprom'un Güney Akım ile Kuzey Akım projeleri, Rusya'nın enerji alanında uluslararası sahneye dönmesini sağladı. Bu projeyle, uzun yıllar petrolün yerine veya petrolle birlikte doğal gaz kullanacak olan Avrupa ekonomisini kontrol altına alan lider, Vladimir Putin oldu. Hemen ardından ABD, Rusya'nın Gazprom projesi karşısında, uluslararası paylaşımda ve gelecek yüzyılın siyasi ve stratejik anlamda geleceğini şekillendirecek olan alternatif "Nabucco" projesini devreye soktu.

Petrol rezervlerinin dünyaca gerilemesi ve temiz enerjiye ihtiyaç duyulması açısından doğal gaz, 21. yüzyılın temel enerji unsuru haline geldi. Bu yüzden eski ve yeni güçler için doğal gaz rezerv bölgeleri üzerindeki kavga, uluslararası kavganın temelini oluşturmaktadır.

Öyle anlaşılıyor ki, Rusya haritayı iyi okumuş ve dersine iyi çalışmıştır. Eski Sovyetler Birliği'nin kontrol ettiği alanların küresel enerji kaynaklarına ulaşarak, bu kez sanayi ülkelerine enerji pompalayan projeyle egemenliğini garantilemiş oldu.

Doğal gaz haritasına baktığımızda, tüketim bölgelerine ulaştırılacak gazın boru hatlarında şu bölgeler öne çıkıyor:

1. Beregovya ve Vyborg'dan Rusya'ya
2. Rusya-Türkmenistan
3. Rusya'nın yakın ve uzak çevresi: Azerbaycan ile İran
4. Rusya'dan-Gürcistan'a
5. Doğu Akdeniz'de, Suriye ve Lübnan
6. Katar ve Mısır

Bu bağlamda Moskova, iki stratejik eksende ilerlemekte gecikmedi. Birincisi Rus-Çin ekseninde Shanghay birliğinin ekonomik olarak büyümesini sağlamak; ikincisi de, doğal gaz kaynaklarını ele geçirmek...

Bunun üzerine, ABD'nin Karadeniz ve Azerbaycan doğal gazını ele geçirme projesi olan Nabbuco'ya karşı iki tane proje çizdi: Kuzey Akım (Nord Stream) ve Güney Akım (South Stream)

Hem Avrupa'yı Hem de Doğal Gaz Kaynaklarını Kontrol Etmek İçin Stratejik Yarış

- Amerikan Nabucco projesi: Merkezi Orta Asya ile Karadeniz. Depolama merkezi ise Türkiye. Ondan sonra Bulgaristan'a, oradan da sırayla Romanya, Macaristan, Çek Cumhuriyeti, Hırvatistan, Slovenya ve İtalya'ya geçer. Yunanistan'a geçmesi söz konusuydu, ancak Türkiye'nin hatırı için karar değiştirildi.

  Rusların Kuzey ve Güney projesi ise şöyle:

1. Kuzey Akım:

   Rusya'dan Almanya'ya direkt gider. Belarus'a uğramadan, Veinberg, Sassnitz ve Baltık Denizi üzerinden geçer. Bu yüzden ABD baskısını bertaraf ediyor.

2. Güney Akım:

   Rusya'dan Karadeniz'e, Bulgaristan'a, sonra Yunanistan'dan Güney İtalya, Macaristan ve Avusturya'ya uzanır.

ABD'nin Nabucco projesinin iki Rus projesiyle yarışması gerekiyordu. Ancak teknik nedenlerden dolayı Nabucco, 2014'ten 2017'ye ertelendi. Bu yüzden yarışı Rusya kazandı ve projesini destekleyecek/geliştirecek arayışlara girdi. Şöyle ki:

- ABD'nin Nabucco hattına eklenmesinde ısrar ettiği İran doğal gazına el attı. Paralel bir şekilde Gürcistan'a (ve mümkünse Azerbaycan'a) ve oradan Türkiye'deki toplama merkezi olan Erzurum'a ulaşmayı planına ekledi.

- Doğu Akdeniz doğal gazı: İsrail, Lübnan ve Suriye doğal gazını kapsayan bir genişlemeyi planına ekledi.

İran, doğal gazını Irak üzerinden Suriye'ye taşıma kararı alarak, Temmuz 2011'de bir anlaşma imzaladı. Böylece Suriye, Lübnan rezerviyle birlikte bir toplama merkezi oldu. Bu, İran'dan Irak'a, Suriye ve Lübnan'a ilk defa açılan ve enerji stratejisi açısından önemli bir adımdır. Uzun yıllar boyunca bu ülkeler arasında böylesi bir yakınlaşma, delinmesine izin verilmeyen bir tabuydu adeta. Zira Doğu Akdeniz bölgesini sonsuza dek kendisi için çıkar ve nüfuz mıntıkası sayan Fransa'nın, İkinci Dünya Savaşı'yla rolünü giderek kaybetmesinden sonra, özellikle günümüzde tekrar ön plana çıkmasını bu durum açıklar; Suriye ve Lübnan üzerindeki kavganın bu boyutlara ulaşmasının izahı budur. Doğal gaz dünyasında kendisine bir yer arayan Fransa, Libya'da (doğal gaz alanında) kendine 'sağlık sigortası' temin ettikten sonra, şimdi de Suriye ve Lübnan'da bir 'hayat sigortası' istiyor.

Bu esnada Türkiye, kendini kaybolmuş hissediyor. Nabucco projesi gecikmiş, Kuzey ve Güney Akım projeleri onu saf dışı bırakmıştı. Ortadoğu doğal gazı da Nabucco'nun ve dolayısıyla Türkiye'nin kontrolünden uzaklaşmış durumdadır.

Oyunun Tarihçesi

Rusya, Kuzey ve Güney Akım projeleri için Gazprom şirketini doksanlı yılların ilk yarısında kurdu. İkinci Dünya Savaşı sonrasında içinde hapsolduğu surlarını yıkmaya çalışan Almanya, etki alanındaki Avusturya'da, Güney Akım projesinin bir tarafı ve ortağı olmaya hazırlandı.

Gazprom ve Almanya Yakınlaşması

Gazprom şirketi, Hans Joachim Gornig adında Alman bir ortakla kuruldu. Kendisi Alman Doğal gaz ve Petrol Sanayisi Şirketi eski Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısıydı. "GDR" şirketinin boru hatlarının inşasını üstlenmişti. Gazprom başkanlığını Ekim 2011'e kadar Rusya Eski Almanya Büyükelçisi Vladimir Kotenev yaptı.

Şirket, başta Kuzey Akım alanında olmak üzere Alman şirketlerle büyük anlaşmalar imzaladı. Bu şirketlerin başında enerji devi "E.ON" ve kimyasal sanayi devi "BASF" geliyor. E.ON, doğal gaz fiyatları yükseldiğinde Gazprom hesabından ucuz doğal gaz alımı konusunda anlaştı. Bu da Gazprom'un Alman enerji şirketlerine ekonomik ve siyasi destek sunduğunu gösterir.

Moskova, bu sayede Avrupa doğal gaz piyasasının serbestleşmesinden yararlandı. Çünkü bu adım, doğal gaz üretim tesisleri ve dağıtım şebekeleri üzerindeki tekellerin baskısının çözülmesini beraberinde getirdi. Rusya ile Berlin işbirliği, tarihsel bir düşmanlık sayfasını kapatıp, ekonomik işbirliği temeli üzerine yeni bir sayfa açtı. Almanya, borç altında kalan ve ABD'ye bağlı olan Avrupa'nın yükünden kurtulmak istiyordu. Kendisi; ihtiyarlamış kıtanın yükünü çekmek ve çatlayan son devin enkazı altında kalmak istemiyordu. Bu nedenle Almanya, Avusturya, Çek Cumhuriyeti ve İsviçre'den müteşekkil German grubunun Avrupa'nın çekirdeği olması gerektiğini düşünüyordu.

Gazprom'un Almanya'yla ortaklaşa kurduğu projeler arasında "Wintershall" adlı Alman şirketle ortaklaşa yürütülen "Wingas" projesi vardır. "Wintershall", "BASF"ın bir şubesi olup, Almanya'nın en büyük petrol ve doğal gaz üreticisidir. Doğal gaz piyasasının %18'ine hakimdir. Almanya, Rus gayrimenkullerde önemli hisseler aldı; BASF ile E.ON, Kuzey Akım projesine ikmallerin çoğunu yapacak Yuzno-Roskaya doğal gaz kuyusunun %25'ini aldı. Öyle ki, Gazprom'un Alman muadilinin isminin "German Gazprom" olması, ne bir tesadüf ne de bir taklitten ibarettir. Çünkü Rusya da, Avusturyalı doğal gaz dolum şirketi "Centrex"in hisse senetlerinin %40'ını almıştı. Centrex'in Kıbrıs'ta, Türkiye'nin hiç de hoşuna gitmeyen önemli bir kuruluşu vardı.

Nabucco'da gecikmiş rolünün özlemini duyan Türkiye, bu gelişmelerden dolayı büyük hayal kırıklığı yaşamaktadır. 31 milyar metreküp'ten başlayıp 40 milyar metreküp'e ulaşan doğal gaz doldurma ve nakletme kapasitesine sahip olmayı beklerken; bu

projenin, onun siyasi iradesini, giderek ABD ve NATO'ya rehin bırakacağı ve onu bir kaç kez kapı dışarı eden AB'ye girme konusundaki ısrar hakkını kaybetmesine sebep olacağı kesindir.

Doğal gaz üzerinden stratejik ilişkiler, siyaset alanında ilişkileri daha da stratejik bir şekle sokuyor; E.ON ve Rusya'yla irtibatlı olan RWE elektrik şirketi üzerinden Moskova'nın etkisi, Ren Nehri kuzeyinde Westfalia'daki Alman Sosyal Demokrat Partisi'ne kadar uzanıyor.

Bu etkiyi Almanya'da herkes kabul eder. Yeşiller Partisi Enerji Politikaları Başkanı Hans Josef; Rusya'yla ilişkili dört Alman şirketin, bakanlara baskı kuran, kamuoyunu tekeline alan karmaşık bir şebekeyi kullanarak Alman enerji politikasını çizmekte rol oynadığını; bunun için Alman şirketleri temsil eden, Rusya ve eski Sovyetler Birliği'nden kalma sıkı ticari ilişkisi olan Doğu Avrupa Ekonomik İlişkiler Heyeti'ni kullandığını kaydetti.

Almanya'nın kendi üzerinde Rus kontrolünün giderek büyümesine karşı suskunluğunun (zorunlu olarak) altında yatan neden, Avrupa'da "enerji güvenliği" olarak bilinen anlayışı güçlendirmenin önemini kabul etmesidir.

Almanya, AB'nin Euro krizini kapatmak için önerdiği 'kaydırma' politikasının uzun vadede Alman-Rus yatırımları önünde engel oluşturacağını düşünüyor. Diğer gerekçelerin yanında bu sebep, Almanya'nın, Avrupalıların borçları altında kalan Euro'nun krizini çözmekteki yavaşlığını açıklar. Avrupalıların, Almanya'nın Rusya ile enerji ilişkisine her karşı çıktıklarında Berlin, Avrupa'nın projelerinin ütopik ve gerçekleştirilemez olduğunu söylemiştir. Avrupa projelerinin Rusya'nın doğal gazını Asya'da satmasına neden olabileceğini, bunu da Avrupa'nın enerji güvenliğini riske sokacağını dile getirmiştir.

Aslında bu Alman-Rus yakınlaşması kendiliğinden değildir. Putin, Almanya'da Türklerden sonra en büyük nüfus olan ve sayıları 3 milyonu bulan Rus'ların varlığından yararlandı. Rusya, Rus şirketlerinin Almanya'daki faaliyet ve çıkarlarını kollamak

üzere, Doğu Alman döneminden kalan ilişkilerini kullandı. Alman yetkililerini etkilemek için, Almanya'da bulunan Rus örgütleri devreye girdi. Ek olarak, eski Doğu Almanya Devlet Emniyeti İstihbarat Servisi ajanlarından da faydalandı. Örneğin, eski Doğu Almanya istihbaratı görevlisi olan Hans Woring, hem Germania Gazprom insan kaynakları ve finansman müdürü hem de "Sel" mali işler müdürüdür. Wall Street Journal gazetesinin iddiasına göre Hans Woring, Rus istihbarat servisi KGB'de yer aldığı dönemde Putin'e, Doğu Almanya'nın Dresden şehrinde casus örgütlenme konusunda yardım etmişti.

Ancak hakkını verecek olursak, Rusya'nın eski ilişkilerini kullanması tek taraflı fayda kurnazlığı olarak tabir edilmedi. Bilakis genel olarak Almanya'nın da çıkarınaydı. Bu sayede iki tarafın çıkarları, çatışmaya gerek kalmadan gerçekleşmiş oldu.

Kuzey Akım

Kuzey Akım projesi, Rusya ile Almanya arasında birincil derecede bağı güçlendiren bir adım oldu. Kısa bir süre önce açılışı yapılan boru hatlarının maliyeti 4.7 milyar Euro'dur. Rusya ile Almanya'yı yakınlaştırmasına rağmen, bu projenin Avrupalıların enerji güvenliğinin bir parçası olacağı yönünde görüş birliğine varıldı. Ardından aceleyle Hollanda ile Fransa, bu projeyi bir Avrupa projesi olarak ilan etmede gecikmedi. Hatta Doğu Avrupa ekonomik ilişkiler heyetinden Linder, utanmadan ve çekinmeden "Bu sadece Alman değil, Avrupalı bir projedir. Almanya'nın Rusya'ya büyük derecede bağlı olmasına izin vermeyeceğiz" dedi. Bu açıklama Rusya'nın Almanya'da giderek büyüyen etkisinden duyulan endişeyi işaret etmekten başka bir şey değildir. Zira Kuzey Akım projesi Moskova'nın planlarını yansıtmaktaydı, Avrupa'nın değil.

Rusya, istediği zaman Polonya ve başka ülkelere enerji naklini kesebilecek ve daha fazla ödeyene doğal gaz satabilecektir. Ancak Rusya için Almanya'nın önemi, pratikte kıtaya dönük stratejisinin odağında olmasından kaynaklanmaktadır. Germa-

nia Gazprom; İngiltere, İtalya, Türkiye, Macaristan ve başka yerlerde 25 projede Rusya'yla ortaktır. Netice itibariyle Gazprom'un dünyanın en büyük şirketi olacağı düşünülebilir. Belki de olmuştur bile.

Gazprom yöneticileri bu projeyi kurmakla yetinmediler. 2017'ye ertelenen Nabucco projesiyle de bağ kurdular. Nabucco boru hattı kurma projesinin %30'unu ele geçiren Gazprom, bu projeyle açıkçası siyasi rekabeti "arttırma" restini göstermek istiyor. Hedefi, Nabucco'da işi durdurarak güç gösterisi yapmaktır.

Moskova bununla da kalmadı, Washington'la her tür siyasi, ekonomik ve stratejik anlamda dalga geçercesine, Orta Asya'yı Nabucco'dan uzaklaştırmak için Kazvin (İran) doğal gazını satın aldı.

Avrupa ve Daha Sonra Bütün Dünya Haritasını Çizmek

Önce gelen yer kapar misali, Gazprom ve German, stratejik olarak Avusturya'da doğal gaz işletmeciliği yapıyor, ama İngiltere ve Fransa'da işletmeleri kiraya veriyorlar. Ancak, Batı Avrupa merkezlerine doğal gaz tedariki yapmak için Gazprom'un Almanya'yla ortaklaşa kurduğu "Caterina" deposu projesi, Avrupa'da büyük derecede enerji haritasını belirleyecek bir adım olarak görülüyor. Avusturya'da giderek büyüyen depolama kuruluşları, Slovenya, Slovakya, Hırvatistan, Macaristan ve İtalya pazarlarına gaz tedariki yapacak. Bu sayede Gazprom, Avrupa'da büyük oranda enerji haritasını çizmede bir merkez olacaktır.

Gazprom şirketi, Sırbistan'la birlikte Bosna'ya, Avusturya'nın bir bölümüne doğal gaz ihraç etmek için depolama merkezi kurdu. Çek Cumhuriyeti, Romanya, Belçika, İngiltere, Slovakya, Türkiye, Yunanistan ve hatta Fransa'da ona benzer depolama projelerinin kurulması için piyasa araştırmaları hazırladı. Böylece Moskova, Avrupa'nın doğal gaz ihtiyacının %41'ini tedarik ederek elini güçlendirecek. Bu da orta ve uzun vadede Doğu-Batı ilişkilerinde köklü bir değişim olacağını gösteriyor. Göstergeler, ABD kontrolünün gerileyeceği yönündedir. Bu da ABD cephe-

sinde, doğal gaz üzerinden yeni bir dünya düzeni inşası için büyük kavga hazırlığına işarettir. Ortadoğu'da ve Doğu Akdeniz bölgesinde bulunan yeni doğal gaz rezervleri dikkate alındığında, olabilecek kavganın boyutları tahmin edilebilir.

Nabucco Tehlikede

Nabucco; Türkiye'den Avusturya'ya, Ortadoğu ve Kazvin'den Avrupa pazarlarına 3900 km uzunluğundaki boru hattıyla, 31 milyar metreküp doğal gaz aktarmak için tasarlandı. Belli ki doğal gaz yatırımı ve nakliyatı için gereken "istikrar" ortamını yaratmak da gerekiyordu. Amerikan-Fransız NATO ittifakının, Suriye ve Lübnan başta olmak üzere Ortadoğu bölgesinde işi bitirme heyecanının altında yatan sebep budur. Bu heyecana karşılık Suriye'nin tepkisi, Irak üzerinden gelecek olan İran doğal gazının kendi toprakları üzerinde dağıtımı anlaşmasına imza atmak oldu. Lübnan ve Suriye doğal gaz kavgasının merkezindedir. Doğal gaz rezervleri ya Nabucco tarafından gasp edilecek, ya da Gazprom'a ve dolayısıyla Güney Akım'a akacak...

Nabucco doğal gaz şirketler birliği, Alman RWE, Avusturyalı OMV, Türk Botex, Bulgar Bulgaristan Holding ve Romen Transgaz şirketlerinden oluşuyor. Gazprom projesine rakip olan ve 5 yıl önceki külfeti 11.2 milyar doları bulan bu projeyle, Ruslardan daha düşük fiyatlara gaz sunabilecekti. Ancak 2017'ye kadar gecikmesi, külfetini 21.4 milyar dolara çıkardı. Gazprom'un Nabbuco'yu kuşatma altına almak niyetiyle birden çok yerde anlaşma imzalaması da eklenince, özellikle kendini Türkmenistan'ın doğal gaz fazlalığından yaralanmaya hazırlayan bu projenin, bu gecikme ve kuşatmadan dolayı artık ekonomik başarı elde etme imkânı kalmamıştır. Özellikle İran doğal gazının arkasından boşuna koşmak, Nabucco hayalinin gerçeğe dönüştürmesini ihtimal dahilinde olmaktan çıkartıyor. Irak ve Suriye'yi seçerek kızıştırılan ve asıl olarak İran'ı hedef alan kavganın sırrını bu doğal gaz hatları açıklar.

Böylece Nabucco'nun önündeki tek seçenek, Azerbaycan Şah

Denizi'nden doğal gaz tedariki kalıyor. Bir yandan Moskova'nın Nabucco kaynaklarını satın almaya başlaması, diğer yandan İran ve Doğu Akdeniz'de (Suriye ve Lübnan) jeostratejik değişim gerçekleştirmenin zorlukları nedeniyle sakat doğan bu proje için Azerbaycan adımı, tek başına artık bir anlam taşımamaktadır. Bu sefer Türkiye, Nabucco projesinde kendine bir yer kapmaya başladı. Azerbaycan'la 2017'de 6 milyar metre küp doğal gaz almak için anlaştı. Türkiye, ya İran petrolünün geçmesine engel olmak, ya Suriye ve Lübnan doğal gazından bir pay kapmak, ya da her iki amaç için harekete geçti. Şimdi Suriye ve Lübnan'a el koymaya çalışıyor. Türkiye'nin, Yeni Dünya Düzeni'nde doğal gaz üzerinden kendine yer kapma yarışı, askeri hizmetlerden, Füze Kalkanı'na kadar her türlü stratejik konularda tereddütsüz onay vererek devam ediyor.

Nabbuco'nun önündeki en büyük tehlike, Rusya'nın, doğal gazı Kuzey ve Güney Akım'da taşımak üzere daha düşük tekliflerle kârlı anlaşmalar için müzakereye girmesidir. Rusya'nın bu piyasa rekabeti, Nabocco'yu katledip gömmesi demektir. Nitekim Gazprom'un Suriye ve Lübnan'ın en büyük doğal gaz araştırmacısı ve üreticisi olması, ABD ve Avrupa'nın İran ve Ortadoğu'da her tür enerji ve siyasi kontrolünün önünü kesmiş olacak. Akdeniz doğal gazı bir yana, Suriye Petrol Bakanlığı, Suriye'nin orta bölgesinde, Homs yakınlarında günlük 400 bin metre küp, yıllık 146 milyon metre küp üretim olanağı sunan yeni bir doğal gaz kuyusu bulduğunu ilan etti.

Kuzey ve Güney Akım projeleri, giderek gerileyen ABD'nin siyasi etkisini kırarken; aynı zamanda, Orta Avrupa ülkeleri ile Rusya arasındaki çekişmeyi de etkiledi. Ancak, ABD geri adım atmaya hazır değil. Ekim 2011'de Avrupa'da kayalardan üretilebilir doğal gaz madenleri bulunmasıyla birlikte, enerji politikalarını değiştirebileceği yönünde sinyal verdi. Ancak bu uzak bir düş olarak duruyor. Çünkü yeraltının binlerce fit derinliğinde bulunan kaynaklara, yüksek basınçlı su kullanıp, hidrolik kır-

ma tekniğiyle ulaşmaya çalışacak. ABD'nin bu teknikle işi hem çok zor, hem de ticari üretime geçene kadar atılması gereken çok zorlu adımlar olacaktır. Daha da önemlisi, kullanılan kırma tekniklerinin doğal gaz miktarına olası etkileri konusunda ciddi korkular da kendini gösteriyor.

Çin, Boru Hattına Dahil Oluyor

Rus-Çin stratejik ortaklığına yön veren şey, Rusya ile Çin arasındaki enerji işbirliğidir. Uzmanlar bunun, BM güvenlik konseyinde Suriye lehine verilen çifte vetonun arkasında duran bir etken olduğunu düşünmektedirler.

Esasında iki dev arasındaki işbirliğini hızlandıran enerji alanındaki çok boyutlu ortaklıktır. Bu ortaklık, Çin'e yalnızca ucuz fiyata doğal gaz ikmali vermekten ibaret değildir. Yeni doğal gaz kurumlarını birlikte satın almayı, doğal gaz dağıtım ve işletme şebekelerini ortaklaşa yönetmeyi de kapsıyor. Moskova şu anda doğal gaz ikmali fiyatlarındaki esneklik karşılığında, Çin pazarlarına girme teklifi sunuyor. Çünkü asıl kâr, Çin'in iç pazarlarındadır. Bu yüzden, Rus ve Çinli uzmanlar birlikte çalışma noktasında şöyle bir mutabakata vardılar: "İki ülkede enerji stratejisinde koordinasyon sağlamak, öngörüde bulunmak, gelecekle ilgili senaryolar çizmek ve pazarı genişletmek, enerji etkililiğinin ve alternatif enerji kaynaklarının alt yapısını geliştirmek."

Enerji işbirliği yanı sıra ortak stratejik çıkarlar da söz konusudur. Bunların en başında, ABD'nin Füze Kalkanı Projesi'nden duyulan ortak endişe yer almaktadır. Çünkü ABD, bu projeye Japonya ve Güney Kore'yi de dahil ediyor. Bununla yetinmeyip, Eylül 2011'in başlarında bu projede ortak olması için Hindistan da davet edildi. Moskova ve Pekin'in endişeleri, ABD'nin "İpek Yolu" adını verdiği Orta Asya projesini tekrar gündeme getirme niyetleri üzerinde kesişmektedir. "İpek Yolu," Baba George Bush'un Türkiye'yle işbirliği yaparak kurguladığı "Büyük Orta Asya" projesidir. Proje, Afganistan'da başarı elde edilmesi halinde, 2014'e kadar Afganistan'a yerleştirilecek NATO gücüyle Rus-

ya ve Çin'in Orta Asya üzerindeki nüfuzunu kırmaya yönelikti. ABD'nin bu günlerde Füze Kalkanı hamlesi, eski "İpek Yolu" projesiyle örtüşmektedir. Özbekistan'ın bu projede NATO'ya ev sahipliği rolünü üstlenmek istediğine dair gelen işaretler var. Putin, Belarus ve Kazakistan'la ekonomik ilişkilerini genişleterek, Rusya'nın arka koridoru olan Orta Asya'da batı işgalini püskürtmeyi hedefliyor. Kazakistan için bu püskürtme, Çin'le stratejik işbirliği sayesinde sağlanacaktır.

Küresel kavganın teknik çizimi, Yeni Dünya Düzeni işleyişine dair tek yönlü bir çizimdir. Oysaki kavganın iki ana temeli vardır: Birincisi, askeri anlamda nüfuz etme kavgası, diğeri ise, asrın ruhunu, yani enerjiyi ele geçirme kavgasıdır. Ki, "Asrın Ruhu"nda ilk sırayı doğal gaz almaktadır.

Suriye Doğal Gazı

2009'da İsrail, petrol ve doğal gaz üretmeye başladığında, artık Akdeniz coğrafyasının bu oyuna dahil olduğu, Suriye'ye ya saldırılacağı ya da bölgede İsrail'le barış olacağı tahminleri yürütüldü. Çünkü 21. yüzyıl, temiz enerji çağıdır. Mevcut bilgiler, burada dünyanın en zengin doğal gaz rezervi olduğunu göstermektedir. Washington kaynakları, Suriye'nin en zengin ülke olacağını öngörmüştü.

Bu nedenle Suriye'yi kontrol eden, Ortadoğu'yu, Asya kapısını ve İpek Yolunun başını da kontrol etmiş olur. En önemlisi, Suriye üzerinden, doğal gaza muhtaç olan bütün dünyaya hükmeder. Nitekim gelecek yüzyıl, doğal gaz yüzyılıdır. Şam, İran doğal gazını Irak ve kendi topraklarından Akdeniz'e nakletme anlaşması imzalamıştır. Bu anlaşmayla Suriye için önemli bir jeostratejik alan açılmış ve Nabucco doğal gazının hayat damarı kapanmıştır. Bu yüzden derler ki, "Suriye, gelecek dönemin anahtarıdır."

4

SURİYE: UFUKTA PETROL SAVAŞI VAR

Jasem Ucaka[1]

Suriye Petrol ve Madeni Zenginlikler Bakanı, Rusya petrol arama şirketiyle büyük bir anlaşma imzalayarak, tehlikeli gelişmelerin sinyalini vermiş oldu. Bir yandan Lübnan ile Suriye, diğer yandan Suriye ile Türkiye arasındaki sınırlar (Referandumla Türkiye'ye katılan Bağımsız Hatay'ın referandum süresinin 2039'da bitiyor olması) üzerindeki spekülasyonların varlığı, bu ülkeler arasında sınır çatışmaları tehlikesini de beraberinde getirmektedir.

Başta Arap Devrimler, İran nükleer dosyası ve Akdeniz'de yeni keşfedilen petrol sahaları nedeniyle, Ortadoğu dört yıldır bölgesel bir savaşın eşiğinde varlığını sürdürmektedir. Ortadoğu'ya yön veren bu jeostratejik ve jeopolitik planlar, birçok faktörün birbiriyle etkileşimi sonucunda korkulan şey oldu ve bölgeyi alevlendirdi.

Bölge için etkili olan birçok sebebin yanı sıra petrol dosyası, bölge açısından en önemli istikrarsızlık faktörüdür. Ortaya atılan soru, bölge halklarına bu servetteki haklarını güvenceye alan kapsamlı ve barışçıl bir çözüme ulaşma yoluyla ilgilidir.

---

1 Lübnanlı, Siyaset Bilimi Profesörü. Bu yazı 28 Aralık 2013 tarihinde, Al Cumhuriyet gazetesinde yayımlanmıştır. (http://mepanorama.com sitesinden alınmıştır)

Durumu ateşe verecek adım, kuşkusuz Suriye ile Rusya arasında Suriye'nin karasularından petrol arama anlaşması imzalamasıdır. Ancak, Lübnan ile İsrail arasında olduğu gibi Lübnan ile Suriye sınırları, karada ve denizde hala resmileşmiş değildir. Bu durum, Suriye'yle karşı karşıya gelme ihtimalini ortaya koydu. Nitekim projenin arka planında, Suriye kriziyle birlikte Lübnan'da yaratılmak istenen Suriye rejimine karşı düşmanlık, beraberinde Lübnan'ın iç dengelerini bozma ve ülkeyi ateşe verme ihtimalini de getiriyor.

Ancak, en büyük zorluk Türkiye ile Suriye arasındadır. Suriye rejimi ile Türkiye'deki iktidar arasındaki düşmanlık, Türkiye'nin Suriye muhalefetine verdiği desteğin yükselmesiyle zirveye ulaşmıştır. Bir tarafta NATO tarafından desteklenen Türkiye, diğer tarafta Rusya tarafından desteklenen Suriye var. Eğer Türkiye, Rusya'nın petrol arama girişimine karşı çıkacak olursa, Suriye kavgaya girmekten çekinmeyecektir.

Suriye'nin Petrol Zenginliği

Bütün dünyada geri dönüştürülebilir petrol ve doğal gaz kaynakları ölçme programı kapsamı içerisinde, ABD jeoloji araştırma kurumu olan "US Geological Survey", Doğu Akdeniz bölgesinde keşfedilmeyen petrol ve doğal gaz kaynaklarına yönelik jeolojik tarama yaptı. Kurumun taraması, Suriye, Türkiye ve Yunanistan sahillerini kapsamadı. Tarama, Lübnan, Kıbrıs ve İsrail sahillerindeki sadece 83 bin kilometre karelik bölgeyi kapsadı. Bölgeyi üç jeolojik alana bölen kurum, keşfedilmeyen petrol hacmini ortalama 1.689 milyon varil, keşfedilmeyen doğal gaz hacmini de 122.378 milyar fit küp (teknik olarak çıkartılabilir miktar) olarak tespit etti.

Bu petrol zenginliğinin yalnızca sismik tarama yapılan bölgeyle sınırlı olmadığı, servetin bütün Akdeniz bölgesine yayıldığı düşünülmektedir. Çünkü petrolün bir jeolojik bölgede varlığı, o bölgeyle sınırlı olmadığını, bir ülkenin sınırlarında durmayıp, bütün katmanlarda da uzandığını gösterir. Böylece, bu petrol

katmanlarının Suriye, Türkiye ve Yunanistan'a kadar ulaşmasında hiçbir engel olmadığı tahmin ediliyor. Ek olarak, bölge coğrafyasının bütün zenginliğinin Akdeniz'in derinliklerinde olduğu yönünde yüksek ihtimaller sıralanıyor. Buna kanıt olarak da, Kuzey Lübnan'ın karşısı ve Suriye sahillerine yakın bir yerde, yakın bir zamanda denizde bir petrol dağının bulunması gösteriliyor.

Bölgedeki madeni zenginlikler için biçilen değer, ortalama 370 ile 1.700 milyar dolardır. Bu tahmini rakamlar, bölgeyi, gelişmiş ülkelerin tümünü geride bırakacak denli ileri düzeye taşıyıp, en gelişmiş bölge haline getirebilir. Ancak bunun için, tarafların kendi aralarındaki ayrılıkların üstesinden gelip ikili sorunları aşmaları gerekiyor.

Suriye'nin payının 123-567 milyar dolar arasında olması bekleniyor (Lübnan'ın payı 370-1700 milyar dolar arasındadır). Suriye Petrol ve Madeni Zenginlikler Bakanlığı'nın yakın bir zamanda Rus Şirketi Soyuzneftegaz'la yaptığı anlaşmaya göre petrol arama çalışmaları, Suriye sahilleri karşısında 2190 kilometre karelik alanda gerçekleşecek. Bu anlaşma, Suriye'de askeri müdahale tehditlerine ve ülkenin ekonomi direklerini bir bir yıkan çatışmalara rağmen, Suriye yönetiminin bu zenginlikten yararlanmaya kararlı olduğunu göstermektedir.

Hedef, Sınırların Yeniden Çizilmesidir

Olması gereken nedir? Deniz sınırlarında askeri çatışmadan sakınmak, Akdeniz petrol dosyasını uluslararası hukuk temelinde çözmek, ekonomik ve teknik faktörleri bir bir masaya yatırmaktan geçer. Bu temelde her faktörle ilgili çok yönlü sorunları tespit edip, ülkeler arasında bir mutabakatla çözüm önerileri ortaya koymak gerekir. Önerilen çözümleri hayata geçirmek ve nihai hedef olan petrole ulaşmak için izlenecek yolun ayrıntılı bir plan dahilinde ortaya konması gerekir.

Burada en önemli boyut, hukuksal eksendir. Çünkü İsrail-Lübnan, Türkiye-Kıbrıs, Türkiye-Suriye ve Lübnan-Suriye ara-

sındaki sınırlar, uluslararası hukuk temelinde hala sorunludur. Suriye-Lübnan deniz sınırlarının geleceği, kara sınırlarının geleceğiyle doğrudan ilişkilidir ki, kanaatimizce Suriye hükümeti, özellikle Ğacar ve Mazaree Şabaa'yla ilgili ikili görüşme olduğunda değiş tokuşa başvuracaktır.

Bu soruna kapsamlı bir çözüm bulma ihtimalleri oldukça zayıftır. Bunun arkasında, Suriye krizinin, Suriye ve Türkiye örneğinde görüldüğü üzere doğurduğu keskin bölünmelerin yanısıra, Türkiye ve Kıbrıs örneğinde olduğu gibi, kimi bölge ülkeleri arasındaki tarihi sorunlarda yer almaktadır. Bu yüzden Suriye, Lübnan ve Türkiye'de petrol üretimi, İsrail ve Kıbrıs lehine gecikmelere uğrayacaktır. Çünkü ikisi de petrol yolculuğuna başlayıp, petrol ve doğal gaz üreticisi oldular!

Lübnan'ın Durumu

Lübnan'da bu dosya, politikacılar arasında derin bir kopuşa neden olmaktadır. Petrol dosyasının en geç önümüzdeki iki yılda gündeme gelmesi bekleniyor. Baş sebep de, açığa çıkmakta gecikmeyecek olan Lübnan-Suriye arasındaki sınır sorunu olacaktır. Bu günlerde Lübnan, "abla" (Suriye) ile "düşman" (İsrail) arasında her açıdan en kırılgan günlerini yaşıyor.

2.BÖLÜM

KİRLİ SAVAŞ KISKACINDAKİ SURİYE; SAVAŞ TİCARETİ VE TÜRKİYE'NİN AÇIK DESTEĞİ

Ahlaki çöküş yaratan "devrim";

"Cennetini Suriye'de arayan" Cihatçılar, "Cihat Nikahı"na zorlanan kadınlar,

Dehşet Mafyaları, El Kaideciler, Komplolar, Katliamlar ve Suriyeli Kürtler...

Mısır-Lübnan-Irak'tan Suriye'ye giden cihatçıların ortak buluşma noktası İstanbul.

1

EL KAİDE, SURİYE'YE NASIL GİRDİ?

Seyit Mehdi Nurani[1]

Suriye'ye Ne Yapılmak İsteniyor?

Suriye krizinin başladığı 2011 yılının sonlarında bir medya kuruluşu, "Cemaat Lideri" diye bir kişinin ses kayıtlarını yayınladı. İsminin Fatih Ebu Muhammet El Golani olduğu öne sürülen bu kişi, "Cephetul -Nusra Li Ehli-Şam" (Şam Ahalisinin Nusret Cephesi) adında, yeni silahlı bir örgütün kurulduğunu ilan etti ve Suriye rejimini "cihat" sözleriyle uyardı. "Biladu-Şam" (Tarihi Şam coğrafyası; Suriye, Lübnan, Ürdün ve Filistin'i kapsar) coğrafyasından gelen cihatçıları temsil ettiğini söyleyen bu sözcü, Arap Ligi ve Türkiye hükümetinin çözüm önerilerini sert bir üslupla eleştirdikten sonra, rejimi düşürmek için batılı ülkelerden yardım alma fikrini de reddettiğini ileri sürdü.

Daha önce Irak, Afganistan ve Çeçenistan gibi yerlerden gelen savaşçıları barındıran Nusra Cephesi, daha sonra Arap, Türk, Özbek, Çeçen ve Avrupa'nın birçok değişik ülkelerinden savaşçıları bünyesine aldı.

---

1 Suriyeli Araştırmacı Yazar, Asia News Agency'de çalışıyor. Bu makalesi, 12 Aralık 2013 tarihinde http://www.asianewslb.com sitesinde yayımlanmıştır.

Aralık 2012'de ABD hükümeti, Nusra Cephesi'ni terörist bir örgüt olarak listeledi. Bu adım, Suriye muhalefeti temsilcileri ile "Özgür Suriye Ordusu" liderleri tarafından kabul edilmedi.

Daha sonra Eymen El Zavahiri (El Kaide lideri), 19 Kasım 2012 tarihindeki konuşmasında örgütün bütün dünyadaki üyelerine seslendi. Onlardan, Suriye'de cihat edip, İslami bir devlet kurduktan sonra, işgal altındaki Golan'ı kurtarıp Kudüs'te İslam bayrağını asana kadar savaşmaya devam etmelerini istedi.

7 Nisan 2013 tarihinde El Kaide'nin Irak Emir'i Ebu Bekr El Bağdadi, Suriye'de cihatçılara katıldı. Resmi bir bildiride "Irak İslami Devleti" ile "Şam Ahalisi Nusret Cephesi" isimlerinin lağvedildiğini, ikisinin "Irak ve Şam'da İslami Devlet" adı altında birleştirildiğini, selefi-cihatçı bütün grupların El Kaide'ye ve Lideri "Şeyhul-Cihad" Eymen El Zavahiri'ye biat ettiğini ilan etti.

İki gün sonra, yani 9 Nisan 2013'de, Ebu Muhammet El Golani, Nusra Cephesi üyelerine gönderdiği bir ses kaydında, iki İslami grubun birleştirilmesini reddettiğini, ancak Eymen El Zavahiri'ye verdikleri biatın sürdüğünü, El Kaide örgütü ve Önderi "Şeyhul-Cihad" Zavahiri'nin çatısı altında faaliyette bulunmayı sürdüreceklerini duyurdu.

30 Mayıs 2013'te Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, oy birliğiyle Nusra Örgütü'nü, El Kaide'ye bağlı kişi ve oluşumlar listesine ekledi.

Suriye Muhalefeti, kendi açısından "Cephe'ye" sahip çıkmayarak, ilerde ona yardım edilmeyeceğini, işbirliği yapılmayacağını ilan etti. Özgür Suriye Ordusu (ÖSO), Cephe'nin birlikte yeni operasyon yapma tekliflerini reddetti. Oysa ÖSO Medya ve Siyasi Koordinatörü Lüey El Mikdat, rejim ordusunun hedefleri itibariyle alanda değişken kimi koşulların kendini dayattığını, bu yüzden ÖSO'nun bazı operasyonlarda Nusra Cephesi'yle işbirliği yapmak zorunda kaldığını kaydettikten sonra, "Nusra Cephesi devrim hedeflerine inanan bir örgüt olabilir, rejimi düşürmek için çalışıyor olabilir, ancak katılmadığımız bir düşünceye sahiptir" dedi.

Buna ek olarak, dönemin Suriye Muhalif Koalisyon Lideri Muaz El Hatip, El Kaide'nin "düşünce"sinin koalisyonun politikasıyla bağdaşmadığını ilan etti ve "devrimci"lerden bu bağlamda kesin karar almalarını istedi.

Nusra'nın El Kaide bağlantısı açıklandıktan sonra İsrail Savunma Bakanlığı Güvenlik ve Siyasi Koordinatörü Amos Cılad, 10 Nisan 2013 tarihinde Yediut Ohronot gazetesine verdiği demeçte, İsrail'in Suriye'de El Kaide'yle komşu olmasını "Şer Ekseni" (İran, Hizbullah ve Esad rejimi) ile komşu olmaya tercih ettiğini kaydetti.

İlk bakışta bu açıklama sürpriz gelebilir. Ancak tam da İsrail'in Suriye krizi gelişmelerine bakış açısını göstermektedir. Fakat aynı zamanda ABD'nin, "İsrail'in güvenliği açısından Suriye'nin kimyasal ve biyolojik stoklarının El Kaide ve bağlantılı radikal cihatçı grupların eline geçmesinden daima kaygılıyız" açıklamalarıyla da çelişmektedir.

İsrail, güvenliği açısından El Kaide'yle karşı karşıya gelmenin, kendisi için, arkasında İran'ın durduğu Esad'ın kalmasından daha iyi olduğunu düşünmektedir. Suriye devletinin mezhepsel devletçiklere bölünmesi ve dolayısıyla El Kaide'nin onlardan birisinde devamlı hale gelmesi ihtimaline karşın Amos Cılad; "İsrail, Esad rejiminin kalmasını buna tercih edemez. Çünkü şer ekseni korkunçtur. Bu örgüt, bu ülkede kendi özel gücünü organizeli bir şekilde inşa ediyor. Ancak, bu örgütün tehdidi ne kadar büyük olursa olsun İran, Suriye ve Hizbullah ekseninin teşkil ettiği tehditle kıyaslanamaz" dedi.

Açıklama, ABD ve İsrail'in Suriye'de tasfiye ve belki de bölme işleyişinin ayrı etaplarda olacağına işaret ediyor. İlk etap, başvurulan yol ne olursa olsun Beşşar Esad rejimini ortadan kaldırmak; askeri müdahale, muhalefete maddi destek vermek, silahlandırmak veya bölgesel bir uzlaşma yoluna gitmektir.

Ardından ikinci kurgu, ABD'nin Irak'ta yaptığı gibi Suriye'de de El Kaide örgütüne karşı gelinecek ve örgütü imha etmek için

askeri operasyon düzenlenecektir. Nitekim El Kaide'nin Suriye topraklarında varlık göstermesi, uluslararası bir terör örgütü olduğundan dolayı, ABD'nin direkt veya NATO üzerinden askeri müdahalesi için yeterli bir gerekçe sayılır.

Ardından, Suriye başarısız, zayıf ve kolay bölünebilir bir ülkeye dönüşecek. Ya da en iyi ihtimalle Amerika'nın siyasi koruması altında olup, mezhepsel bölüşme sisteminin uygulanmasına yatkın olacak. Ki bu, ABD'ye yeni Suriye'nin yön ve politikalarını etkileme imkanını sunuyor. Tıpkı Irak'ta, stratejik müttefiki İsrail'in lehine oynadığı rol gibi. Tabii, Irak deneyiminin bazı hatalarından aldığı dersler itibariyle Suriye ile Irak politikaları arasında küçük farklılıklar olacaktır.

El Kaide Kimdir?

Irak ve Şam'da İslam Devleti-IŞİD ve Nusra örgütlerinden bahsetmeden önce onların Şer-i babası El Kaide'ye bir ışık tutmak gerekiyor. Kendisi Afganistan'da Sovyetlere karşı savaştıktan sonra Taliban'ı bırakıp düşmanlarıyla beraber hareket etti. 11 Eylül saldırılarında CIA ve Mossad'la işbirliği yaparak Afganistan işgaline gerekçe oluşturulmasında rol oynadı. Savaş başladığında, Taliban hareketini NATO'nun karşısında yalnız bıraktı.

Ancak çelişkili olan, Irak işgalinden sonra kriz içindeki Irak'a girmesidir. Çünkü ABD hava kuvvetleri, El Kaide savaşçılarının çoğunun geldiği Körfez ülkelerinden Irak'a uçma engeli uygulamaktaydı.

Irak'ta Ürdünlü Ebu Musab El Zarkavi'nin yönettiği El Kaide örgütü "Kaidet-ul Cihat fi Biladil Rafideyn" (Rafideyn bölgesinde -Irak'ın eski Arapçadaki adı- Cihat Kaidesi) ya da "Tevhit ve Cihat" isimlerini taşıdı. Daha sonra "Irak İslami Devlet" ismi kullanmaya başladı. Batı medyası veya ona bağımlı Arap medyasını takip edenler, örgütün anlatılan hacmine bakarak ABD güçlerinin Irak'tan çekilmeden önce örgütün ülkeyi istila edeceği kanısına varır. Ancak, Amerikalıların çıkmasından sonra örgütün uzun süre yok olması herkese sürpriz oldu. Daha sonra

örgütün savaşçıları, Suriye kriziyle birlikte "Irak ve Şam'da İslami Devlet" adı altında yeniden ortaya çıktı.

El Zarkavi'nin örgütünün hedeflerinin, ABD hükümetinin hedefleriyle birebir uyuşması kuşku uyandırmaktadır. ABD işgali, Irak'ı mezhepsel ve etnik üç devlete bölmeyi düşündüğünde "IİD" (Irak İslami Devleti) ve Ebu Musab El Zarkavi'nin bu bölünmeye uyacak şekilde Irak demografisini değiştirme konusunda etkili bir rolü vardı. Amerikalılar, Sünnileri Şiilerden, Arapları Kürtlerden ayırmak istiyordu.

İşin ilginç yanlarından birisi, El Zarkavi ve IİD, Şiilere karşı cihat ilan ettiğinde aynı anda her inanç grubundan din adamlarını öldürmesiydi. Vahhabilik ve IİD düşüncesi lehine dini boşluk oluşturmak amacıyla bu cinayetleri işledi. Sonuçta, Şiiler Sünni bölgelerden, Sünniler Şii bölgelerden göçtü.

Ayrıca, aslen Kürt Yezidi olup İslam'a girdiği ve bu sebepten dolayı "recm edildiği" öne sürülen, "Müslüman kız"ı savunma gerekçesiyle 550 Iraklı Kürt vatandaşın hayatını yitirdiği bir saldırı düzenlendi. Komşu ülkelerinin çoğunun sahip olmadığı bir patlayıcıyla donatılan bombalı araç, yerde volkana benzeyen korkunç bir çukur açmıştı. Daha sonra söz konusu kızın El Kaide tarafından zina suçlamasıyla recmedilen Afganlı bir kız olduğu anlaşıldı. Ancak bu saldırı ve diğer saldırılar, Arap ile Kürtleri, Sünni ile Şiileri birbirinden uzaklaştırarak demografik yapıyı değiştirmekte bir rol oynadı.

En büyük çelişki, işgalci Amerikalıların yok olmasıyla, ön plana çıkması beklenirken, El Zarkavi'nin adamları ve IİD'in aynı zamanda yok olmasıdır. Dış müdahale geri döndüğünde kendisi de geri döndü. Özellikle, Türkiye ve Amerikan "Exson Mobile" şirketinin, merkezi hükümet onaylamadan Kuzey Irak'tan (Kürdistan) petrol ve doğal gaz alımına başlamasıyla tekrar ortaya çıkmaları ilginçtir.

Amerika Birleşik Devletleri ile IİD'in ilişkisi, 'kullanıp, işi bittiğinde hapishanelere yeniden atmak' üzerine kuruludur. Bu

birkaç kez tekrarlandı. Ama lazım oldukça da serbest kalıyorlar. Suriye krizi sırasında özellikle Irak ve Lübnan'da yüzlerce El Kaideli tutuklu, kuşku yaratan bir şekilde kaçtı ve çoğu Suriye'de savaşmaya gitti.

Sovyetlere Karşı Savaş, Suudi İstihbarat Servisinin Rolü ve El Kaide İsmi

Birçok araştırmacı, El Kaide kelimesinin Ebu Ubeyde El Benşiri'nin Rusya'nın Afganistan işgaline karşı mücahitlere eğitim veren kamplardan geldiğini ortaya koydu. Çünkü kamplara "El Kaide'de eğitim kampları" ismi verildi.[2]

Bazı araştırmacılar, El Kaide'nin 11 Ağustos 1988'de Mısırlı İslami Cihat örgütünün bir kaç liderinin Usame bin Laden'le toplanması sonrasında kurulduğunu düşünüyor. Araştırmacılar, örgütün Nisan 2002'de "El Kaidet-ül Cihat" (Cihat üssü) ismini aldığına dikkat çekiyor. El Kaide, 1996'da yabancı güçleri ve çıkar gruplarını İslami topraklardan çıkartmak için cihat ilan etti.

Bin Laden, ABD ve müttefiklerine karşı, savaş ilanı olarak addedilen bir fetva yayınladı. 23 Şubat 1998'de Mısırlı İslami Cihat Lideri Eymen El Zavahiri ve bazı İslami grupların üç lideriyle birlikte "Yahudi ve Haçlılara Karşı Uluslararası İslami Cephe" adı altında bir fetvaya imza attılar. Fetvada "Aksa Mescidi ile Mescidi Haram ellerinden kurtulana, orduları bütün İslam topraklarından kanadı kırık bir şekilde, hiç bir Müslüman'ı tehdit edemez duruma gelene kadar, asker veya sivil olsun, bütün Amerikalıları ve müttefiklerini öldürme hükmü her Müslüman'a bir farzdır" denildi.

Eymen El Zavahiri başkanlığındaki Cihat örgütünün tarihsel liderlerinden, ilk Arap Afganlardan, El Kaide eski lideri Usame bin Laden'in yakın dostlarından olan Şeyh Nebil Naim, örgütün kurulmasını şöyle anlatıyor: "Öncelikle, El Kaide örgütünü biz kurduk, Bin Laden değil. Bizimle birlikte Ebu Halit kod adlı

2 El Kaide, Üs demektir. *ç.n.*

Albay Seyid Abduzlaziz Musa El Cemel adında bir kişi vardı. Kendisi Mısırlı, yıldırım tümeninde albaydı. Deşifre olan Cihat hareketi üyesiydi. Mısır ordusundan atıldı. Afganistan topraklarında cihat etmek üzere toplandık. Seyyid Musa, Abdullah Azzam'ın maddi yardımıyla Arap savaşçıları eğitmek için Afganistan'da bir kamp kurdu. Arap savaşçıların artmasıyla kamp sayısı dörde çıktı. İsimleri; El Faruk, Ebu bekr Essıddık, Halit bin El Velit ve Salaheddin kampları. Her kampta 350 mücahit vardı. Bu kamplara El Kaide (üs) ismini verdik. Çünkü Arapların Afganistan'daki varlığının üssüydü. Kamplar, Mısır harp akademisi ve Mısırlı yıldırım güçlerinden esinlenmişti"

Şeyh anlatmaya devam ediyor: "Ebu Ubeyde El Benşiri kod adıyla bilinen Ali El Reşidi, Kaide'nin ilk askeri sorumlusuydu. Haziran 1996'da Uganda'da Viktoria gölünde boğularak öldü. Afganistan'da eğitim kamplarını kendisinin kurduğu doğru değildir."

Şeyh Nebil ekliyor: "Albay Musa Yemen'de kanserden öldü. Abdullah Azzam, bağışın yanısıra İslami Yardım Heyeti'nden gelen para kaynağımızdı. Eğitimde kullanmak için fazlasıyla para aktardı. Bir gün, Suudi ziyaretçiler geldi. Azzam'ın, Ebu Mazen adında bir Suudi istihbarat servisi sorumlusuyla çalıştığını söylediler. Bu sorumlunun mücahitlerin pasaportlarının birer kopyasını alıp Suudi Arabistan Büyük Elçiliği'ne gönderdiğini öne sürdüler. Cihatçılar bu olaya çok sinirlendiler. Çünkü bizimle birlikte Iraklı ve Libyalı kardeşlerimiz de vardı. Saddam Hüseyin rejimi ya da Kaddafi rejimi bu kardeşlerimizin bizimle birlikte olduklarını öğrenirlerse, ailelerinin tamamını yok ederler. Bundan dolayı tedirgin oldular. Abdullah Azzam'ı ölümle tehdit ettiler. Hatta suikast düzenlemek için bir ambulans içerisinde silah ve ekipman getirttiler. Ben, Zavahiri ve aralarında dünya genelinde cihat hareketlerinin düşünsel kurucusu Seyit İmam'ın da olduğu birkaç lider arabuluculuk yaptık. Çünkü Afganistan'da Arap çatışması bir felaket olurdu."

Şeyh öyküsünü şu sözlerle bitiriyor: "Büyük bir çaba sonrasında suikasttan vazgeçmeye ikna edebildik. Ancak Şeyh Abdullah Azzam, paraya ihtiyacı olan kamplara mali yardım göndermemekle yanıt verdi. Israrla mali destek arayışımız sonucunda Bin Laden karşımıza çıktı. Kendisi ara sıra Afganistan'a mücahitlere bağış dağıtmak için gelip gidiyordu. Azzam sorununu çözmesi için Bin Laden'e haber gönderdik. Bin Laden, Azzam'ı kararından dönmeye ikna edemediği için, kampları kendisi finanse edeceğini ilan etti. Bin Laden, kamp için Zavahiri'ye para teslim etmeye başladı. Kardeşler, o anda onu kendilerine "Emir" olarak seçti, "Kaide'nin Emiri" denildi (Üssün komutanı). El Kaide kurma ve isim takma öyküsü budur"

El Kaide'nin Yıldızını Parlatan Adam: Mısırlı Doktor Fadl

Doktor Fadl kimdir, dünyada cihatçılarda ve özellikle El Kaide örgütünde rolü nedir?

Mısırlı "El Cihat"ın kurucusu, El Kaide'nin ideolojisti Doktor Fadl'ın adı, Amerikan "Foreigen Policy" dergisinin 2009 yılında yayınladığı, dünyada en etkili yüz düşünürün adı arasında geçmektedir. Bu durum çok tartışma yarattı. Çünkü iki şer'i kitabıyla dünya genelinde cihatçıların "Anayasa"sını yazdıktan sonra, onlara karşı bir duruş sergiledi.

Gerçek ismi Seyit İmam El Şerif olan Doktor Fadl, Ağustos 1950'de, Benisveyf'te dünyaya geldi. 1974'de takdir derecesiyle Kahire Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. Eski Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sâdât'ın suikastından kısa bir süre önce Mısır'dan ayrıldı. Ayrılmadan önce Şeyh Nebil Naim ve Eymen El Zavahiri ile birlikte Mısır'da cihat örgütlenmesinin ilk çekirdeğini kurmuştu.

Es-Sırri'nin anlattığına göre Eylül 2011 saldırısı sonrası, Sanaa'da Siyasi Emniyet hapishanesinde iki yıl tutuklu kaldı. 2004'de Mısır'da idama mahkum edilen 5 kişiyle beraber, özel bir uçakla Mısır'a teslim edildi.

Kitaplarıyla "El Kaide'nin birinci fakihi" unvanını aldı. Cihat, genel bir inisiyatifi ve belli bir bakış açısı olmaksızın orada burada vuku bulan bir kaç eylemden ibaretti. Kendisi "Küreselleşen Cihat" düşüncesini ortaya koydu. Bu düşünce, radikal cihatçı akım adı altında tasnif edilen bütün düşünce ve eylemlerin çatısı oldu ve El Kaide'nin yıldızının parlamasını sağladı.

Doktor Fadl, El Zavahiri'ye yönetimi devredene kadar Mısırlı İslami Cihat örgütünün lideriydi. Uzun yıllar Zavahiri'nin "birinci üstadı" oldu. Ancak, Eymen El Zavahiri'nin hırsı ve El Kaide lideri Usame Bin Laden'le geliştirdiği ilişki, üstadıyla karşı karşıya gelmesine neden oldu. İşte o zaman örgütün dehlizlerinden bir sürü sır ortaya çıkmaya başladı.

Öyle anlaşılıyor ki El Kaide serüveni ne Afganistan ne Pakistan'da başladı. Mısır'ın yanı sıra Yemen'de ve diğer birçok Arap ülkesinde de El Kaide yapılanmasının öyküsüne rastlamak mümkündür.

I. Nusra Cephesi Suriye'de

Suriye'de iç savaş sırasında El Kaide'ye bağlı iki örgüt, Esad rejimini düşürmek için savaşan "devrimci" örgütler arasında kendine yer buldu. Bunlardan ilki, El Kaide lideri Eymen El Zavahiri'ye doğrudan bağlı olan Nusra Cephesi örgütüdür. Diğeri, Irak'taki El Kaide örgütüne bağlı Irak ve Şam'da İslami Devlet (IŞİD) adıyla faaliyet göstermektedir. Bunlara ek olarak şu an Suriye'de El Kaide'den bağımsız birçok cihatçı-selefi oluşum da faaliyet yürütüyor.

Cephetul-Nusra Li Ehli-Şam örgütü, 2011 yılının sonlarında kuruldu. Krizin başlamasından 10 ay sonra Suriye'ye giren bu örgütün isminden de anlaşıldığı gibi bir cephedir. Suriye, Ürdün, Filistin ve Lübnan'dan oluşan "Ehli Şam'a destek" amacıyla savaşmaya geldiğini ilan etmiştir. Savaşçılarının bu bölgelerden olması beklenirdi ama gerçekte bu örgütün Suriye dışında her hangi bir varlığı söz konusu değildir. Lider kadrosunun çoğu Ürdünlüdür ama Filistin'de Ehli Şam'a yardım etmeyi düşünmediler. Savaşçılarının arasında batılılar çoktur.

Bu örgütün, kuruluşunun ve hacminin sırrı nedir? 20 ay boyunca onu kim finanse etti?

Nusra Cephesinin İdeolojisi

Nusra cephesi, El Kaide örgütünün selefi cihatçı ideolojisine tabiidir. Büyük Suriye'de İslam şeriatının hüküm sürdüğü bir İslami hilafet sistemi kurmayı hedeflemektedir (Büyük Suriye: Şam bölgesini kapsayan coğrafya; Suriye, Ürdün, Filistin, İsrail ve Lübnan'dan oluşuyor.)

Nusra Cephesi, sözde Batıya ve İsrail'e düşmandır. Demokrasi, çoğulculuk ve ibadet özgürlüğü gibi batılı değerlere karşı çıkmaktadır. Bu yüzden Suriye iç savaşında herhangi bir batılı veya uluslararası müdahaleyi kabul etmedi.

Nusra Cephesi, başta kafir olduklarını düşündüğü Alevi ve Şiiler olmak üzere, Suriye'deki azınlıkların hepsine düşmandır. Suriye rejimini düşürmek için cihadı seçti. Bunun her Müslüman'ın kişisel görevi olduğunu ileri sürdü.

Nusra Cephesinin Stratejisi

Nusra Cephesi, uzun soluklu, çok aşamalı taktik ve stratejiler uygulamaktadır.

Birincisi: İsyancı gruplar arasında söz sahibi olmak ve Beşşar Esad rejimini düşürmeye yardımcı olacak sert bir cihatçı zemin hazırlamak temel hedeftir. Bunun için diğer devrimci gruplarla ve özellikle İslamcı gruplarla, cüzi veya gelişigüzel işbirliği yapılabilir.

İkincisi: Şam'da doğacak yeni Suriye rejimini kontrol altına almak veya en azından üzerinde büyük bir etki gücüne sahip olmaktır. Bu bağlamda bütün selefi-cihatçı gruplar birleşmelidir. Böylece cihatçıların söz sahibi olduğu yeni Şam rejimi, Suriye'de İslami hilafet düzenini kurmaya çalışacaktır. Halifelik, El Kaide'nin küresel cihat için Ortadoğu'daki beyin merkezi olacaktır.

Üçüncüsü: Golan tepelerinden itibaren İsrail'e karşı bir terö-

rist yapılanmayı yönetecek. Batı ülkelerine ve dünyadaki birçok ülkeye terör ihraç edecek; Batı devletlerin çıkarına çalışan Arap ve İslami ülkelere karşı bir terör ve komplo üssü oluşturacaktır.

Organları

Nusra örgütü Suriye iç savaşına etkin bir şekilde katılmış durumda. Liderine, günümüz cihatçı örgütlerde genişçe kullanılan Emir lakabı verilir. Bu lakapla, İslam'ın başlangıcındaki gibi liderin hem siyasi hem de dini önderliği kabul edilmiş olur. Emir'e il ve ilçelerde yerel emirler itaat eder. Bazen aynı ilde birden fazla emir olur.

Nusra Cephesi'nin tepe organına "Mücahitler Şura Meclisi" adı verilir. Cephenin yüksek lider kadrosunda belli hedefler için çalışan heyetler vardır. "Aktivistler," para ve savaş araçları temin etme, Suriye'ye geçirme, din işleri, enformasyon ve dış ilişkileri yürütme ve eylem örgütleme işlerini yürütürler.

Bunun yanı sıra medya kurumlarıyla geniş ilişkiler ağı kuran örgüt, bu vasıtayla şunu hedefliyor: Nusra Cephesi'nin etkisini arttırmak, kitleleri yanına çekmek ve Suriye rejiminin bir bölgeyi boşaltmasını sağlayıp, doğacak boşluğu kapatmak.

Nusra Cephesi lideri, "Ebu Muhammed El Golani" lakaplı uzman bir komutandır. Ebu Muhammet El Golani'yi Suriye'ye Nusra Cephesi'ni kurması için Irak El Kaide'si gönderdi.

Nusra Cephesi lider kadrosunda Irak'ta tecrübe biriktiren El Kaide'nin başka aktivistlerininde isimleri geçiyor. Onlara ek olarak, örgütün saflarında Arap ve İslami ülkelerden binlerce cihatçı aktivist yer alıyor. Aralarında özellikle Fransa ve İngiltere'den, genel olarak Avrupa'dan gelen 500-600 kişi var.

Suriye'de savaş bittikten sonra, onlardan kalanların nereye gidecekleri soru işaretidir. Bugün Suriye'de 5 bin yabancı cihatçı olduğu düşünülüyor. Çoğu, Nusra Cephesi saflarındadır.

Nusra Cephesi'nin Suriye'deki Eylemleri

Nusra Cephesi yüzlerce eylemi üstlendi. Genellikle intihar saldırıları ve bombalama eylemlerinde bulunmaktadır. İntihar

saldırılarından bazıları: Şam'da Kurmaylık binası, Harasta'da istihbarat binası, Halep'te orduevi binası.

Ayrıca belli başlı eylemleri şunlardır: ÖSO ve "Ahrar-u Şam" gibi silahlı gruplarla beraber Teftenaz ve Maarratun-Numan askeri havaalanlarına düzenlenen saldırılar, Halep'te Suriye ordusuna karşı çatışmalara ve bazı tümenleri işgal etme girişimlerine katıldı.

Nusra Cephesi'nin askeri faaliyet merkezleri; Şam, Şam kırsalı, Suriye'nin kuzey ve doğu bölgelerinde (Halep, Hama, İdlip ve Deyrezzor) yer alıyor. Ayrıca, Nusra Cephesi'nin Suriye'nin güneyinde Esad rejimine karşı ilk isyanın başladığı Deraa'da yoğun askeri faaliyeti vardır. Suriye'nin kuzey ve doğu bölgelerinde başka İslami örgütlerle birlikte onu destekleyen bir kitleye sahiptir.

Öte yandan, Nusra Cephesi'nin Alevilerin olduğu sahil bölgelerinde hemen hemen hiç bir varlığı yoktur. Dürzî azınlığın güçlü olduğu Süveyda ilinde de öyle. Golan tepelerinde konuşlanmaya çalışsa da orda bir askeri varlığı olduğu sanılmamaktadır. Ancak, o bölgede Suriye rejimine ait önemli bir hükümet binasına intihar saldırısı düzenledi. (Kunaytira ili Sa'sa ilçesinde askeri istihbarat şubesi binası)

Zikredilen illerde Nusra Cephesi Suriye ordusuna, Suriye rejimine ait mevzilere, kuruluşlara ve kişilere karşı cihat savaşı uygulamaktadır.

Bu faaliyetin hedefi; rejim ve yandaşları arasında kaos yaratmak, rejimin kontrolü altında bulunan bölgeleri birbirinden koparmak, rejim ve yandaşlarının iktidar olma imkanlarını zayıflatmak, kendine ve diğer İslamcı gruplara, özellikle Suriye'nin kuzeyinde ve doğusunda geniş hakimiyet alanları oluşturmaktır.

Bunun için Nusra Cephesi değişik savaş taktikleri kullanıyor; intihar komandoları ya da uzaktan kumandayla patlatılan bombalı araçlar; bombalı intihar saldırıları; üslere, kuruluşlara ve havaalanlarına hafif silahlarla ve havan mermileriyle saldırmak; örgütün Irak'taki tecrübeli üyelerinin uzmanlaştığı yolla-

ra, önemli merkezlere bombalar yerleştirmek; ordu ve emniyet güçlerinin barikatlarına ani saldırılar düzenlemek...

İntihar saldırıları, Nusra Cephesi'nin birinci sırada tercih ettiği eylem biçimidir. Örgüt, Suriye'deki intihar saldırılarının çoğunu üstlendi. İntihar saldırıları, Cephe'ye operasyonel anlamda ses getirmesinin yanı sıra rejime kan kaybettirdi. Ama buna rağmen bu eylemler Cephe için negatif etki yarattı. Nitekim Batı ve Arap ülkeleri El Kaide'nin "devrimcilerin" saflarına sızmasından daha fazla korkmaya başladılar ve bundan dolayı muhaliflere yardım etme konusundaki isteksizlikleri arttı.

Nusra Cephesi'nin düzenlediği bu intihar saldırıları Suriye halkının nefretini arttırdı. Çünkü patlamalarda çoğunlukla siviller öldü. Bu saldırı biçimini Irak'taki El Kaide'nin pratiğinden edinmiştir. Zira Nusra'yı çalıştıran El Kaide örgütü, yıllardır intihar saldırısı düzenlemektedir.

Diğer Cihatçı Örgütlerle İşbirliği

Nusra Cephesi, El Kaide düşüncesini taşıması şartı aramadan diğer İslamcı gruplarla işbirliği yapmaktadır. İslami kimliğin ağır bastığı birçok savaşçıyı barındırmasına rağmen, ortak hedefler uğruna,"laik bir kimlik taşıyor" dedikleri Özgür Suriye Ordusu'yla da birlikte çalışıyor.

Bazı yerlerde aradaki anlaşmazlığa rağmen Irak ve Şam'da İslami Devlet örgütüyle de işbirliği yapıyor. Bir yandan Nusra Cephesi ve diğer cihatçı-selefi örgütler, öte yandan ÖSO arasında sürekli sorun var ve ara sıra sert çatışmalara dönüşüyor. Ayrıca cihatçı örgütlerin kendi arasında da sorunları oluyor.

Bu dönemde, "ortak düşman Suriye rejimi"ne karşı savaş devam ettiği sürece "devrim" ortakları, aralarındaki önemli çelişkileri örtbas edip, kapsamlı bir çatışmaya dönüşmesini önlemeyi tercih ediyorlar. Ancak zaman zaman, aralarında oldukça sert çatışmalar da yaşanıyor. Her an,"Suriye'de yeni rejim" üzerinde büyük bir iktidar savaşı bekleniyor.

Finansman Kaynakları

Özel kaynaklı raporların sunduğu bilgiye göre Nusra Cephesi'nin iki finansman kaynağı vardır.

Birincisi: Bender Bin Sultan'ın idaresindeki Suudi Arabistan İstihbarat servisidir. Bender Bin Sultan, Nusra Cephesi'ni finanse ediyor, her türlü istihbari yardım sunuyor ve aynı zamanda yönetiyor. Raporlara göre, Nusra örgütünün lider kadrosunun çoğu Suudi hapishanelerinde tutukluydu. Serbest bırakıldıktan sonra Türkiye üzerinden Suriye topraklarına gönderildiler.

Bu raporlarda, Suudi istihbaratından bazı subayların Nusra Cephesi'yle Ürdün topraklarında kurulmuş özel bir operasyon odası vasıtasıyla iletişim kurduğu bilgisi yer alıyor. Oradan grup üyelerine askeri ve para ikmali yapılıyor.

İkinci finansman kaynağı, Körfez ülkeleridir. Kimi Körfez ülkelerinde yürütülen bağış kampanyalarından elde edilen gelirler de Cepheye gönderiliyor. Örneğin bunlardan birisi, Bahreynli "Asalet" derneğinin yürüttüğü kampanyalardır. Dernek başkanı Milletvekili Abdulhalim Murat, Twitter sayfasında "Suriye halkına yardım etmek" ve savaşçıları donatmak için, camilerden sürekli bağış çağrısı yapmaktadır.

Murat'ın başkanlığında "Asalet"ten bir komite, Haziran 2013'ün sonunda Suriye'ye geçip "30 bin Suriyeliye" yardım verdiğini duyurmuştu.

Bazı komite üyeleri, yardım kampanyasının Suriye'de silah ve cephanelik satın almak için gerekli finans kaynağını temin ederek, 1640 savaşçıya mühimmat sağladıklarını medya organlarına açıkladılar. İslami Asalet Derneği başkanı Abdulhalim Murat, Millet Meclisi Başkanı İkinci Yardımcısı Adil El Maavde, Eski Milletvekili Hamad El Mühennedi ve Faysal El Ğarir'den oluşan bir komite, 2012 yılının Ağustos ayında Nusra liderleriyle toplanmıştı.

İkinci bir örnek, Suriye'de çatışmalarda ölen Kuveytli Şeyh Suud Fayez Al Huveyle'dir. Silahlı terör örgütlerine yardım etme

ve silahlandırma faaliyetlerinde önemli bir rol oynamıştı. Nusra Cephesi'nin en önemli Kuveytli finansörlerinden birisidir.

Huveyle, yönettiği Sabbahiyye mescidinde müritlerinden bağış toplar ve Suriyeli milislere gönderirdi. Birçok kez Suriye topraklarına girip, bağışları teslim etme, silah satın alma ve Nusra Cephesi'ne dağıtma işlerini yönetti.

II. Suriye'de İslami Cephe Kuruldu

21 Aralık 2013 tarihinde Suriye İslami Cephe Sözcüsü Abdurrahman Essovari, bir video kaydında "Suriye İslami Cephe" örgütünün kurulduğunu duyurdu. Örgütün Selefiliği izlediğini kaydeden sözcü, Esad rejimi ve müttefiklerini düşürmek için mücadele ettiğini, ondan sonra ülkede şeriat tefsirinde kendi anlayışını uygulamaya çalışacağını ilan etti. Söylenenlere göre bu ilan; "siyasi, kültürel, eğitim ve insani yardım" kuruluşlarının da bir ilanıdır.

Suriye İslami Cephe, ayrı ayrı çatışan cihatçı grupları toplayarak on bir tümen oluşturdu. Bu tümenler şunlardır: Suriye genelinde bulunan "Ahrar-ul Şam" (Şam Özgürlükçüleri) tugayları, Halep ve çevresinde bulunan "İslami Fecr" hareketi, Lazkiye ve çevresinde bulunan "Ansar-ul Şam" tugayları, Hums'ta "Hak" tümeni, Deyrezzor'da "Tevhit" ordusu, İdlip'in kırsalında "İslami öncü cemaati", Halep kırsalında "Musab bin Umeyr" tugayı, "İslam Şahinleri" tugayı, "Savaşçı İman" tugayları, "Özel Görevli Tugaylar" birliği ve Şam'da bulunan "Hamza bin Abdulmuttaleb" birliği. Bu son beş tümenin herhangi bir yerde var olduğunu duyan ya da bilen yoktur. Bu durum, örgüt isimlerini çoğaltmak adına paravan kuruluşlara başvurulduğunu gösteriyor.

İslami Cephenin Tüzüğü

17 Ocak'ta "Suriye İslami Cephesi" hedeflerinin genişçe anlatıldığı yedi sayfalık bir tüzük yayınladı.

İlk önce: "Esad rejimini düşürdükten sonra İslami cephe, İs-

lam'ın toplumda pekiştirilmesini umuyor. Bunun yolu, en kısa zamanda her alanda lider roller üstlenmeleri için kişileri hazırlamaktan geçer."

Ayrıca, Suriye'nin birlik ve şeffaflık temelinde yeniden kurulmasına özen gösterileceğini söylüyorlar. Yolsuzluğa ve vurgunculuğa çokça karışıldığı bu dönemde, Kur'an ve selefi düşüncelere şeffaflık vurgusu yapılıyor!

Suriye İslami Cephe, radikalleşmeyeceğini, diğer Müslümanları tekfir etme gibi gereksiz anlayıştan sakınacağını ve mazinin hatalarını tekrarlamayacağını öne sürüyor. Ama öte yandan "alınan kararlar bağlayıcıdır" diye de ekliyor...

Tüzük kadın sorununa, mezheplere ve gayrı Müslimlere de değiniyor. Suriye İslami Cephe, kadın rolünün tamamlayıcı olduğunu söylüyor. Kadın hakları, İslam karşıtı batılı anlayışın ürünü olduğu için kabul edilemez...

Ek olarak, sözde etnik ve mezhepsel ayrılıkları reddedip, Suriye'nin birliğinin muhafaza edilmesine vurgu yapmasına rağmen, Sünni İslam'ın devlet dini olmasını, Esad sonrası dönemde İslam hukukunun tek ölçüt olacağını söylüyor.

Azınlık meselesine bakışı ise, Sünni olmayanların ikinci sınıf vatandaş olacağını hissettiren bir şeriat anlayışına dayalı. Tüzük, gayrı Müslimlerle ilişkilerde adalet ve insafa vurgu yapmasına rağmen, değişik dinlere mensup kişiler arasında her tür ilişkiyi reddediyor.

Cephe'nin Suudi Arabistanlı Yönetimi

Cephe'nin kuruluş deklarasyonunun bir hafta önce yayınlanması bekleniyordu. Ancak Tevhid tümeni Komutanı Abdulkadir Saleh'in öldürülmesi, yayını erteletti. Nitekim Saleh'in, yeni kurulan cephenin askeri sorumluluğunu üstlenmesi beklenmekteydi. Görevi, Suudi Arabistan'ın ve Bender Bin Sultan'ın adamı, "İslam Ordusu" Komutanı Zehran Alluş devraldı.

Bu yıl hac mevsimi sırasında "İslam Ordusu Komutanı" unvanını alan Zehran Alluş'un bazı hatlarını kendisi yönettiği savaş meydanlarını bırakıp, Suudi Arabistan Krallığına, sadece hac farzını eda etmek için gittiğine pek kimse inanmıyor.

Hac mevsimi sırasında Suudi Arabistan'da var olduğu gözlenen tek askeri sorumlu değildi ama onun yıldızı parladı. Suudi Arabistan'a gerçekleştirdiği son ziyaretine özel olarak dikkat çekiliyor. Çünkü Suriye krizinin son geldiği nokta itibariyle Alluş'un hayatında bir dönüşüm noktası olacağı her açıdan belliydi. Suudi hanedanlık saraylarında Suriye dosyasıyla ilgilenenler tarafından Alluş'a yeni görevler vermeleri beklenmekteydi.

Zehran Alluş'un birçok Suudi İstihbarat subayıyla toplandığı öne sürüldü. Suriye'de askeri durum analizinin yapıldığı bu toplantılarda, Suudi Arabistan'ın çıkarlarına hizmet edecek şekilde baskı kurma imkanları masaya yatırıldı. Nitekim Suudi Arabistan'ın açık politikası, kimyasal mesele mutabakatının kapısını açtığı Cenevre-2 barış konferansının düzenlenmesine karşı durmaktı. Alluş'a verilen yeni görevler de şöyle: Her yerde etkili faaliyet yürüterek örgüte yeni birlikler kazandırdıktan sonra, Cenevre 2'yi engelleme amaçlı eylemler yapmak.

Alluş'un Mine'deki çadırı, yapılan toplantılardan dolayı neredeyse bir meclise dönüşmüştür. Toplantıların çoğu, başta Alluş'a bağlı olan, genellikle Suriye'de silahlı grupları finanse eden Suudili din adamları, şeyhler ve işadamlarıyla yapılmaktadır.

Ancak, en bariz ve gerçek anlamda şaşkınlık yaratan adım ise, Alluş'un Suudili bir şeyhle birlikte Suudi din adamı Süleyman El Alvan'ı ziyaret etmesidir. Alvan, cihatçı örgütleri ve El Kaide'yi destekleyen biri olarak bilinir. Yakın zamada hakkında, radikallere yardım etmek suçuyla on beş yıl kesinleşmemiş hapis cezası da çıktı.

Alluş, Şeyh Alvan'ı niye ziyaret eder? Suudili istihbarattan emir almamış olsaydı böyle bir ziyareti yapabilir miydi? Alluş,

çalıştığı Suudi Arabistan istihbaratının onayı olmadan Suudi yönetiminin gazabına uğramış bir kişiyle görüşebilir mi? Bu durumda, Alluş'un Suudili istihbarat subaylarının onayıyla Alvan'ı ziyaret etmesi, Suudilerin neyi planladıkları hakkında ortaya ciddi soru işaretleri çıkarıyor. Örneğin, El Kaideye karşı oluşturulduğu söylenen İslami Cephe'nin aslında isim değiştirmiş bir El Kaide örgütü olup olmadığı sorusu akla gelmektedir.

İslami Cephesi'nin Bulunduğu Bölgeler

İslami Cephe Şam, Hums, Hama, İdlip, Halep ve Deyrezzor'da bulunuyor. Kurulduğundan beri Suriye İslami Cephe'si, önemli çatışmalarda yer aldı. Teftenaz havaalanı, İdlip hapishanesinden mahkumları kaçırma eylemi ve Cisr El Şuğur'u Nusra Cephesi işbirliğiyle kontrol etme gibi eylemlerde adından söz ettirdi.

İslami Cephenin Finans Kaynakları

Bender bin Sultan'ın şefliği altında Suudi Arabistan istihbarat servisinin Cephe'ye ve komutanına verdiği destek herkesçe bilinmektedir ve açıktan yapılmaktadır. Ancak, bunu örtbas etmek ve Cephe'ye verilen desteğin insani amaçlı olduğunu iddia etmek için, "insani yardım" adı altında destek verenler de vardır. Bu bağlamda Cephe'ye açık bir şekilde yardım veren iki kuruluşa dikkat çekilebilir: Birincisi Türkiye'de iktidara yakın İnsani Yardım Derneği "İHH", diğeri de Katar yönetimine bağlı bir hayır kurumudur.

El Kaide ve Ona Bağlı İslami Birliklerle İlişkisi

Belli ki, Cephe'de yer alan bütün birlikler, Irak ve Şam'da İslami Devlet "IŞİD" örgütüne yönelik hassasiyet taşıyor. Biz burada hassasiyet kelimesini kullanıyoruz ama bazen Zehran Alluş komutanlığı altında "İslam Ordusu" örgütüyle olduğu gibi ilişki, hassasiyeti aşıp düşmanlık ve askeri çatışmaya kadar vardı.

IŞİD'in yeni kurulan İslami Cepheye bakış açısı, onun Irak'ta bazı aşiretlerin kendisiyle savaşmak için kurduğu Sahva birlikle-

rinin bir başka versiyonu olduğu yönündedir. El Kaide'nin İslami Cepheye bakışı nedir? Bu yerinde bir sorudur. Çünkü Nusra Cephesi'nin, İslami cephede yer alan birliklerin çoğuyla güçlü bir ittifak ilişkisi vardır

Cephe kurulmadan bir gün önce Zehran Alluş, bir açıklama yaptı; Nusra Cephesi'ni çokça överek, El Kaide'nin Suriye şubesi olan Nusra Cephesi'yle yeni ilişkilere yeşil ışık yakmış oldu. Suriye El Kaide'sinin Ahraruş-Şam'la güçlü bir ittifakı olduğu da bilinmektedir. Son aylarda askeri eylemlerin çoğunda işbirliği yapmasının yanı sıra, üst kadrolar düzeyinde de yüksek bir koordinasyon kurmuş durumdadırlar.

Kaynaklar, Nusra Cephesi ve diğer İslamcı gruplara yardım eden taraflara atıf yaparak, Nusra'nın yeni kurulmuş İslami Cephe'yle ilişkisi olmadığı iddiasını çürütüyorlar. Çünkü Ahraruş-Şam'ın en önemli finansörleri, aynı zamanda Nusra cephesinin finansörleridir. Hatta bazı finansörler, yardımları Nusra ve Ahrar hareketi arasında yarı yarıya bölüştürmektedirler.

Kaynaklar, Ahraruş-Şam'ın Eymen El Zavahiri'nin önderliğindeki uluslararası El Kaide örgütüyle ilişkisi hakkında ilginç bilgiler sunuyor. Buna göre; Nusra ve IŞİD arasındaki meseleyi çözmesi için Eymen El Zavahiri tarafından görevlendirilen Ebu Halit Essuri, Ahraruş-Şam hareketinin kurucularındandır ve hareketin üyeleri üzerinde geniş bir etkisi vardır.

Birçok sebepten dolayı, Nusra Cephesi'nin yeni kurulan İslami Cephe'ye üye olduğu ya da kurulmasında oynadığı rol açıklanamıyor. Zira böyle bir açıklama, birçok kesime, İslami Cephe'nin El Kaide ile bağlantılı olduğunu anlama fırsatı verecektir. El Kaide'nin isminden bile korkan kamuoyu, böyle bir açıklamadan sonra İslami Cephe'nin faaliyetlerine kötü gözle bakacak, dolayısıyla bu durum Cephe'nin halk tarafından kabul edilmesini engelleyecektir.

Bunu gizlemenin diğer bir gerekçesi de, Nusra'nın başına ge-

lecek kötü etkilerden sakınmaktır. Çünkü IŞİD'le sorun yaşayan Nusra'nın İslami Cephe'ye girdiği açıklanırsa, bazı Nusra üyeleri IŞİD'e katılmak üzere ayrılabilirler. Nusra'nın, Cündü-l Aksa ve Fürsânü-l Sahabe'nin ayrılmasından sonra, ayrılıkçı hareketi durdurmaya çalıştığı bilinmektedir.

2

SURİYE'DE DEHŞET MAFYALARI DEVRİMİN EVLATLARI O'NU YİYOR!

Basel Dayyoub[1]

Acıdan ve öfkeden bizi güldüren Arap kanallarının, "Devrimci Önder" olarak takdim ettiği örnekler... "Torbalama" (Torbalama, Suriye'de son dönemde çıkan bir tabirdir. 'Torbaya doldurma' anlamına gelir, yağmalamayı simgeler) okullarında eğitim görüp, gece kulüplerinden mezun olan, halk isyanının başını çektiği iddia edilen sözde mücadele insanları... Bunlardan bir kaçını tanıyalım:

Penguen Ahmet ile Katır Mustafa

Haziran 2011'in başında El Cezire kanalında bir kişi çıkıp kamera önünde "Ben insanım, hayvan değilim. Bütün bu insanlar benim gibi" diyerek Suriye yönetiminin Cisr-El Şuğur'da "gösterilere" müdahale etmesini protesto etti. Katarlı TV kanalı, adamı "Devrim" ikonası, kahrolan, işkence gören Suriye vatandaşı örneği yapmakta gecikmedi. Ancak yalanı fazla sürmedi. Kamera önünde hareket eden eller, 120 polis ile emniyet mensubunun kurban edildiği, cesetlerinin Asi nehrine atıldığı meşhur Cisr-El

1 Gazeteci, Yazar. Bu makalesi El Ahbar'da, 16 Kasım 2013 tarihinde yayımlanmıştır. http://www.al-akhbar.com/ sitesinden alınmıştır.

Şuğur katliamına bulaşan kirli ellerdi. Penguen lakaplı, Ahmet Abdul Vahhab adlı bir mazot kaçakçısı olan bu "İkona," yaklaşık bir yıl sonra, Lübnan New TV kanalına çıktı. Ancak bu kez Azez beldesinde on bir Lübnanlı vatandaşı kaçıranlardan birisi olarak...

Penguen Ahmet'i "İkona" yapan El Cezire kanalı, onu eğitmek için Hirbet El Coz adlı bir köyde, gizli bir basın odasını kullandı. Odanın bekçisi de "Katır" lakaplı Mustafa El Cemil'di. O da sabıkalı bir kaçakçıdır. Özellikle de esrar konusunda. "Penguen Ahmet" ile "Katır Mustafa", Suriye'de "Özgürlük" ve "Demokrasi" için iki silahlı tugay kurdular. "Katır Mustafa" 2012'de Suriye ordusunun bir operasyonunda öldü. Suriye'de en meşhur cihat ideologlarından birisi olan "Ebu Basir El Tartusi"ye biat eden "Penguen Ahmet" ise, Türkiye'de Yayladağı kampı ile Suriye toprakları arasındaki dağlık bölgede hala varlık göstermeye devam ediyor.

"Çocuklarını yiyen devrim" sözü meşhurdur. Ancak Suriye'de; tekfirciler, maceracılar, sabıkalılar ve kanunsuz işlere bulaşanlardan oluşan koca bir ordu var. Katar ve Suudi Arabistan gibi "özgürlük aşığı" ve "devrim" yetiştiricileri tarafından para muslukları açılınca, bu yığın içinden birçok kişi bunu "hayatın fırsatı" olarak gördü. Bu fırsatçılık, her türlü"devrimci" emeli kemiriyor şu anda. Bugünlerde Halepliler, sıvacılık, inşaatçılık vb. işler için işçi bulmakta zorlandıklarında, bu durumu; "Neredeler? Yoksa Özgür Orduda torbalama peşindeler mi?" biçiminde tabir etmektedirler.

Aydın ve Düzeysiz

Bilal El Kin, Homs'ta "devrimin" en meşhur yiyicilerinden. Şehrin ilk "Devrimci lider"idir. Adli sicilinde bir sürü cinayet sabıkası vardır. "El Kin," sinirli ve heyecanlı bir şekilde bağırıp çağırdığı, dördüncü kolorduya ve Tuğgeneral Mahir Esad'a meydan okuduğu bir çekimde görüldükten sonra, bazı "devrimciler" arasında popülerlik kazandı. Sakal bırakıp bıyıklarını kazıtan El

Kin, "secde etti" ve "Devrim Şehitleri"nin eşlerini kendi haremine alması yönünde fetva veren başarısız bir şeriat öğrencisini, kendi cihatçı grubuna müftü tayin etti. El Kin'in örgütlediği kesimin, ölümünden sonra övgüyle dillendirdikleri öykü ilginçtir: "Şebbihaların yüreğine öyle bir korku salmıştı ki, ölümünden emin olmak için mezarını kazıp yeniden gömdüler."

Bir başka örnek de Abdubaset El Sarut'a aittir. Mezhepsel soykırıma yönelik sloganları atmaktan çekinmediği gösterilerde, attığı güçlü sloganlar nedeniyle Homs'ta "Devrimin Bülbülü" lakabıyla anılan Sarut, mazot kaçakçılığı yapan bir aileden gelmektedir. Sarut, akranlarını parayla ikna edip, birlikte yaptıkları yağmalarla bir servet edindi. Giderek büyüyen bir silahlı grup kurdu. Homs'un Tumbarcılar mahallesine katır sırtında kaçak mazot taşıyan Sarut, kendi mahallesini "devrimin başkenti" ilan etti. Sloganları "Tunbarcılar Mahallesi Devrimci Hums'un Başkentidir"

Bisû, Sûsû ve Sahhimni

Bisû tugayı, Suriye trajedisinden üzücü olanların başında gelir. Kara komedi, tugayın isminden başlıyor. Bu isim, Kefer Hamra beldesinden olan tugayın kurucusu Muhammet El Yasin'in lakabıdır. 2011'in sonlarında gece kulüplerinde kargaşa yaratma ve güvenlik birimlerine karşı saldırgan davranışlardan dolayı gözaltına alındığında, siyasetten anlamadığını, kendi halinde, gece kulüplerinde vakit geçiren bir "çakır keyif adamı" olduğunu söyledi. Serbest bırakıldıktan bir kaç hafta sonra Leyremun'daki sanayicilerden, onları "Rejim ve Şebbihadan koruma" gerekçesiyle haraç kesmeye başladı. Bisû'nun şöhreti, ahaliye anlattığı bir rüyasından geliyor. Rüyasında, Zennubya seramik fabrikasının sahibini, bir "Şebbiha" olarak gördüğünü anlatır ve fabrika sahibinin cezalandırılması gerektiğinin işaretlerini aldığını söyler. Ve gerçekten de bu "Rüya savaşı," fabrikanın torbalanmasıyla (soyulmasıyla) biter. Yaklaşık 100 milyon Suriye lirası (2 milyon dolara yakın) değerinde fayans takımları soyulur. Bisû, dört ço-

cuğu ve yeğenleri ile şimdi Kefer Hamra'da önemli bir güçtür ve soygunlarına devam etmektedir.

"Fıratlı" lakaplı İzettin El Cıdğan, ÖSO'da bir diğer "Devrimci" liderdir. Bir halk sanatçısı olan Cıdğan, Çingene dans klipleri yayınlayan Ğınva kanalında bir "yıldız"dı. "Hamad ve Susu" şarkısıyla ünlenen Fıratlı, fidye için insan kaçırma işinde uzmanlaşan "Cündü-llah" (Allah'ın askerleri) adında bir tugay kurar. Savunmasız Kürt vatandaşları kaçırdıktan sonra adını duyurdu. Bundan sonra Cezire bölgesi (Suriye'nin kuzey doğusu) sakinleri tugaya "Susu tugayı" lakabını taktı. Daha sonra "Cündü-llah" tugayı komutanlığını bırakıp, eski Milletvekili Navvaf El Beşir'in desteğiyle "Fırat Tümeni"nin başına geçti.

Bisu ile Susu gibi örneklere ek diğer ilginç bir örnek de Ebu İmad Zarur'dur. Zarur, çocuklarını ve yeğenlerini silahlandırıp soygun, insan kaçırma ve haraç kesme çetesi kurar. Halep'te Hanano Mahallesi sakinleri Zarur çetesine espirili bir şekilde "Sahhimni tugayı" lakabını verdi. "Sahhimni," Halep civarında fuhuşu işaret eden bir halk söylemidir.

Hasan ve Havuçları

Hasan Cezre (havuç sözcüğü ile eş seslidir), yine önceden sabıkası olan bir "Devrim kahramanıdır." "Barışçıl" gösterileri korumak için ilk silahlı grup kuran kişilerden birisidir. Yağmalama ve fabrikaları soyup sahiplerine yeniden satma işini yapan, haraç toplayan oldukça sert ve zalim bir kişidir. Hanano Mahallesine, "Beşşar, sana geliyoruz!" sloganının girdiğini yaymak için videolar çekti. Bu çekimlerle ünlendi.

Halk, Cezre'nin işlediği suçları kaldıramaz hale geldi ve geçen Mayıs ayında Halep'te El Şa'ar Mahallesi'nde onun cezalandırılması için bir gösteri düzenlendi. "Şer'i Heyet" denilen oluşum onun hakkında soruşturma başlattı. Ama soygun ve haraçlardan büyük servet edinen Cezre, yüklü miktarda para ödeyerek, öldürme ve soygun suçlamalarından beraat etti, "devrim"e karşı suç işlememe taahhüdüyle serbest bırakıldı.

Irak ve Şam'da İslam Devleti "IŞİD" örgütünün bölge kontrolünü eline alıp silahlı grupları tasfiye etmesiyle birlikte, Cezre'nin karargahı kuşatma altına alındı. Birkaç gün ortadan kaybolduktan sonra Cezre, "Hasan Cezre Tugayları" adıyla "Haccı Hüseyin Tugayları" ve "Yermuk Ebu Şakra Tugayları" ile birlikte, kazancını elinden alan IŞİD'e karşı bir bildiri yayınladı. Bildiride IŞİD'i, "Kur'an ve sünnete uymaya" davet etti. IŞİD'in Hasan Cezre'yı tutukladığı ve idam cezasına çarptırıldığı bilgisi dolaştı

Meşhur "liderlerden" Halit Hayyani, kompresör fabrikaları hırsızıdır.

Şu anda "Suriye Özgürlükçüleri Tümeni" Lideri olan Ahmet Afeş, krizin başında gaz tüplerinden "füze" elde ederek Halep mahallelerini bombalayan "Bedir Şehitleri Tümenine" liderlik yapan bir balıkçıdır. Kendisi bir hayat kadınının yüzünden cinayet işledikten sonra "Barışçıl gösterileri bastıran bir Şebbihayı öldürdüğünü" öne sürerek, sözde devrime katıldı.

Kurtlar Vadisi Kahramanı Memati ile Prens

Kendine Türk Kurtlar Vadisi dizisinin bir karakteri olan Memati lakabını veren Abdulvahab El Halaf, bu süreçte "fırsat" yakalayan bir polis memurudur. "Menbic Devrimcileri"ne katıldı. Ebu Halit El Nifi adlı bir tarihi eser kaçakçısıyla beraber Menbic'de "Devrimci Polis" teşkilatını kurdu. Daha sonra El Niyfi gruptan ayrılarak kendine başka bir birlik kurar.

Halep'te Fırat nehrine yakın Meskene beldesinde, ÖSO ile ahali arasında bir kaçırma sorununu çözmek için arabuluculuk yapan Şeyh Cumaan El Hufaci'nin misafirhanesinde vahşi bir katliam yapan Memati'nin, şu anda IŞİD'in bir hapishanesinde yattığı söyleniyor.

Menbic'de Memati'nin ismi, şehirdeki bir devlet okulunu karargah yapan "El Faruk Tugayları" komutanı "Prens" lakablı Nevres El Abd' olmadan anılmaz. Abd, kentteki en tehlikeli kişilerden birisidir. Birçok cinayetle suçlanır. Tugayı, 2012'nin Nisan

ayında El Nusra cephesi tarafından yok edildi. Kendisi tutuklanıp Halep'e götürüldü. İdam edildiği söylentileri yayıldı, ancak geçen Eylül'de Menbic'de Nusra bayrağını yakarak tekrar ortaya çıktı.

Örnekleri çokça olan "Devrimin evlatları," devrimi mi yiyorlar yoksa "devrim" sayesinde mi yiyorlar? Suriye'de olan budur...

3

SURİYE'YE CİHAT'A GİDENLER VE TİCARETE DÖNÜŞEN SAVAŞ[1]

Suriye'de savaşan Müslüman gençler, uluslararası güvenliği tehdit ediyor ve bu tehdidin baş aktörleri İslamcı partilerdir.

I. BÖLÜM

Mısırlı genç Muhammed Mahrez, cihat için Suriye'ye girişinden bir ay sonra, Rejim güçleri ile muhalifler arasındaki şu meşhur "savunma hattı" çatışmasında öldü. Ölmeden önce eşiyle yaptığı son telefon görüşmesinde eşi, "Söz verdiği gibi bizi yanına alacaktı. Ben Muhammed'e, kızımızla seyahat edip edemeyeceğimizi sordum" dediğini aktarıyor. Mahrez, rejimin sivillere yönelik saldırılarına karşılık vermek amacıyla, büyük bir hevesle Suriye'ye gitmek için gönüllü oldu. Kendi tercihiyle İslam Taburu'na katılarak "cihat" savaşına girdi. Karısı Şayma, kocasının Cihat'a katılma fikrini kuvvetle desteklediğini söylüyor.

Yirmili yaşlardaki genç Iraklı Falah Hasan'ın öyküsüne gelince, kaderi Mahrez'inkinden farklı değil. O da Suriye'ye gir-

1 Bu yazı, üç ayrı ülkeden üç gazetecinin bir proje kapsamında ortaklaşa yürüttükleri araştırmanın ürünüdür. Bu araştırma, "Uluslararası En İyi Araştırmacı Gazetecilik" fonundan Arap Dünyası Araştırmalarında ikincilik ödülünü almıştır. Projeyi yürüten Gazeteciler, Menan Khater (Mısır), Narain Şemo (Irak), Alaa Şahib (Lübnan)

dikten bir ay sonra öldü. Fakat bir farkla, Suriye'ye Cihat için gitti, sonra durumu fark edip Suriye yönetiminin lehine çalışmaya karar verdi. Irak hükümetinden birilerinin yardımıyla Seyyide Zeynep Türbesi'ni savunma amaçlı kurulan birliğe katıldı ve burada cihatçılar tarafından öldürüldü. Cihada katılmaya karar verip sözleşmeyi ilk imzaladığında, annesine 500 Amerikan doları verildi. Oğlu öldükten sonra bu kez şehit ailelerini destekleme kuruluşu tarafından kendisine bin dolar maaş bağlandı.

Mahrez ve Falah gibi cihatçı öyküler çoktu. Daha sonra bu işleyiş İngiliz Savunma Enstitüsü tarafından da doğrulandı ki, şu anda Suriye'de dışarıdan gelen 100 bin savaşçı vardır. Aşağı yukarı bunların 45 bini Arap olmayan ve Avrupa'nın farklı ülkelerinden gelenlerdir. Geriye kalan 38 bine yakın cihatçı da Arap ülkelerinden toplanmıştır. Bu sayının içinde sadece Irak'tan 5 bin savaşçı bulunuyor. Bunların büyük bir kısmı muhaliflerin safında cihat savaşı veriyor. Bir kısmı da Suriye rejiminin yanında (Seyyide Zeynep Türbesini savunma birliği gibi) yer alıyor. Mısır'dan 3 bin beş yüz cihatçı Suriye'de savaşıyor. Lübnan'dan da 3 bin iki yüz savaşçı var ve büyük bir kısmı İslamcı cihatçıların saflarında savaşıyorlar.

Suriye'ye Geçiş 10 Dolar

Bu gençlerin her birinin ülkesi farklı, öyküsü farklı, birlikte cihat ettikleri gruplar farklı olsa da, hepsinin Suriye'ye giriş yöntemi ortak. Hepsi Suriye'yle sınırı olan bir ülkeden "gizli" ve yasa dışı yollarla giriş yapıyorlar. Sınırı açan bu ülke, Türkiye'dir... Bu güne kadar Babul Hava da dahil sınır kapıları hep açık kaldı. Sınırda İslam taburuna mensup sivil kişiler, bunu fırsata çeviren Türklerle birlikte girişleri organize ediyorlar ve cihatçıları, Türk Güvenlik güçlerinin gözü önünde sınırdan geçirip, İslamcı taburlara teslim ediyorlar.

Bu gençlerin finansmanıyla ilgili şüpheli birçok iddia var. Ancak araştırmalarımız doğruladı ki, Türkiye'ye kadarki yolculuğun ve Suriye'ye gizlice teslim etmenin bedeli, kişi başına 600 ila 1000

doları buluyor. Ama kimi taburlar, seyahat ve sınırdan geçiş masraflarını karşılamıyor. Bu durumdakilerin sorununu, İstanbul'da "İslami Göçmenler Lojistik Taburu" adlı oluşumun yönetiminde çalışan "Ebu Baran" isimli bir Suriyeli genç çözüyor.

Ebu Baran'ın Suriye "devrimi" başladığından beri görevi; özellikle Mısır, Fas, Tunus, Cezayir gibi çeşitli Arap ülkelerinden Fransa uçağıyla gelenleri İstanbul Havaalanı'nda karşılamaktır. Bu işi kaç kere yaptığının haddi hesabı yoktur. Ebu Baran, dışarıdan gelen bu cihatçıları, Hatay'ın Reyhanlı ilçesindeki Türk kaçakçılara teslim etmeden önce taburlarını belirliyor ve her birini "Cihat" için gerekli olan mühimmatla donatıyor. Ebu Baran'ın aynı zamanda görevi, dışarıdan gelen cihatçılarla Suriye'de çatışan İslamcı gruplar arasında aracılık etmek ve yeni gelenleri taburlara dağıtmaktır. Babul Hava Sınırından geçirilip taburlarına teslim edilmeleri karşılığında da, her bir cihatçı için 10 dolar ödeme yapıyor.

Ahmad anlatıyor: "Bizi Nusra Cephesi karşıladı ve yol boyunca sürekli devriye gezen Beşşar Esad güçlerine karşı güvenliğimizi sağladı." Ahmad, dışarıdan gelen cihatçılar için yolların pek güvenli olmadığını söylüyor ve Mısır'dan başlayan, İstanbul, Antakya ve Homs yolculuğunu anlatıyor. Bireysel katılımların güvenliğini sağlamanın zor olduğunu, o yüzden organize toplu girişler yapıldığını da ekliyor.

Muhalefet Taburuyla İdlib'te (Suriye'nin Kuzeybatısı) yaklaşık bir ayını geçiren Muhammed anlatıyor: "Taburdakiler üç aşamalı eğitimden geçiyor. Silahın nasıl taşınacağı ve kendimizi nasıl savunacağımız üzerine temel eğitimle başlıyoruz. İkinci aşamada fiziksel egzersiz ve daha ileri düzeyde askeri eğitim alıyoruz. Üçüncü aşamada da taktik ve stratejiler geliştirme üzerine eğitiliyoruz."

Ülkelerine geri dönmek isteyen kimi cihatçılar oluyor ama örgüt liderinin yoğun şiddetine maruz kalıyorlar. Zaman zaman dil sorunu yaşanıyor, kaçmanın güvenlik nedeniyle riskleri oluyor. Sonuçta para devreye girince sorun çözülüyor.

İslamcı Kesim Hem Destekçi, Hem Muhalif

El Ezher'de Şeyh Hazem Salah Ebu İsmail'in bir konuşması oldu. Bu şeyh, Mursi iktidardan düşürülmeden önce Mısır'daki Selefilerin lideriydi. İtiraf niteliğindeki açıklamasında, Suriye krizini derinleştiren en etkili faktörün, Suriye'ye taşınan Müslüman Arap gençler olduğunu doğruladı ve bunu Sünni mezhebinin zaferi olarak nitelendirdi. "Eğer Sünni mezhep Suriye'de zafer elde ederse, Arap Baharı tam anlamıyla gerçekleşmiş olacak" dedi. Ayrıca Mısırlı gençlere Suriye'ye gitmeleri konusunda yardım eden, her türlü desteği sağlayan bir hareketin varlığını doğruladı, ama ismini vermeyi reddetti. Savaşa desteğe gelince, bu hareketin maksimum 20 kişiden oluşan taburlar gönderdiğinin altını çizdi. Hareketin Suriye'nin değişik bölgelerinde oluşumları desteklediğini ve onlarla doğrudan iletişim halinde olduğunu de ekledi. Geçen Eylül ayında (2013) hareketin lideri kovuşturmaya tabi tutulduğu için şu anda cihatçı ekipleri gönderme işi askıya alınmış durumdadır.

Buna karşın Kürdistan İslami partisi Politbüro üyesi Dilşad Kermiyani böyle bir şeyi doğru bulmadıklarını savundu. "Ne Irak'ta ne de Suriye'de herhangi bir Kürt kuruluşunun Suriye'ye Cihatçı taşımayla bir ilgisi olamaz" dedi ve ekledi: "Suriye'de olan bitenin Cihatla hiçbir ilgisi yoktur. Mesele ülkeyle ilgili olup, ne uluslararası güçlerin, ne de komşularının müdahalesini gerektirir. Bu mesele, Suriye'deki yönetim ile muhalefet arasındaki bir meseledir."

Hizbullah Genel Sekreteri Hasan Nasrallah, medyaya yaptığı açıklamada, hiç kimsenin askeri yöntemlerle Suriye yönetimini düşüremeyeceğine işaret etti ve "Suriye'nin gerçek dostları, Amerika, İsrail ve cümle tekfirciler eliyle Suriye'nin düşürülmesine asla izin vermeyecektir." dedi.

Bu açıklamayı El Ezher'e hatırlatarak Suriye'de "cihat" adı altında savaş yürütülmesinin ne anlama geldiği sorusunu yönelttik. Bize yazılı olarak gönderilen açıklamada, oldukça çelişkili

cevaplar aldık. Fakat Cihat fetvası verenlerin hiçbiri, bunun dört mezhepten (Hanefi, Maliki, Hambeli, Şafi) herhangi birine göre karşılığının ne olduğunu açıklayamıyor. Cihat'ın arkasında yer alan -fayda ya da nefret- gerekçeye hiç bir dini temel sunulamıyor.

Suriye'deki Savaş, Savaşa Katılanların Ülkesine Sıçrıyor

Suriye'deki çatışmalara her ne şekilde olursa olsun müdahil olan, yabancı savaşçılara gizli destek veren ülkeler açısından bu durum, uluslararası güvenlik hukukuna göre ciddi bir sorun oluşturmaktadır. Mısır'da, 1992 tarihli Anti Terör Yasasının 86. maddesinin mükerrer d fıkrasına göre, "yabancı silahlı gruplara yardım eden, ilişkiye giren ya da herhangi bir silahlı gruba katılan her Mısırlı ağır hapis cezasıyla cezalandırılır." Bu yasayla, doğrudan Mısır'a yönelik faaliyet içinde bulunmasa dahi, yabancı herhangi bir silahlı grupla temas kurulması yasaklanmıştır. Eğer saldırı Mısır'a yönelik ise, bu gruplarla işbirliği yapanların, yardım edenlerin cezası müebbet hapistir.

Ayrıca bu konuya dair mülakatta Mısır Güvenlik Uzmanı Halid Shannan'dan da yanıt aldık. Shannan şunu söylüyor: "Mısır, Suriye'ye savaşmak için cihatçı gönderiyor diyemeyiz. Ancak çok sayıda Mısırlı savaşçının, şahsi hassasiyetlerinden dolayı Suriye'ye gittikleri doğrudur. Bu da güvenlik ve siyasi açıdan Suriye ile ilişkilerimize zarar vermektedir."

Savaşçı Gönderen Ülkelere Terör Sıçrar mı?

Shannan, bu soruya yönelik olarak; "bugün Mısır'da gözlemlenen terör eylemlerinin, Suriye'ye savaşa giden birkaç Mısırlı yüzünden kaynaklandığı söylenemez" diye yanıt veriyor.

Ayrıca Lübnan İç Güvenlik Güçleri eski Müdürü Aşraf Rifi, medya aracılığıyla şu açıklamayı yaptı: "Kia marka araca yerleştirilen bombaların 'Bir el-Abed' alanında patlatılmasının ardından, bu bombalı aracın Suriye'den Lübnan'a gönderildiği tespit edildi."

Bir başka haber de, Kuveytli Politika gazetesinin web sitesinden. Sitenin aktardığı bilgiye göre; "Trablus'ta Takva ve İman mescitlerine saldıran grup, Suriye istihbaratına bağlıdır."

Ek olarak, Lübnanlı güvenlik birimleri tarafından, eski bir Suriyeli subayın komutasında terörist saldırı yapmaya hazırlanan bir grubun keşfedildiği iddiası ortaya atıldı. Görüldüğü gibi terörün asıl failleri bir yana, Suriye'ye müdahalenin sonucu ve Suriye'de dönen çok uluslu savaşın etkisi, Lübnan güvenliğinin tehdit altında olduğu tezini güçlendirmektedir.

Irak'ta ise Erbil Genel Emniyet Kurumu önünde tek bir günde birden fazla patlamanın gerçekleşmesi sonucunda birçok asayiş üyesi ve vatandaş hayatını kaybetti.

Güvenlik güçleri, resmi bir açıklamada saldırıdan Irak ve Şam'da İslami Devlet'i (IŞİD) sorumlu tuttu ve örgütün arkasında duran ülkeleri suçladı.

Suriye'deki savaş, kaçınılmaz olarak bu savaşa müdahil olanların ülkelerine geri dönüyor gibi...

2. BÖLÜM
SURİYE'DE SAVAŞ TİCARETİ VE TÜRKİYE'NİN AÇIK DESTEĞİ

Arap ülkelerinden gelen parayla silahları muhaliflere asıl ulaştıran Türkiye Hükümetidir. Peki, Türkiye neden bu kadar aleni bir şekilde müdahale ederek kendi güvenliğini riske sokuyor?

İstanbul'daki "İslami Göçmenler Lojistik Taburu" adına işleri yürüten kişiye bunu sorduğumuzda, Türkiye'nin savaşçılara ağır silah, lojistik destek ve para yardımı yaptığını hangi medya organlarının yazdığını şaşkınlıkla sordu. Bunun bilinmesinin garibine gittiğini söyledi.

Suriye'deki cihatçı gruplardan olan "Tevhidül Hak" isimli tabura katılanlardan Mohammed isimli Mısırlı genç, kendi taburunun Türkiye'den silah desteği aldığını açıkladı. Mohammed, "Türkiye her türlü desteği sağlıyor. Para Katar'dan, giyim ve gıda Mısır'dan, silahlar da Türkiye'den gelmektedir" dedi. Ayrı-

ca tanık olduğu bir olayı aktardı: "Benimle birlikte Suriye'ye giriş yapan savaşçılar vardı. Bunların silahları Türkiye'den verildi. Üzerlerinde, Türkiye'den kendilerine verilen silahlarla Suriye'ye giriş yaptılar"

Ebu Baran da (İstanbul İslami Göçmenler Lojistik Taburu) çarpıcı açıklamalarda bulunuyor: "Türkiye yaralılar konusunda çok yardım etti. Yaralı savaşçıların tedavileri Reyhanlı Hastanelerinde yapıldı. Ameliyat gerektiren ağır yaralıları taburların arabalarıyla, bazen de kiralanan arabalarla Ankara Devlet Hastanelerine taşındılar. Ayrıca İHH ismiyle bilinen Türkiye İnsani Yardım Örgütü, 'savaşçı' olduklarını öğrendiği yaralıların tedavisine yardımcı oldu"

Körfez ülkelerinin desteği konusunda da, bu ülkelerinden İslamcı ve siyasi iki temsilciyle bizzat kendisinin buluştuğunu söyledi. Bu şahıslar, göçmen taburuna destek sunmak için gelmişlerdi. Bunların bazen günlük, bazen haftalık, bazen de aylık olarak, değişen miktarlarda bağışlar yaptıklarını, bu bağışların Mısır, Kuveyt ve Tunus gibi çeşitli Arap ülkelerinden de toplandığını belirten Ebu Baran; "özellikle Suudi Arabistan ve Katar gibi ülkelerin yönlendirdikleri özel organizasyonlar aracılığıyla camilerde aleni bağışlar topladılar. Bazen Twitter ya da Wat's Up aracılığıyla bağış kampanyaları yürütüldü. Bütün bu organizasyonlardan 10 arkadaş, buralarda biriken paraları toplayarak tabura göndermekle sorumludur. Fakat bu organizasyondan bize az miktarda para ulaştı. Eğer bu miktar çok olsaydı, 'mücahitlerin' lehine bütün dengeler alt üst olurdu" dedi.

Ayrıca Irak Kürdistan bölgesinden İslamcı partiler, Taburlara, İslam Hukuku alanında eğitim vererek destekliediler. Suriye'de yeni bir devlet inşa etmekten söz eden "Mona Ghanem" adlı sözcüye göre, gençlerin beyinlerini yıkayan aşırı İslamcı grupların, en büyük yardımcıları medya kampanyaları oldu. Bu kampanyalar, Körfez ülkeleri ve kimi Arap ülkelerinin siyasi figürleri aracılığıyla yürütüldü. Bu işi, uluslararası güçlerin üstü örtük onayıyla yürüttüler.

Başta El Cezire kanalı olmak üzere Facebook ve Youtube'dan yürütülen kampanyaları takip eden şahıslarla tanıştık. Bu anlatılanların çoğunu doğruladılar; "Mazlumlara yardım ve Esad'a karşı savaş" için bu kampanyaların yürütüldüğünü teyit ettiler.

Irak Kürdistan bölgesinden "A.H" adlı kişi, mücahitlere katıldıktan sonra kaybolan kardeşinin öyküsünü anlattı. Konuşmasının sonunda şunları söyledi: "En son kardeşimle telefon görüşmesi yaptığımızda, kardeşim ağlıyordu. Beni kurtarın diyordu. Kendisinden telefonu yanındaki birilerine vermesini istedik. Telefonu verdiği kişi bizimle Arapça konuştu. Kardeşimizin geri dönmesini sağlamasını, bunun karşılığında kendisine para ya da ne istiyorsa vereceğimizi söyledik. Adam bize; 'kesinlikle dönmeyecektir, çünkü O cihat için geldi' dedi."

Bir başka görgü tanığı da, Suriye'de cihada katılmaları için gençlerin en fazla toplandığı bölge olan Lübnan'ın güneyinde yaşayan "R.R" adlı kişidir. R.R. diyor ki, herhangi bir devletin sınırlarını tamamen kontrol etmesi imkansızdır. O'na göre, "Gençler Arsal[2] gibi bölgelerden yasadışı yollarla sınırdan kolayca geçiriliyor. Daha önce Kusayr'da böyleydi. Ancak bu durum, Hizbullah'ın Kusayr'ı kurtarıp[3], kuşatmasından sonra değişti. Bazıları da Türkiye'ye kaçıyorlar ve Türkiye sınırından Suriye'ye giriş yapıyorlar."

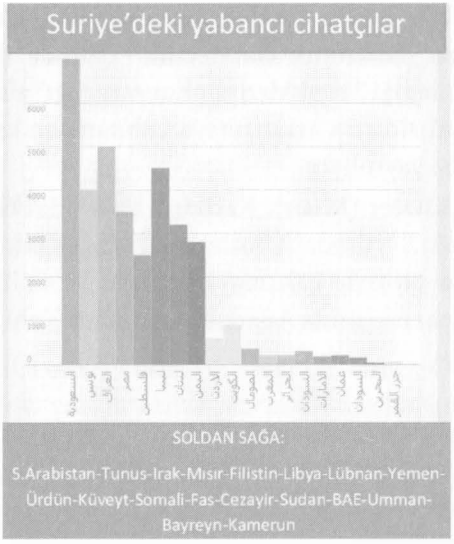
R.R. ayrıca Lübnan'da, özellikle Trablus'ta bazı grupların Suriye rejimine karşı savaşı desteklediklerini doğruladı. Suriye'nin Hama kentinden olduğunu bildiği bir şahsın hikâyesini şöyle anlattı: "Silah satın almak için 20 kişilik bir grupla Trablus'a geldi. Bölge halkından toplanan 40 bin dolarla -kesin ve net olduğunu

2 Arsal, Lübnan'ın Suriye sınırındaki kasabasıdır. Suriyeli mülteciler için açılan kamplar bu kasabada yer almaktadır. Bundan dolayı cihatçıların kontrolsüz olarak Suriye'ye giriş yaptıkları sınır kasabasıdır. *ç.n.*

3 Kusayr, Lübnan sınırına yakın ve dağlık bir araziye sahip olması bakımından stratejik bir öneme sahiptir ve uzun yıllar muhaliflerin kuşatması altında kaldı. 2013 Mayısında Suriye ordusu tarafından kuşatma sona erdirildi. Kusayr'ın kurtarılması, muhalifler için en büyük darbe oldu. Medya, Hizbullah'ın yardımıyla Kusayr'ın kurtarıldığını yazdı. *ç.n.*

belirtti- geri döndü. Camilerin minarelerinden Suriye Devrimine ve çocuklara yardım edilmesi çağrıları sonucunda bu bağışlar toplandı. Bu şahıs Suriye'ye döndükten 15 gün sonra, cihatçıların savaşırken çekilen fotoğraflarını bağış toplayanlara gönderdi."

Suriye'de rejime karşı savaşa katılanların içinde Arap ülkelerinden gelenlerin oranı %38'dir.[4]

KAYNAK:http://fightersinsyria.com/work/

NOT: Bu çalışma, **Menan Khater** (Mısır), **Narain Şemo** (Irak), **Alaa Şahib** (Lübnan) tarafından Araştırmacı Gazetecilik dalında yürütülen bir Projedir. http://www.fightersinsyria.com adresinde 15 Ocak 2014 tarihinde yayınlanmıştır.

Üç gazeteci ortak sayfada araştırmanın özetini yayınladılar. Özetin detayları aynı sayfanın (http://fightersinsyria.com/) linkindedir.

4 Suriye'de Rejime karşı savaşmaya giden Arap cihatçıların ülkelere göre dağılımını gösteren tablo.

Gazeteciler Hakkında Bilgi

Narain Şemo: Iraklı Gazeteci. 2004 yılında gazeteciliğe başladı. Çeşitli yazılı ve görsel medya kuruluşlarında çalıştı. 2011 yılında Uluslararası Araştırmacı Gazetecilik alanında, "Su kirliliği ve sağlık riskleri" üzerine yürüttüğü proje ile üçüncülük ödülünü aldı. Bu araştırmaya Irak'tan katıldı.

Alaa Şahib: Lübnanlı. U-Harass.org tarafından düzenlenen "Uluslararası Elektronik Gazetecilik" dalında ikincilik, Arab.net'in düzenlediği "Yeni Medya okuryazarlığı" alanında birincilik ödüllerini aldı. Bu araştırmaya Lübnan'dan katıldı. Yazılarını arab.net'te yayınlıyor.

Menan Khater (Mısır). Kahire Üniversitesi Gazetecilik mezunudur. 2012 yılında Uluslararası Araştırmacı Gazetecilik alanında bu projeyle çalışmaya başladı. Mısır Egypt today'da çalışıyor. Aynı zamanda Anadolu Ajansı'nın Kahire Bürosu temsilcisidir.

4

CENNETİ HALEP'TE BULAN BİR CİHATÇININ ÖYKÜSÜ

Alaa Halabi[1]

Suriye'de onlarca cihatçı olmasına rağmen Çeçen Ömer adlı cihatçı, Suriye'deki yabancı cihatçıların en meşhurudur. Kendisi "Muhacirin Ve Ensar Ordusu" örgütünün lideridir. Son dönemde Irak ve Şam İslam Devleti "IŞİD" örgütü liderine biat etmiş, "ordu"su bu örgütün bir parçası haline gelmişti. Medya, "ordu"-suna dair çok haber paylaştı. Üyeleri arasında 'kızıla kaçan sarı sakallı lider' olarak tanıtıldığı büyük boy fotoğrafı ve bir dizi video kayıtları yayımladı.

Cihatçı bir kaynak "kendisinin özel bir karizması var" şeklindeki düşüncesini aktardıktan sonra ekliyor: "Güçlü bir önder kişiliği vardır. Ayrıca, Arapçayı iyi konuşamaması, kişiliğine heybet katan bir gizem veriyor"

Eskiden O'nu iyi tanıyan bir Rus cihatçı "Halep'e gelene kadar, Çeçen Ömer'in yaşamına dair detayları kimse bilmiyordu" dedi. Rus cihatçı Suriye'ye "cihat" için ailesiyle beraber geldi ve Halep yakınlarındaki Hreytan beldesine yerleşti.

1 Suriyeli Yazar. Siyaset ve Tarih alanında çalışmaları mevcuttur. Bu çalışması www.assafir.com/ sitesinde 12 Aralık 2013 tarihinde yayımlanmıştır.

Kaynağın aktardığına göre Çeçen Ömer, ülkesinde yoksulluk içindeydi. Gençlik yıllarında herhangi bir dine eğilimli olduğu hiç görülmedi. 2007 yılının ortalarında Gürcü Ordusu'na katıldı. Terhis edilene kadar Gürcü Ordusu'nda 2 yıl kaldı. Orduda geçirdiği sürede savaş tekniklerini öğrendi.

İngiliz BBC'nin yayınladığı bir rapor, gerçek ismi "Turhan Baterçvili" olan Çeçen Ömer'in ordudan 2010 yılında, sağlığının kötüleşmesinden dolayı terhis edildiğini söylüyor. Nitekim verem hastalığına yakalanmıştı. Çeçen'in bilgilerini Gürcistan Savunma Bakanlığı'nın dosyasından aldığını söyleyen BBC, raporda Turhan'ın Eylül 2010'da silah satın alma ve saklama suçuyla tutuklandığını, üç yıl hüküm giydiğini, sağlık durumundan dolayı hükmünü bitirmeden serbest bırakıldığını söylüyor.

Cihatçı kaynak devam ediyor: Hapishanede bulunduğu sürede "hidayete ermesi" için O'na din usullerini öğreten "dindar" bir tutukluyla tanışıyor. Bu "dindar tutuklu", kendisini cihatçı bir örgüte yönlendiriyor. Hatta hükmünü bitirmeden önce hapishaneden çıkması ve cihat savaşına katılması için yardım etmiş de olabilir. Cezaevinden çıktıktan sonra kendisine geçici ev temin eden bu grup yardımıyla hemen Türkiye'ye gidiyor. Mübarek, Şam'a geçip, Halep'e yakın Hreytan beldesini seçiyor. Burada ikamet ediyor, kendisine bağlı özel "Muhacirin Tugayı" adında bir örgüt kuruyor. "Muhammed Ordusu Tümeni"nin çatısı altında bir süre çatıştıktan sonra, oradan ayrılıp "Muhacirin ve Ensar Ordusu"nu kuruyor. Çeçen'in "Ordusunun" büyük rol oynadığı Meng Askeri Havaalanı'nın düşüşünden sonra, "Muhacirin ve Ensar Ordusu" geniş bir ün kazandı.

"Çeçen Ömer, Hreytan'a ulaştığı ilk günlerde savaşçıların arasında ün kazandı, kısa sürede beldede lider olarak kabul edildi." diyen kaynak şöyle devam ediyor: "Güç topladıktan sonra Çeçen, Hreytan'da Halepli bir işadamına ait yüzme havuzlu lüks bir villayı kendine seçti ve burayı merkez olarak kullanmaya başladı. Çok geçmeden eşi ve oğlunu bu yeni sarayına aldı". Kay-

nak devam ediyor: "Kendisine bağlı cihatçı ordunun Hale-Şkeyf sanayi bölgesindeki baskını sırasında Çeçen, içinde elektrikli ev aletleri olan büyük bir depoya el koyuyor. Oradan buzdolabı ve klima da dahil olmak üzere bir çok elektrikli ev malzemesini alıp villasına götürüyor."

Villanın sahibinin de adı Ömer. Ev sahibi Ömer, evine geldiğinde, karşısına yabancı cihatçılar çıkıyor ve kendi evine girmesine izin verilmiyor. Bodrum katından birkaç eşyayı alması da engelleniyor.

Cihatçı kaynak aktarıyor: "Villa sahibi, gitmek üzere arkasını döndüğünde milislerden birisi Emir'in (Çeçen Ömer) kendisini görmek istediğini söyledi. Ev sahibi ile Çeçen Ömer arasında depodaki mallarla ilgili kısa bir tartışma oldu. Çeçen, malların varlığını inkar etti ve ev sahibinden villayı Allah yolunda cihat bayrağını yükseltenlere verilmiş bir sadaka saymasını istedi. Böylece o villa artık Çeçen Ömer'in, yani cihatçı "Emirin" sarayıdır.

Çeçen'in "Saray"ındaki yaşamına dair detayları anlatırken gülümsemesini gizlemeyen kaynak, sözünü şöyle bitirdi: "Jakuzide çok zaman harcıyor. Dışarıdan saatlerce yaşadığı villaya bakıp duruyor. Belki eski hayatıyla şimdiki yaşadığı cennet arasında kıyaslama yapıyordur."

5

SURİYE'DE İKTİDARDAKİ MEZHEPİN BÜYÜK SIRRI

Khodor Awarki[1]

On yıl önce İsrailli Ari'el araştırma merkezi, Fransız ve İsrailli-lerden oluşan bir çalışma grubuyla "önemli" bir araştırma yapmıştı. Arap bölgesinin mezhepsel yapısı üzerine yürütülen bu araştırmada, İsrail'in "Güney Lübnan ve Filistin'de karşısına çıkan Arap Direniş tehlikesinden kurtulmasının en iyi yolunun, Pakistan'dan İran'a, Suriye ve Lübnan'dan Körfez'e kadar bütün Doğu'da Sünni ile Şiiler arasında mezhepsel bir çatışma çıkarmak" olduğu sonucuna ulaştılar.

Siyonist Şimon Perez'in "Yeni Ortadoğu" adlı kitabının fikri temelini oluşturan bu araştırma, Arap-İsrail kavgasında, İsrail'in başını ağrıtan silahlı direniş problemini, uzun sürecek ve belki de sonuçsuz kalacak bir barışla sonlandırma formülü yerine, külfetsiz çözümün Sünni-Şii kavgayla bağlantılı olduğunu tespit etmiştir. Bu kavga başlar başlamaz, Arapların düşmanlığı İsrail yerine, dünyanın en büyük ve belki tek Şii ülkesi olan İran'a yönelecektir.

1 Lübnanlı, Gazeteci Yazar. Aynı zamanda Asia haber genel müdürüdür. Bu makale http://arabi-press.com/ sitesinde 1 Şubat 2012 tarihinde yayımlanmıştır.

Bu komplocu mantığı Şimon Perez bir kitaba ve pratikte de İsrail'in reel politikasına dönüştürdü. Bildik kukla Arap liderleri ve kralları, Perez'in bu düşüncelerini bir emir olarak kabul ettiler. Geçen yıllarda "Şii Hilal"i gibi kraliyet sloganlarını da gördük. Adım adım, hayalperest ve hatta imkansız bu İsrail menşeli fikir, ABD ve İsrail'in hizmetinde açık bir Arap stratejisi haline geldi.

Onlarca yıl önce Mishel Surat adlı Fransız bir araştırmacı, şüpheli bir şekilde hayatını kaybetti. Mishel Surat'ı kaçıranlar Arapça uzmanı değil, tersine bir casus olduğunu söylediler. Ölümünden yıllar sonra eşi Fransız basınına cesedinin getirilmesini talep ettiği bir açıklama yaptı: "O askeri İstihbaratta bir elemandı ve Lübnan'da bir görevdeydi. Cesedini geri getirmek, Fransa Savunma Bakanlığı'nın görevidir."dedi.

Mishel Surat Lübnan'da Ne Yapıyordu?

Adamın bütün araştırmaları, ülkede mezhepsel gruplar üzerindeydi. Doğu tarihi ile ilgili yürüttüğü etüt çalışmalarının tamamı her yönüyle Sünniler ve Şiiler arasındaki farkları ortaya koymaya yöneliktir. Binlerce araştırmacı, bilimsel birikimini İsraillilerin ihtiyaç duyduğu bir fikre harcadı. Bu bağlamda, Türkiye'de ABD'ye bağlı bir Sünni İslami hükümetinin kurulması, Filistin'de Sünni, Lübnan'da Şii direnişçileri destekleyen Şii İran Devrimine bir yanıttı.

Batı'nın ve ABD'nin attığı her adım İsrail'in çıkarlarına hizmet etme amacını taşıdı. Suriye'yi düşürmek, Suriye halkının hak ettiği özgürlük ve demokrasi için değil, İsrail çıkarları içindi.

Suriye'de, Ari'el merkezinin araştırmaları ile Şimon Perez'in düşüncelerinin uygulamasından başka ne oluyor? Bu yüzden, dün batının düşmanı, bugün dostu kesilen, şer adamı (Dünya İslam Alimleri Heyeti Başkanı) Yusuf Kardavi, ilk çıkışını, Suriye yönetiminin Aleviliğine yönelik mezhepsel bir konuşmayla yaptı. Müslümanların hayrını değil, Doha'daki Siyonistlerin hizmetkarı olan efendilerinin hayrını arzulamaktadır.

Suriye Rejimi Alevi mi Gerçekten?

Arap basınının Suriye mitolojisi, sihirli lambasından Sünni devi çıkarır çıkarmaz, Suriye'nin düşürülmesi çok kolay olan Alevi bir rejim olduğunu söylüyor. Bu iddia, eski Cumhurbaşkanı Hafız Esad ile şimdiki Cumhurbaşkanı Beşşar Esad'ın Alevi olmalarına dayanıyor.

Bu kolaya kaçan mantık, Katarlıların Şeyhi Kardavi üzerinden "Alevi Rejimi"ni hedef almanın gerekçesi yapıldı. Keza Suudiler de, Cumhurbaşkanı'nın doğumla tabi olduğu mezhebe dayanarak rejimin Aleviliğinden dem vurdular.

Suriye rejiminin Alevi olduğu ikrarı, bazen direniş çizgisine bağlı yazarların makalelerinde de yer aldı. Bu büyük hata Suriye'ye on binlerce şehide mal oldu. Çünkü Suriye'de kışkırtıcıların gücü bu mezhepçiliğe dayandı. Propagandistler, Suriye'de rejimle bu kadar sorun yaşamayan yüz binlerce Sünni ve Vahabinin mezhepçi güdülerini harekete geçirdiler.

Müslüman Kardeşler örgütünün eski Cumhurbaşkanı Hafız Esad karşısında aldığı yenilgiyle sadece Müslüman Kardeşler yenildi, Sünni kesim yenilmedi. Bilakis laik Suriye'de daha çok güçlendi. Devletin İhvan fitnesine verdiği karşılık şu oldu: Sünni kesim, laik Suriye devletinden dini çokça kazanım elde etti. Hatta Suriye'de iktidarın laik devleti değil, Sünni mezhebi temsil ettiğini söylemek bile mümkün. Alevi mezhebi, kesinlikle şu anda iktidarda değil. Eski Başkan Hafız Esad döneminde de değildi... Ve işte size kesin kanıt:

İktidarı döneminde Başkan Hafız Esad'ın ortakları şunlardır;

Abdulhalim Haddam, Sünni

Hikmet Şihabi, Sünni

Mustafa Tlas, Sünni

Abdullah El Ahmar, Sünni

Günümüzde ise;

Beşşar Esad ile kardeşi Sünni'yle, Sünni kaidelere göre evlendiler. Bütün Aleviler, Sünni kaidelere göre evlenir.

Cumhurbaşkanı Yardımcısı Faruk El Şaraa, Sünni

Baas'ın güçlü ismi Said Bheytan, Homs aşiretlerinden bir Sünni...

Suriye istihbaratının ve Ulusal Güvenliğin Başkanı Tümgeneral Ali Memluk, Sünni.

Ali Memluk, Beşşar Esad'a en yakın kişidir. Şam'ın Suk Saruja mahallesinden olan Ali Memluk, Başkent Şam'ı muhaliflerin saldırılarından kurtaran büyük emniyetçi olarak bilinir. Şamlı Sünniler için bir kahramandır.

Suriye Emniyeti Siyasi Şube Müdürü Tümgeneral Zeytun da Sünni'dir. Emniyette siyasi şubeyi elinde tutmasının yanı sıra, Homs kentini terör saldırılarından koruma görevini kendisi üstlenmiştir ve mezhep kışkırtıcılığına karşı soğukkanlılıkla kentte güvenliği sağlama çalışmalarını yürütmüştür. Çok sayıda mezhepçi din adamı bile, O'na, mahallelerini işgal eden çetelerden daha çok güvenmektedirler. Muhalif ve yandaş din adamları Zeytun'u, mezhebin rejimdeki adamı olarak ilan ettiler.

Türkiye ilişkilerinden dolayı Cumhurbaşkanı Yardımcısı'nın danışmanı Orgeneral Hasan Türkmani, Sünni ve Türkmen asıllıdır.

Suriye ekonomisi, mali anlamda Şam ve Halepli tüccarların elindedir. Hepsi Sünni ve Başkan Beşşar Esad'ın yanında yer almaktadırlar.

Mısır'ın başkenti Kahire ile Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'ta bulunan toplam mescitlerin sayısı, Şam'daki Ehli Sünnete (Sünnilik mezhebi) ait olan mescit sayısının yarısı bile değildir. Keza Arabistan'da İlıvan (Müslüman Kardeşler) ve Vahabi alimlerin sayısı bini geçmez. Buna karşın Suriye Diyanet İşleri Bakanlığı'nın rejim yandaşı alimleri binlercedir.

Kahire'de din eğitimi veren bir tane El Ezher koleji vardır. Şam'da onlarca, Suriye genelinde yüzlerce ve hatta belki de binlerce kolej, rejimin ayırdığı bütçeyle bütün İslam dünyasından ve

özellikle Orta Asya'dan fakihler yetiştirmektedir.

Vahabiler, Suriye'de saygıyla karşılanıyorlar. Adamları, krizin başladığı ana kadar devlet tarafından iyi muamele görmekteydiler. Onların hatırına devlet, bir kaç kez Ahbaş'ların Suriye'de çalışmasını yasakladı. Ahbaş derneği, Suriye rejiminin Lübnan'da birinci sırada müttefiki olmasına rağmen, mescitlerde Vahhabi ile Ahbaş Sünnileri arasında fitne çıkmaması için, kimi Ahbaş üyeleri gözaltına alınmıştır. (Ahbaş, Merkezi Lübnan olan bir İslami dernek)

Sünnilerin merkezlerde zengini de var, yoksulu da. Kırsallarda da zengin Sünni, yoksul Sünni vardır. Ancak birkaç istisna hariç, genellikle Aleviler ülkenin en yoksullarıdır. Devlet içindeki etkileri, fitneci senaryo yazarlarının hayal gücünün ürünüdür. Gerçekte ise, muhaliflere izin verilen şeyler, onlara yasaktır.

Neticede, Suriye rejiminden yararlanan bir mezhep varsa, o da Ehli Sünnettir. Ülkenin tüccarları, emniyetçiler, politikacılar, partililer, devlet görevlileri... hepsi Sünni mezhebin hayrından istifade eden ve ülkenin zenginliğini kapanlardır. Onların dışındakiler artakalanı alır...

Suriye'de Ayırımcılık Var mı?

Az önce sergilendiği gibi mezhepsel açıdan hiçbir ayırımcılık yoktur. Evet, 80'lerde sert icraatlar vardı; İhvan örgütüyle ilişkisi olana karşı bazen abartılı, bazen de zalimdi. Rejime karşı silah taşıyanlara yönelik tutumdan "Alevi Rejim" hurafesi doğdu. Nitekim İhvancıların asıl öfkesi, belki de onları eskiden ve bugünlerde de ezip geçenin Sünni ordu olmasına yöneliktir. Bunu Ehli Sünnete, anlatmaktan utandılar.

Evet, Sünni, dev sihirli lambadan çıktı. Ancak, en iyi yanı, rejimin en kötü yanından bile daha kötü bir şekilde... İşte bu yüzden Suriye halkı için kalan tek alternatif, bu gerici muhalefete göre kötü yönlerinin düzeltilebilir olduğunu gördükleri rejimden yana savaşmaktır.

6

SURİYE'DE "DEVRİM", LAZKİYE'DE KATLİAM VAR!

Somer Sultan[1]

Şehirde ambulans sesleri dinmiyordu. Gençler, şehrin doğu çıkışından hastanelere kadar ambulansların seri bir şekilde girmesi için etten bir şerit kurmuşlardı. Kırsalın GSM ve sabit telefon şebekeleri kesilmiş, hiçbir haber alınamıyordu. Ama kötü bir şeylerin döndüğü kesindi. Haffe beldesinin hastanesine ilk yaralıların ulaşmasıyla katliamın boyutu anlaşılmaya başladı.

Çok geçmeden, arkadaşım bana bir akrabasının sorununu anlatıp, yardım istedi. Kuzeni, eşi ve çocuklarının gözü önünde satırla kesilmiş, kadın ve çocuklar ise esir alınmıştı. Çaresizliğini gösteren bir istekte bulunuyordu. "Sen Türkiye'yi bilen birisisin. Tanıdığın bir emniyetçi yok mu? Belki Nusracılara ulaşıp bizim aileye zarar vermemelerini söyler..."

Katliamdan Önce Manzara

Lazkiye'nin doğu ve kuzey doğu kırsalı, dağlık bir bölgedir. Kayalık ve ormanlıktan ibaret olan bu bölge, muhaliflere savaş

1 Suriyeli Gazeteci Yazar, Türkçe-Arapça Çevirmen. Asia News Agency'de çalışıyor. Bu çalışması 12 Ağustos 2013 tarihinde, Asia News Agency'de yayımlanmıştır.

için ideal bir alan oluşturuyor. Savaşın uzaması bundandır. Bölgede çok sayıda mağara, yüksek tepe ve derin vadilerin yanısıra, iki yıldan beri muhalif elinde bulunan alanlarda çok sayıda tünel de vardır.

Suriye ordusu o bölgede "duvar" diye adlandırabileceğimiz bir askeri taktik uygulamaktadır. Bu duvar, bir tarafı Türkiye sınırına, diğer tarafı doğudaki İdlib ilinin sınırlarına dayanan bir kavis şeklini almaktadır. Uzunluğunu en az 10 km. olarak düşünebiliriz. Duvar, stratejik yüksek tepelerin üzerinde kurulan çok sayıda topçu güzergahları sayesinde korunmaktadır. Muhalif milislerin kullanması beklenen hemen hemen her nokta, bir kaç yerden aynı anda topçu ateşinin hedefindedir.

Bölgede, silahlı saldırılara karşı savunma görevini üstlenen üç ayrı yapılanma vardır. "Özel kuvvetler" adlı askeri birlik, Ulusal Savunma güçleri ve köylerini korumak, orduya karşı olası kuşatma harekatını engellemek için devlet tarafından hafif silahlarla donatılan "halk komiteleri." Halk Komiteleri tamamen yerel halktan oluşmaktadır.

Silahlı muhalif güçler tarafında ise, en büyük güç El Kaide'ye bağlı olan Nusra Cephesi ve Nusra cephesinden türeyen "Irak ve Şam'da İslami Devlet" örgütünün milisleri var. Bu güçler, dış medyanın önünde "Özgür Suriye Ordusu" ismini kullanmayı reddetmese de, kimi yerlerde ÖSO'ya karşı zaman zaman sert çatışmalara girdikleri de bilinmektedir. (Örneğin Ebu Basir El Hamami adlı ÖSO subayı, Nusra tarafından Lazkiye'de infaz edilmişti.)

Muhalif grupların bölgede etki gücü yoktu. 2012'nin sonlarında, Suriye devletinin kontrolü altında bulunan bölgelere doğru genişleme ve 2013 baharına kadar Lazkiye-İdlip arasında bir koruma duvarı oluşturma planları vardı. Ancak diğer kentlerde uğradıkları bozgunlardan dolayı bu planın bir türlü gerçekleşmediği görüldü. Bu süreçte her iki taraftan, hafif çatışmalar dışında geniş çaplı bir saldırı gerçekleşmemişti.

Teröristler Boğaz Kesiyor

Şeker bayramına günler kala, dengeler değişti. Milislerin elindeki Selma beldesinden doğru yapılan roketli saldırılar sonucunda devletin kontrolündeki Ebu Mekki köyü ahalisi, köyü boşalttı. Hemen boşaltılan köye milisler yerleşti. Aynı anda başka bir bölgede bir intihar komandosu, askeri bir noktanın yakınlarına sızıp kendini patlatmasıyla beraber; Baruda, Blata, Hanbuşiye, İstribbe ve Nebi Nebhan köylerinde toplam 1000 milis saldırıya geçti.

Muhalif güçlerin girdiği bütün köylerde korkunç katliamlar yaşandı. Saldırının ilk saatlerinde en yakın hastane olan Haffe'ye kadın ve çocuk 80 yaralı gelmişti. Bunlar şanslı olanlardı, çünkü diğer sivillerin hepsi ya kesildi ya da esir alındı.

Burada El Kaide'nin kesme teorisine bir atıfta bulunmak lazım. Bir El Kaide "düşünürü" (neyin 'düşünür'ü ise!) bunun üzerine özel bir kitap yayınlamıştır. Kitapta korkunç detaylar var. Örneğin, kesmeden önce kesilecek kafirin (insanın) önünde, onu daha da korkutmak için satırı bilemek gerektiğini, duruma göre satır yerine elektrikli testere kullanabileceğini yazıyor. Ve hatırlayalımki, eski El Kaide Irak komutanı Ebu Musab El Zarkavi, birçok rehineyi kendi eliyle nasıl kestiğini videoya çekip yayınlamıştı. Bunun üzerine taraftarları kendisine "Emir-ül Zabbahin" (Kesenlerin Emiri) lakabını verdiler.

Vahşet sahneleniyor...

Kocası gözü önünde kurşuna dizilen, çocukları kesilen bir kadın dağa kaçtı. Kanlar içinde ve yırtık elbisesiyle düzlük yola vardığında bir aile tarafından kente ulaştırılmasıyla birlikte yaşanan vahşet fark edildi. Dünyaya bir alevi daha gelmesin diye karnı deşilen hamile kadınlar, parça parça kesilmiş çocuklar, bebekler, vahşetin boyutunu göstermektedir.

Bir sağlık ocağında mütevazi bir memur olan Alevi din adamı Şeyh Bedir Gazal, küçük bahçesindeki zeytin ağaçlarıyla ilgilenmek için gittiği köyünde esir alınıp, bir mağarada Nusra Cephesi tarafından işkenceyle öldürüldü.

Halk arasında birbirinden korkunç öyküler anlatılmaktadır. Örneğin yaralı bir muhalifi tedavi eden doktor; yaralı militanın uyuşturucu aldığını, uyuşturucunun etkisi geçince ağlamaya başlayan militanın sivilleri keserken kendinden geçtiğini ve hiç birşey hatırlamadığını söylediğini anlattı.

Lazkiye katliamında 500'e yakın sivilin öldürüldüğü söylendi. Esir alınan sivillerin sayısı 120'ye yakındır. Ama ilk etapta sayı konusunda henüz bir netlik yoktu. Bu nedenle sayının daha korkunç boyutlara ulaşmasından endişe ediyorduk.

İhanet Söylentileri ve Karşı Atak

Şehirde dönen söylentilere göre, ordunun bu ilk saatlerdeki faaliyetsizliğinin arkasında bir ihanet vardı. Çatışmalara katılan bazı kaynaklar, olumsuz gelişmelerin dört kişilik bir grubun ihaneti yüzünden yaşandığını öne sürmektedir. Ancak, resmi hiç bir kaynak, bunu doğrulamamış, yönetime yakın bazı medya kuruluşları ise yalanlamıştır. Sonuç itibariyle, ordu müdahale edene kadar Lazkiye'de korkunç bir katliam gerçekleşmiş oldu.

Lazkiye katliamı, bütün cihatçı grupların güçlerini birleştirerek "Sahil Cephesi" adı altında gerçekleştirdikleri büyük saldırının ilk saatlerinde oldu. Hedef, denize ulaşan bir koridor oluşturmaktı. Kutsadıkları bu saldırıya, "Aişa'nın Torunları" adını verdiler.

İlk saatlerden sonra, ordunun topçuları yoğun bir harekat başlattı. Ve gün batmadan milisler, yoğun bombardıman altında, ele geçirdikleri bir kaç noktadan çekilmek zorunda kaldılar.

Çok geçmeden, "Seyfullah El Meslül" (Allah'ın kınından çekilmiş kılıcı Sahabe Halit bin Velid'e verilen bir lakap) adını taşıyan bir grup, cephane eksikliğinden dolayı geri çekilmek zorunda kaldığını duyurdu.

Gecenin ilk saatlerine doğru Lazkiye güvenlik komitesi ile Şam arasında yoğun bir hareketlilik yaşandığını söyleyebiliriz. Zira sabahın ilk saatleriyle birlikte, savunma değil, saldırı üzeri-

ne plan kuran yeni bir subay kadrosu yönetimi eline almış, atağa geçmek için seri bir şekilde hazırlık yapmaktaydı. Sabaha doğru, daha önce görülmemiş çapta yeni bir saldırı düzenledi. Silahlı grupların ele geçirdiği köyler, bir bir ordunun eline geçmeye başladı. Ancak, ordu burada durmadan ilerleyip, savunma duvarını kalınlaştırmak istiyordu. Bir sonraki gece ise konuştuğumuz askeri ve basın kaynaklarından gelecek hedef belli oldu.

Lazkiye'nin Kusayr'ı Selma Beldesi

Hums'a bağlı Kusayr, konumu olarak birçok bölgeyi birbirine bağlayan bir belde olmasıyla birlikte, Lübnan'dan gelen silah ve cihatçıların toplandığı yerdi. Ayrıca, muhalefetin elinde bulunması nedeniyle yer altında fazlasıyla tünel şebekesi vardı. Zamanında ordunun Kusayr'a girmesini geciktiren en önemli etken bu tünellerdi.

Selma da buna benzer bir konuma sahip. Selma beldesi, İdlip'in Cisr El Şuğur bölgesi ile Cebelizaviye dağını, muhalefetin elinde bulunan Lazkiye'nin kuzey kırsalındaki Rebia beldesine bağlıyor. Diğer yandan Lazkiye'ye giden yolu Halep yoluna; Türkiye sınırına bitişik ve muhaliflerin elinde bulunan bölgeyi de, güneydeki diğer bölgelere bağlayan bir beldedir. Dağ yamacında olması, çok sayıda mağara bulunması ve bahsettiğimiz tünellerin bu zaman esnasında kazılması, beldenin önemine önem katmaktadır. Askeri kaynaklara göre beldede 6000 milis barınmaktaydı.

Gece durmaksızın yoğun bir bombardıman düzenlendi. Füze bataryaları bile devreye girdi. Savaş uçakları gece gündüz durmadan barut fıçıları yağdırmaya devam etti. Ve sabah erkenden harekat başladı.

Ölen milislerin sayılarında büyük bir belirsizlik var. Batı medyasının temel aldığı, Londra merkezli "Suriye İnsan Hakları Gözlem Evi" adlı muhalif örgüt, sadece dört yabancı savaşçının ve altı sivilin öldüğünü bildirdi. Oysa savaştan gelen söylentiler çok değişik ve bu bilgilerin doğru olmadığını gösteren veriler mevcuttur.

Öncelikle Selma'da sivil yoktu. Ortada yıkıntıdan başka bir şey kalmamıştı. İki yıldır çatışmanın ortasında olan bir beldede sivilin bulunması zaten beklenemez. Buna ek olarak, söz konusu merkez, yabancı savaşçıların kayıplarını genellikle görmezden gelir. Toplam ölenlerin sayısına şimdiye kadar teröristleri katmamaya özen göstermiştir.

Selma'dan Sonra Ne Olacak?

Dediğimiz gibi koruma duvarı boyunca topçu birliklerin arttırılması beklenmektedir. Ancak, Türkiye sınırı, hep sorun olarak kalacak gibi görünüyor.

Şu anda ordu, uzunluğu en az 10 km'lik bir savunma çizgisi oluşturmuş durumdadır. Bu savunma çizgisini Türkiye sınırına kadar çekerse, milislerin Hatay'a bağlı Yayladağı ilçesinden akın akın geçmeye devam etmesiyle birlikte, 10 kilometrelik çatışma bölgesi Türkiye toprakları içerisinde olacak anlamına gelir. İster uluslararası durum, ister Türkiye'nin NATO ve İsrail gibi iki müttefikine, savaşa girmenin bahanesini yaratma fırsatı vermeme kaygısı nedeniyle, bu plan şimdilik askıda duruyor. Ama bunun en önemli nedeninin, Esad'ın Türkiye'yle savaş çıkmasına fırsat vermeme stratejisi olduğunu söyleyebiliriz.

Genel bir bakışla, ordu saldırmaya devam etse bile, saldırıları geniş bir dev harekat şeklinden çok, lokma lokma yeme şeklini alacaktır. Çünkü bölgenin yapısı, yakın olan Türkiye'den yeni milis takviyesi gelme ihtimalini sürekli barındırıyor. Ordu, bir bölgeyi ele geçirdikten sonra yurtdışından gelen yeni bir grubun bölgeyi tekrar elinden almasını istemiyor. Bu yüzden ağır ama emin adımlarla yürümeyi tercih ediyor. Oysa sivil halk acele etmesi için baskı kuruyor. Daha önce silahlanmayan vatandaşlar, karakol karakol gezerek devletten silah istiyor, uzak bölgelerin halk komiteleri doğu kırsala akın ediyor, bazı yerlerde askeri komutanlıklar, kendi emrindeki halk komitelerini sakinleştirmede zorlanıyor...

Lazkiye'ye Neden Saldırıldı?

Tabii ki kozmopolit yapısından dolayı, yaratamadıkları mezhepsel çatışmayı bu bölgede denemek istediler. Lazkiye'nin çoğunluğu Alevi olsa da, kent merkezinde yerleşik büyük bir Sünni ve Hristiyan kitlesi vardır. Bunun yanısıra, azımsanmayacak sayıda diğer şehirlerden göç eden çok sayıda Sünni vatandaş vardır.

Böyle bir ortamda, şeker bayramıyla birlikte köyleri basılan Alevilerin Sünni komşularından intikam alacağı bekleniyordu. Böylece Lazkiye'de ve genel olarak bütün Suriye'de Esad yanlısı Sünnileri, silahlı muhalefetin durduğu tarafa çekme fırsatı doğacaktı. Ancak başarılamadı.

Ne Lazkiye'de, ne başka bir ilde, kırsaldaki katliamlar yüzünden mezhepsel bir çatışma tespit edilmedi. Tespit edilen tek şey, katliamın açtığı yaranın kolay kolay dinmeyeceğidir. Ve bu oyunlara, şimdiye kadar bu tuzağa düşmemek için çok direnen Sünni kesim daha çok öfkelidir.

Evet, Lazkiye'de Alevi katliamı oldu, ama asıl katledilen Suriye'dir...

7

KOKUŞMUŞ CİHAT NİKAHI FETVALARI

Hayel Ali Almathabi[1]

Ahlaka ve insani değerlere düşman 'devrimler!'... İnsanlık onurunu ayaklar altına alan 'güçlü devrimler' üzerine...

İki gün önce "Suriyeli mülteciler kendilerini yaktı" haberleri basında yer aldı. Türkiye'de Süleymaniye kampında kalan Suriyeli bir kadın üç kızıyla birlikte, Cihat Nikahı adı altında 20'den fazla Afgan, Suriyeli ve diğer farklı uyruklu cihatçıların defalarca tecavüzüne uğradıkları için kendilerini yaktılar.

Sama adlı site, 26 Mart 2013 tarihinde Tunuslu ailelerin kız çocuklarının kaybolduğunu bildirdiklerini yazdı. Çok sayıda Tunuslu kızın, Suriye askerlerine karşı savaşan cihatçıların cinsel ihtiyaçlarını karşılamak üzere Cihat Nikahı için gönüllü olduklarını ve Suriye'ye gitmek için evden, ülkelerinden kaçtıklarını bildiren aileleri isyan ediyordu.

Ayrıca aynı sitede bir başka haberde Ürdün Milletvekili'nin şu demeci yer aldı: "Mültecilerin eğlenceli evlilikleri: Ürdün Milletvekilleri, Suriyelilerin kaldığı Ürdün-Zateri mülteci kampında çok yaygın hale gelen fuhşun durdurulmasını istediler ve Hükümet-

1 Yemenli gazeteci yazar. Bu makalesi, Yemen bağımsız haber sitesi olan http://www.barakish.net'te yayımlanmıştır.

ten, bu kampın Suriye topraklarına taşınmasını talep ettiler."

Kuds Al Arabi, 27 Mart 2013 tarihindeki haber: "Çok sayıda Ürdün Milletvekili, Suriyelilerin Zateri Mülteci kampındaki fuhşun durdurulması ve kampın derhal Suriye sınırlarının içine taşınması taleplerini kendi hükümetlerine iletirken, Suriye krizindeki rolü nedeniyle başlarına gelenlerin sorumlusu olarak gördükleri Katarlılara saldırmaya başladılar."

Yine Kuds Al Arabi'nin 29 Mart 2013 tarihli diğer haberi de şu: "Mısır Ulusal Kadınlar Konseyi Başkanlığı: "Mısırlı erkekler 500 Euro karşılığında mülteci kamplarındaki Suriyeli kadınlarla evleniyorlar."

Yine Tunuslu kaynaklara göre, Tunuslular Suriye'deki savaşçıların cinsel ihtiyaçları için cihat nikahına yollamak üzere kendi kız kardeşleri de dahil, küçük kız çocuklarını topluyorlar. Kuds Al-Arabi 28 Mart tarihli sayfasında, Mart 2013 tarihine kadar 20 Tunuslu kızın Suriye'de cihat nikahı için bulunduğunun tespit edildiğini yazdı.[2] Bu habere ilişkin Filistinli yazar Jadallah Saffan'ın yorumu ise şöyle: "Kimi İslam dininin ileri gelenleri ve kendini din alimi sayanlar, İslam'ın gerekliliklerinden söz ederlerken, sanki fuhuşun şeyhleri gibi konuşuyorlar. Fuhuşu meşrulaştıran fetvalar veriyorlar. Siz gerçekte utancın, ihanetin, komplonun ve düşkünlüğün şeyhlerisiniz. Ebu Leheb ve Ebu Cehil'in dostlarısınız. Putlara ve taşlara tapanlardansınız. Sözde devrimlerinizle karanlık çağı inşa etmek istiyorsunuz. Sizin gibi domuzların devrimi, kurbağaların sultası ve kadınların esareti demektir. Utancın şeyhi olmak, yeteri kadar ayıptır. Evet, biz hala cehalet tarihinin bir milletiyiz; esaretin, doğar doğmaz kız çocukların katledildiği tarihin. Onurlu bir geçmişi olmayan bir milletiz. Biz koyun ve deve güdenleriz. Bizim bir uygarlığımız, bir geçmişimiz yok. Kadınlarımız bir ticari meta olarak görülmeye devam ettiği sürece de böyle kalacağız. Ey dinsizler! Putçu, şehvet düşkünü, sözde devrimciler! Susmamız için bütün bunları din adına söylüyorsu-

2 http://www.alquds.co.uk/?p=23142

nuz ama din adına ırzımıza geçilirken, onurumuz ayaklar altına alınırken de mi susalım? Kadınları eğlencenizin bir nesnesi olarak gördüğünüz sürece ne tekbirleriniz, ne de getirdiğiniz şahadetler sizin imanınızı ve İslam'ınızı kurtarır!"[3]

Ravda Büyük Cami Vaizi Hüseyin Ahmed bin Sarraji "Suriye'de Cihat Nikahı" adlı bir makalesinde diyor ki: "Medya kaynakları Tunus'taki şu ünlü fetva skandalını yazdı. Tahrik ve tekfirin öncüleri teşhir oldu. Bunların başında Suudili Muhammad Al'arfi gelmekte."

Suriye'nin doğasına ve insan ahlakına aykırı yorumlarını tartışmıyorum bile. Lakin bunun İslam adına yapılıyor olması utanç verici. Aslında bu tür fetvalar gerçekliği olmayan zorlama bir cihat maskesi altında, kaprisin ve bozuk ahlakın kendini İslam görünümüne sokma çabasıdır. Bunlara dönük şu söylenebilir: "Bu tür fetvaları, fetvacıları ve onların 'tam tam'cılarını her din reddeder. Hele ki şeref ve sevap kazanacaklarını zannedip kendi kızlarını ve kız kardeşlerini cihat nikahı için gönderen sapıkları!

Bu tür sapıklıkları ilk duyduğumda midem bulandı ve başta inanamadım. Ta ki bu konuyla bütün dünya çalkalanana ve kurban kızları televizyonlarda görene kadar... Yaşadıkları bu acı deneyimden söz ediyorlardı. Anlattıkları, bu tür fetvaların teşhir edilmesine ve dipsiz karanlıktan bütün ahlaksızlıkların açığa çıkmasına sebep oldu. Şaştım kaldım. Meğer cennetin anahtarları birilerinin elindeymiş ve onlar istedikleri gibi dağıtıyorlarmış!

Her kim ki bu olanlardan Arap bölgesinde "baharı" ya da "devrimi" hayal ediyorsa, vahim bir hata yapar. Orada İslam ile üstü örtülen güçler var sadece. Özünde İslam'a ve bütün dinlere hakaret anlamına gelen kin ve nefreti ekiyorlar. Kardeşler, halklar ve uluslar arasında sadece düşmanlığı büyütüyorlar.

Ahlaka ve insani değerlere düşman 'devrimler!'... İnsanlık onurunu ayaklar altına alan 'güçlü devrimler'!

Devrim, insanlığın anlamını kaybettirmez. Devrim, kadın-

3 http://www.ahewar.org/debat/show.art.asp?aid=351971

ları bataklığa sürüklemez, zorla fuhuş yaptırmaz. Kadınların ticaret malı gibi cinsel nesne olarak alınıp satılmasına zemin hazırlamaz. İşte bu 'devrimler', din ve mezhep üzerinden şekilleniyor ve "İslami devrimler" olarak adlandırılıyor. Dini ve İslam'ı yeniden dönüştüren, ama fuhuşa teşvik eden ve gericiliğe karşı toplumu bir nebze dönüştürmeyi asla hedeflemeyen devrimler... "Devrimlerimiz" bizi, kadınların esaret altında olduğu kölelik devrine geri götürmektedir.

Fuhuşu helal kılan fetvacı şeyhlerin ayıbına bakın. Dünyanın ve ahiretin şovmenleri. Bu nasıl bir utançtır! Ders çıkarmasını bilmeyenler için tarih tekerrür etmez ve "sadece ahmaklar aynı suda iki kez yıkanır." Demek ki, bu durumda Araplar daha ahmaktır. Ve modaya uymak için bu "devrim" elbisesini giyerlerse, dünyanın en aptalı olmaya da devam edeceklerdir. Eğer yaşama dair insani değerlerini, devrimin ilkelerini ve normlarını yitirirlerse, geleceğe dair hedefleri, plan ve programları yoksa kuşatılmışlığın farkında değillerse, din onları iyice kuşatır. Ve işte o zaman ahlakı, insanlık onurunu ve tüm insani değerlerini ayaklar altında çiğneyen bu tür fetvacılar ortalıkta kol gezerler.

8

SURİYE KÜRTLERİ: SURİYE SORUNUNUN YÖNÜNÜ BELİRLİYOR

Adnan Muhammet El Arabi[1]

Suriye'nin kuzey-doğu sınırları ve Irak ile Türkiye Kürdistan'ına paralel, Kürt çoğunluklu bölgelerde olan askeri ve siyasi hareketlilik, Suriye sorununda çıkarları çelişen dünya ve bölgesel güçler nezdinde büyük önem kazanmaktadır. Bu yüzden Suriye Devleti'nin geleceğini tasarlayan taraflardan her biri, planında Kürt sorununa özel yer vermektedir.

Başından beri Suriye Hükümeti, çoğunlukta Kürtlerin olduğu bölgelerde mahalli milislerin güvenlik görevini üstlenmesine fiili olarak karşı olmadığını gösterdi. Suriye ordusunu bölgeden çekmesi ve merkezi otoriteyi askıya alması da bunu gösteriyor. Lakin siyasi Kürt örgütleri bu yeni ortamdan istifade etmek için aceleyle "Kürt Yüksek Heyeti"ni oluşturdular ve tüm bölgenin iç sorunlarıyla ilgili yerel yönetimler kurdular.

Birkaç hafta boyunca Kürt Heyetleri, diplomatik faaliyetini arttırarak Moskova'da, Washington'da, Tahran ve Ankara'da nabız yoklaması çektiler. Bu yoklama, Suriye devletinden ayrılma

1 Suriyeli Gazeteci,Yazar. Al Watan Gazetesinde yazıyor. Bu yazısı http://www.mepanorama.com sitesinde yayımlanmıştır.

niyetini açıklamadan, özerk yönetimi ilan etme ile ilgili tepkileri ölçme üzerineydi. Sonradan "Genel Değişim" ilanını yaparak özerklikten vazgeçip, Kürt nüfusun çoğunlukta bulunduğu bölgeleri savunmak için mümkün olan en büyük silahlı gücü toplamaya başladılar.

Nedeni de şudur: Amerikalı sorumlular Kürt Heyeti temsilcilerine, ABD, Türkiye ve Suriyeli "Muhalif Koalisyon" adına, özerk yönetim kurma ya da bağımsızlığa açılma yönündeki taleplerini reddettiklerini bildirmişlerdi. Bu tutum, ABD ve müttefiklerinin Kürt bölgesi için planladıkları ile Kürtlerin hedeflerinin ters düşmesiyle izah edilebilir. Çünkü hazırlığı yapılmakta olan plan, içlerinde Kürt bölgesinin de yer aldığı kuzey Suriye'de geniş bir alanda Suriye muhalefetinin etkinliğini güvenceye almaktır.

Moskova'da Rusya Dışişleri Bakanlığı Kürt Heyet'ine, Kürtlerin "meşru talepleri"ni desteklediğini bildirdi. Ayrıca, beklenen "Cenevre 2" konferansında Kürt örgütlerinin bağımsız taraf olarak temsil edilmesini onayladığını açıkladı. Aynı zamanda özerk yönetim ilanı yapılmamasının "nasihatini" de yaptı. Çünkü Yüksek Heyet, özerk yönetim ilanı yapma gereğini duymadan, bulunduğu zeminlerde zaten fiili olarak özerkliği işlevlendirmektedir.

Geçenlerde Türkiye, Kürdistan İşçi Partisi'nin (PKK'nın) Suriye'deki paraleli sayılan Demokratik Birlik Partisi lideri Salih Müslim'i Ankara'ya davet etti. Müslim, Dışişleri Bakanlığı yetkilileri ve kimi Türkiye istihbarat teşkilatı üyeleriyle görüşmüştü. Türk yetkililer bu buluşmanın hedefini, 'Kürt örgütlerini Suriye muhalefetine katılmaları yönünde ikna etmeye çalışmak' olarak açıkladılar. Oysaki asıl amaç, El Nusra cephesiyle olan savaşın Türkiye içlerine yayılma tehlikesine karşı önlem almaktır.

Bir yandan silahlı Kürt örgütlerin Irak ve Şam devleti "IŞİD" ve El Nusra Cephesi ile diğer yandan Özgür Suriye Ordusu'ndan ayrılan kimi gruplarla sürdürdükleri çok yönlü askeri çatışmala-

rın şiddetini arttırmaları, savaşın denklemini değiştirdi. Bu da, yeni bölgesel güçlerin, Suriye sorununa müdahil olmasını gerekli kılmıştır. Bu durum, bütün taraflar açısından sınır boyunca savaş alanını genişleten bir tehdit oluşturmaktadır. Ayrıca sorunu daha farklı bir boyuta taşıyorki, buna bağlı bir siyasi çözümün başarısı ya da başarısızlığı, tümüyle ülkenin toprak bütünlüğünün kaderini belirleyecektir.

Irak Kürdistanı Lideri Mesut Barzani, "Suriye toprakları üzerinde süren savaşın bir tarafı olan Kürtleri savunmak için" müdahalede bulunacağını ilan etmişti. Onun için "teröristlerin" Kürtleri öldürdükleri konusunda delilleri toplamak üzere heyet gönderilmesi çağrısı yapmıştı; "Irak Kürdistanı tüm imkânlarıyla, Batı Kürdistan'daki Kürt vatandaşları, özellikle Kürt kadınları ve çocukları savunmaya girişecektir." demişti.

Barzani, bu müdahalesinin askeri mi, yoksa başka yollarla mı olacağını açık etmedi. Ancak Suriye'deki Demokratik Birlik Partisi lideri, konuyla ilgili olarak, Kürdistan liderinin Suriye'ye Kürt güvenlik gücü olan Peşmergeleri göndermeye hazır olduğunu açıkladı. Bilindiği gibi geçmişte Demokratik Birlik Partisi, Barzani'nin müdahale etme çabalarına karşı olmuş ve Irak Kürdistanı'nda eğitim gören bir gurup Suriyeli Kürdün dönüşünü engellemişti.

Barzani'nin "Batı Kürdistan" diyerek uyarılarında kullandığı dil ve ibareler, Suriye Kürtlerini, yarı bağımsız hale gelmiş kendi Kürdistan bölgesine katılmaya davet eden ulusalcı bir hitapla tamamen uyumludur. Bu konuda "Suriye'deki Kürt azınlığı onlarca yıldır ırk ayrımına ve ötekileşmeye maruz kalmaktadır" söylemi hatırlansın. Bir de El Nusra'nın Kürtlere karşı "soykırım" derecesine varan saldırıları... Dolayısıyla Barzani'nin böyle bir söylem üzerinden öne sürdüğü "Suriye'de Araştırma heyetinin bulunması" önerisi, Kürt örgütlerince "ırk birliği" adına memnuniyetle karşılandı.

Buna paralel olarak, Suriye hükümetinden, Barzani'nin içiş-

lerine karışmasına yönelik bu hamlesine, "red" anlamına gelebilecek her hangi bir açıklama da yapılmamıştır. Kimi yorumcular bu tutumu, "Suriye ordusu Kürt dağları ve tüm kuzey bölgesinde hakimiyeti ele geçirmek için büyük savaşa hazırlanıyor" biçiminde yorumladılar. Oysaki bölgenin güvenliğini Kürtlere devreden aynı hükümettir.

Önümüzdeki süreçte bu bölgedeki Kürtlerin savaşı, sonuçları itibarıyla sorunların çözülmesinde ya da daha fazla derinleşmesi yönünde belirleyici olacağı kesindir.

9

SİYONİSTLER, SÖZDE MÜSLÜMAN ŞEYTANLAR VE MEDYA'NIN SURİYE'YE KARŞI FİTNE İTTİFAKI

Zekeriya Habiba[1]

Sözde Arap Baharı piyasaya sürüldükten sonra birden bire Arap halklarına karşı bir fitneci medya organizasyonu boy gösterdi. Yozlaşmış rejimlere ve diktatörlere karşı demokrasi vaadiyle dile getirdikleri medya...

Özellikle bu konuya dair yazılan makaleleri okudum ve hep merak ettim. "Demokrasiyi yaymak" için Avrupa'nın müttefikleri nasıl gerici Arap rejimler ve tekfirci örgütlerle birlikte olabiliyor? Bu müttefiklerle Ortadoğu'da "erdemli cumhuriyetler" kurmak nasıl mümkün olabilir?

Kimileri, "amaca ulaşmak için bütün araçları meşru kılan bir bakışla," tarafların ortak paydalarından dolayı bu ittifakın zorunluluğu ve gerekliliği üzerinde duruyor. Burada önemli olan yalnızca bazı ülkelerde özel değişiklikler yapmaktır. Tunus, Mısır ve Libya'da olduğu gibi... Ve bugün Suriye'de olan da budur. Ama rejimi devrilecek takımyıldızında Yemen'in yer almasını istemediler. Şu anda Yemen'de sadece rejimin başını kaydırmak yeterli gelmiştir. Sistem aynı kalır. Hedef sadece başı bir diğeriyle değiştirmektir. Bunun çeşitli nedenleri olmakla birlikte en önemli

1 Cezayirli yazar, bu çalışması http://www.arabtimes.com sitesinde yayımlanmıştır.

husus, Yemen'in Arap Baharı'nı finanse eden Suudi Arabistan'ın sınır komşusu olmasıdır.

Siyonist varlığı kapsayacak şekilde bu ittifakın genişletilmesinde özellikle Suriye önemli bir yer tutmaktadır. Ama bu önem, Suriye'nin kendisiyle ilgili değildir. Siyonistlerin çıkarı, Suriye'nin tümünden daha önemlidir. Bu gerçekten çok şaşırtıcı... İsrail uçakları Şam'ı bombaladığında bu sözde Müslüman muhaliflerin tekbir seslerini, sevinç çığlıklarını gördüğümde şok oldum. Gözlerimle tanık olduğum bu durum için 'zamanın durduğu andır' dedim. İslam kaftanını giymiş topluluklar, Şam'da gerçekte neler olduğuna dair araştırma yapma zahmetine girmediler. Bugün Suriye'de Siyonist varlığı doğrudan desteklemek adına "Müslümanlar" Müslüman'a ve Hıristiyan'a karşı savaşıyorlar. Kardavi gibi kendilerini Müslüman alimi sananlar fetvalar veriyor: "Kim ki Suriye'de rejimi destekliyorsa, katli vaciptir" diye... Bu iğrenç çağrının sonuçlarından biri, Büyük İslam Alimi Şeyh Ramadan El Buti'nin korkunç bir suikast sonucunda gerçekleşen trajik ölümüdür. Bu nedenle Körfez ülkeleri ve şeyhlerinin, bu yaptıklarının gerçek nedenlerini anlamak için uzaktan bir dalış yapmak zorunlu hale gelmiştir.

Kimi ülkeleri yok etme planında ABD, Batı dünyası ve Siyonistlerle ittifak yapan şeytanları değerlendirmek gerekiyor. Irakta, Suriye'de ve hatta Cezayir'de tarihi geriye götürmek için çırpınan işbirlikçi Arap şeylerinin tarih boyunca ne yaptıklarını da biliyoruz. Emevi ve Abbasiler döneminde, Şam devleti diye bilinen Irak-Suriye devletinde, İslam uygarlığının en doruk noktasına ulaştığı devirde, Körfez şeyhlerinden hiçbiri yoktu. Bu şeyhler tarihi boyunca, "Batı sömürgeciliğini yerleştirenler" olarak bilinir. Bundan başka bir biçimde anılmazlar. Arap dünyasına ve hatta İslam medeniyetine yönelik "bütün komploların merkezinde yer alanlar" biçiminde tarif edilirler. Tarihin mirasını tahrip eden her saldırının odağında yer aldılar. Bugün Suriye'de gördüğümüz gibi kör cehaletin ve nefretin yansıması olarak, Amerika ve Siyonistlerin yanı sıra bu Arap Şeyhleri tarafından desteklenen sapık gruplar, Sahabe'lerin mezarlarını tahrip ettiler. Mezarlardan kemikleri çıkarıp götürmeye kadar vardırılan bir yağmalama devam ediyor.

Maalesef ki bugün Fitne yayan fetvacı sözde din alimleri gibi bu şeytanlar var ve birçok yönden daha baskın durumdalar. Katar devletçiğinin emiri ve yeni Osmanlıcı lider Erdoğan gibi hepsi genel bir ihanet içindeler. Kendilerini Siyonistlerin ve Amerika'nın kucağına attılar. Ama Arap halkı şuna inanıyor ki, "Tanrı Şeytan'ı Cennet'ten nasıl kovduysa, tıpkı onun gibi temiz Şam devletinden bu tekfirci hainler ve Siyonistler kovulacaktır." Günbegün bunun olacağı yönünde kuvvetli ihtimaller gelişiyor. Her geçen gün bu daha da kesinleşmektedir. Emirlerin foyası ortaya çıktıkça ucu kendilerine dönmeye başladı. Aklı başında Arap halkları var ve artık asıl özgürlüğün,"bu şeytanlar ittifakının Suriye'den atılması" demek olduğunu kavradılar.

Bu sahte özgürlükçülerin yaydığı "İslam zaferi" söylemine Arap halkı kanmadı. Siyonist desteğiyle bu nasıl mümkün olabilir? Yahudi-İslam mı kazacak? Bunun inandırıcılığı olur mu? Arap halkı şunu sorguluyor: Fitne Şeyhi Yusuf Kardavi'ye, Suriye'de fetvalarıyla teröristleri desteklediği için Amerika'nın ona neden teşekkür ettiğini soruyor. Suriye'yi ateşlerde yakmanın karşılığında ne aldı? Suriye'nin işgalini sağlamaya yönelik sürekli tekrarladığı fetvaları için ABD ona ne verdi?

Bu fitneci şeyhlerin zerrece inandırıcılığı yoktur. Kardavi'nin Libya halkını nasıl "özgürleştirdiği" ortadadır. Bugün "özgürlüğün" en ağır kasvetini yaşayan, güvenliği yok edilen, güvenlik yerine silahların her yere hakim olduğu, bombalama ve suikastların ardı ardına geldiği, sözde devrimin başkenti Bin Gazi'de, günbegün her patlamanın ardından onlarca ölü ve yaralının olduğu "özgürlüğü," bütün dünya gibi Arap halkları da biliyor. Fitne kanallarının "Arap Devrimleri" için bize bir model olarak sundukları Libya bugün bu halde. Libya bugün tam anlamıyla kaos yaşıyor. Ve artık ne uygarlık kavramından ne de hukuktan nasibini almış bir devletin tesis edilmesi mümkündür.

Hatta Libya'nın komşusu Tunus'un rengi kızıla dönmeye başladı bile. Tunus, Ebu Ayad ismiyle bilinen Seyfullan Bin Huseyyin liderliğindeki Ensar el Şer'iya örgütünün tehdidi altındadır. Örgüt, Tunus'un yöneticilerine karşı Cihat ilan etti. Açıkça şunu söyledi, "Zafere ulaşana kadar savaşacağız ve hiçbir kuvvet bizi yenemez!

Size hatırlatırım ki, cihatçı gençlerimiz, Çeçenistan, Afganistan, Irak, Bosna ve Somali'de oldular ve şu anda Suriye'de olduğu gibi İslam adına kendini feda etmekte bir tereddüt dahi yaşamazlar."

Şeriatçı liderin cihat üzerine bu sözlerine dikkat ediniz. Her zamanki bilinen "Filistin'de Siyonizm'e karşı cihat" için söylenen sözler değildir. Bu tekfirci çağrıların kime hizmet ettiğini açıkça görüyoruz. Bu nasıl bir yeni İslam'dır ki, Siyonistleri tamamen bir kenarda bırakıp, "İslam ülkelerinde İslam için cihat" yetkisi dağıtıyor?

Deneyimli Cezayirliler olmasaydı, Cezayir'de de diğer İslam ülkeleri gibi kanlı Vahabilik yanlısı tekfircilerin belasından dolayı şimdi Cezayir halkı kan kusuyor olacaktı. Kabe'den "Mücahitler Cezayir'de kazandı" anonslarını duyacaktık belki... Ve ablukaya alınmış bir ülke olarak, Arap devletlerinin bu hain pusularına bakarak, üzüntüden kahroluyor olacaktık. Ama Cezayir halkının iradesi ve ilkeli duruşu, yabancı müdahaleye fırsat vermedi ve bunun üstesinden gelmeyi başardı.

Bu süreçte tartışmalı medya yayınlarını irdelemek istiyorum. Enis Al Nakkaş adlı düşünür, Lübnan'da NBN kanalına verdiği röportajda, "Cezayir ordusunun teröristlere karşı savaşına Fransız savaş uçaklarının yardım ettiğini" söyledi. Bu sözlerin gerçeklerle alakası yoktur. Çünkü Fransa, Cezayir'in abluka altına alınması kampanyasını başlatan taraftır. Ulusal Halk Ordusu'nun Vahabi terörüne karşı mücadelesi, Cezayir halkı tarafından desteklendi. Bu sayededir ki, Cezayir genelinde güvenlik yeniden sağlandı. Açıkça şunu söylemeliyim ki, Cezayir, kardeş Suriye halkının deneyiminden büyük ölçüde yararlanmıştır. Suriye halkının örnek oluşturduğu şey, gerici grupların elindeki yerleri özgürleştirmek için geliştirdikleri mücadele deneyimleridir.

Bu bağlamda Suriyeli medya mensuplarına benim bir nasihatim olacak. Gelişmeleri aktarırken kullandıkları dil, tam olarak realiteyi ifade etmiyor. Örneğin "El Kasir kırsalındaki bir köy, Suriye Ordusu tarafından düşürüldü" ifadesi yerine, "El Kasir kırsalındaki bir köy, özgürleştirildi" demek daha doğru ve yerinde olacaktır. Çünkü şu anda Suriye, yeniden ve yeniden özgürleştiriliyor...

3.BÖLÜM

"ARAP BAHARI"NIN İFLASI: SURİYE HALKI DİRENİYOR!

Yıkılan Emperyalist hayaller,

kaybedilen "derin stratejiler",
değişen denklemler...

1

"SURİYE DEVRİMİ" KAZANSA DA DAVASINI KAYBETTİ

Raymond Atallah[1]

Lübnanlı Milletvekili Ukab Sakr'ın "Suriye devrimi"nin gözde şahsiyetlerinden birisi olması, bu "devrim"in düştüğü zavallı hali gözler önüne sermektedir. Bu savaş her tür ticaret ve siyasi rantın var olduğu bir alana dönüştü. Muhalefet, sözde çocuk sütü ve battaniye dağıtımcılarından gelen Haliçli[2] yardımlara ve dış desteğe rağmen başarısız olmuştur. Arap ülkeleri yavaş yavaş düşürmek için mücadele ettikleri rejimin birinci müttefiki olmaya başlayacaklar.

Kafa kesme, rejim yandaşlarını yüksek çatılardan atma, tutukluları seri bir şekilde idam etme, cesetleri nehre atma ve masumları ayırmadan bombalı araçlarla saldırmaya kadar varan savaş suçlarının hiçbirisi Suriyelilere özgü bir tarz değildir. Lakin bu cinayetlerin hepsi "Suriye devrimi" adına işlenirken, Suriye muhalefetinde hiç kimsenin göz kapağı dahi oynamadı. "Suriye devrimi" adına işlenen cinayet ve katliamlar, muhalefetin rejim organlarını suçlamak için söylediklerinden kat kat daha fazladır. Suriye muhalefeti bu derin ahlaki çöküşün içine nasıl düştü?

1 Lübnanlı Siyaset Bilimci, Araştırmacı yazar. Uluslararası "Diplomatik" dergisi editörüdür. Bu yazı Diplomatik dergisi, Sayı:138, Aralık 2012 sayısında yayımlanmıştır. http://www.middleeastwatch.net/ sitesinden alınmıştır.

2 Körfez ülkeleri kastedilmektedir. *ç.n.*

Ahlaki çöküşün ilk adımı, muhalefetin silah taşıması ve güç kullanmayı araç edinmesidir. Güce karşı güç kullanmak zorunda kaldığı iddiasına yönelik öne sürdüğü nedenler, onu sorumluluktan muaf tutmuyor. Bu söylem tek başına muhalefeti, düşürmeye çalıştığı rejimle aynı kefeye koymaya yetiyor. İktidara ulaşmak için "öldürme" araçlarını kullanan bir başka rejime dönüştü. Ancak rejimin güç kullanması sistematiktir. Muhalefetin güç kullanması ise gelişigüzeldir, sınırsızdır, hedefi çok yönlüdür, gösterdikleri her ne kadar çirkinse, gizledikleri daha çok amaç vardır. Bu gördüklerimiz karşısında gerçeği söylemek gerekirse, Suriye halkı, muhaliflere göre daha merhametli ve daha insancıl olan mevcut rejimden başkasını istemez. Dünyada aklı başında olan hiçbir insan, bu olup biteni görüp de mevcut rejimi şimdiki vahşi yapıyla değiştirmek istemez.

Suriye isyanının barışçıl başladığına, rejimin güç kullanması nedeniyle muhaliflerin güç kullanmaya zorlandığına birçok kişi inandı. Ama dünya, bu isyana hazırlıkların yıllar öncesinden yapıldığını gördü. Ülkenin güvenliği ve halkın menfaati için gecesini gündüzüne katmadığı anlaşılan bazı bürokratların yolsuzlukları, bu hazırlıkların dayanağı oldu. Hiçbir başkaldırı bir gecede ansızın oluvermez. Mutlaka uzun geceler boyu hazırlanmıştır.

Güç kullanmaya başvurma meselesinde Suriye muhalefeti için öne sürülen nedenler ve tarihi benzetmeler ilginçtir. Lübnan toprakları üzerinde Filistinlilerin yayılışına karşı zamanında bazı Lübnanlıların gösterdikleri tepkilere benzetiliyor. Filistinlilerin silahlanmasına karşı Lübnanlı milisler silah taşıdıkları anda savaşı kaybettiler. Nitekim silahı taşımak, onların İsrail'e ve ona yardım eden çok uluslu taraflara alet olmalarına neden oldu. Silah taşıyan her kimse, İsrail'e ve işgale karşı bağırışları göklere ulaşsa dahi, İsrail ve destekçilerinin ağlarına düşmeye mahkumdur. Silaha sarılan Suriyeli muhalifler zorunlu olarak, "çocuk sütü ve battaniye dağıtıcılarının" arkasındaki NATO'nun kontrolüne girdiler ve daha küresel hesaplar yapan dış güçlere bağlı kaldılar.

Komünist solun en ucundan İslam kaftanı giyen sağın en ucuna kadar, Suriye halkının kanı pahasına mevki ve şöhret arzu eden eski "ideolojistler", ne yaptıklarını ve nereye varmak istediklerini çok iyi biliyorlar. Hedeflerine ulaşsalar da ulaşmasalar da ülkeyi nereye götürdüklerinin gayet bilincindeler. Onların suçu, öldüren, bomba patlatan, kafa kesen ve para için insan kaçıran küçük silahlı militanların suçundan kat kat daha büyüktür.

Küçük milis, silahın nereden geldiğini bilmez. Onun için önemli olan eline geçmesidir. Ancak "devrim" ideolojistleri, bu silahın nerden geldiğini, niçin geldiğini biliyorlar. Bir hükümdarın, bir rejimin düşürülmesinin yolu büyük bir ülkeyi yıkıp halkını darmadağın etmekten geçmez. Bir coğrafyanın, İslam öncesinden bu güne kadar taşıdığı tarihsel dokuyu yok etmeyi gerektirmediğini biliyorlar. Biliyorlar ki, İslam bir silaha dönüşürse, öldürücü silahın tüm özelliklerini alır ve ümmetin tarihsel düşmanlarının elinde bir araca dönüşür. İslam'ı silah aracı yapanlar, el bombaları, tüfekler ve saatli bombalarla İslam sözde İslam adına, ama gerçekte değişik çıkar amaçları olan dış güçlerin bu çıkarları uğruna kendi ülkelerini ve halklarını yok ediyorlar.

Zorba Bir İmam, Devam Eden Bir Fitneden İyidir

"Zorba bir imam, devam eden bir fitneden iyidir" (İmâm-un ğaşûm hayron min fitnetin tedüm) demişti eski Müslüman fakihler. Ancak fitne ile örülmüş yeni İslam'ın fakihleri, iki ucunda silah olsun diye hem zorba imamın hem de baki fitnenin kalmasını seçtiler; ülkelerine İslami dünyanın her tarafından sakal tedarik eden bir cenah, ülkeyi yıkmak ve masum insanları öldürmek için para ve silah tedarik eden bir diğer cenah... bomba ve kurşun sesleriyle hareket eden bir oyuncak oldular. Zafere ulaşıp hükmederlerse bile bu bir kurtuluş kapısı değil, "öldürme, yok etme ve yok olma" anlamına gelen "helak kapısı" olacaktır.

Yabancıların adını "Arap baharı" taktığı ve muhaliflerin kabul ettiği süreçte bazı Arap rejimlerin kolayca düşmesi ya da düşürülmesi, Suriyeli muhalifler için aldatıcı bir çekicilik oluşturdu. Bu

yüzden Suriye'de şaştılar. Yakın Suriye tarihini okumamışlardır. Ellili yıllarda Edip El Çiçekli[3] rejimine karşı isyan belirtileri çıkmaya başladığında, Çiçekli, bavulunu hazırlamaya başladı. Yandaşları ona sordu: "Nereye böyle, ülkenin hepsi hala elimizde?" "Mektup başlığından okunur" dedi. "Bu ne anlama geliyor?" diye soranlara El Çiçekli; "Beni getiren beni artık istemiyor" şeklinde gayet açık bir cevap verdi.

Suriye'deki mevcut rejimin durumu böyle değil. Örneğin Mısır ve Tunus'ta olduğu gibi dışarıdan birisi onu getirmedi ki, bir işaretle valizini hazırlasın ve çekip gitsin. Oysa Mısır ve Tunus'ta aynı evde devir teslim vardı. Aynı içkiyi yeni şişelere doldurdular ve bunun adını "bahar" koydular...

Bu süreç, Suriye krizinde parmağı olan ve değişik maskelerle olayların arkasında saklanan "Müslüman Kardeşlerin" dosyasını açıyor. Mısır'da onlar halk hareketlenmesine katılmadılar. Tahrir meydanının dışındaydılar. Hatta halk hareketlenmesine karşı durup, eski İstihbarat Şefi Ömer Süleyman'la sabah akşam müzakere yapmaktaydılar. Dışarıdaki efendileri karar alıp, halk ayaklanmasına el koymak için onları bir anda meydanlara çıkardılar. Ezher şeyhlerinden Şeyh Yusuf El Kardavi, ilerici Mısır gençliğinden yüksek bir yerde, sanki bir tahtta oturuyormuşçasına eller üstünde çıktı ortaya. Bu şekilde çıktılar, çünkü "Patron"un onları yedek olarak beklettiğini biliyorlardı. Ortaya çıkmadan önce pazarlıklarını tamamlamışlardı. 1958 devriminden kalma bir Lübnan tabiriyle, "devrimin meyvesini koparmak için" ortaya çıktılar. İktidardayken bütün meyvelerini birden koparmaya çalıştılar. Mısır bölündü, Sina Mısır'dan bölündü ve bu gidişatta başka bölgeler de bölünecekti. Onlara güvenilmez, çünkü asla güvene layık değiller.

Suriye'de ise zeki rolünü oynamaya çalıştılar. Yakın uzak, herkes "Müslüman Kardeşler"in Suriye muhalefeti içinde hakiki güç olduğunu bilir. Diğer muhaliflerin çoğu maaş peşindeler, maaş

3 Aralık 1949'da düzenlediği bir darbeyle başa geçen ve 1954'te iktidardan düşürülen Suriyeli subay.

için başkalarının ön cephesi olmaya hazırlar. Bazıları, başka yerlerde yaptıkları gibi son saniyeye kadar saklanan ve bu yüzden gündemden uzak kalan Müslüman Kardeşlere kamuflaj oldular. Bazıları da yukarıdan aşağıya doğru, Amerikan ve Atlantik'ten servis edilen maaşları sahiplerine ulaştırma görevini yerine getiren Haliçliler, değişik istihbarat servislerine aracı oldular...

Ancak "Müslüman Kardeşler"in asıl sorunu, dünyada hiç kimse onların güç kullanma ve bütün enerjisiyle çalışan öldürme makinasının dışında olduğuna inanmıyor. Galyuncular, Sidaicılar, Sabracılar ve televizyonlarda çıkan beyaz yakalı muhalifler vitrindeki muhalefettir. Gizli muhalefet "Müslüman Kardeşler"dir. Birisi çıkar, diğeri gizlenir. Ama "patron" tektir. Bu "patron" bir eliyle gizler ve örtbas eder, diğer eliyle açığa çıkarır ve ilan eder. Açık el para verir, gizli el silah verir. Birisi nakit, diğeri mal verir. Suriyeli oyuncakları perde arkasından hareket ettiren, aynı zamanda dengeleri koruyan, gidişatı yöneten, savaş ya da barış için atılacak adımların kararını alan aynı taraftır.

Müslüman Kardeşlerin Suriye Politikası: Kudretli Olana Kadar Miskin Gibi Davran!

Yaklaşık on yıl önce Suriye "Müslüman Kardeşler" örgütü, İngiltere başkenti Londra'da dönemin Mürşidi Ali Sadraddin El Beyanuni'nin başkanlığında bir kongre düzenledi. Kongrede siyasal faaliyette güç kullanmaya karşı olduklarını bağıra çağıra taahhüt ettiler. Bu taahhüt, 80'lerde Hama'daki Baba Esad rejimine karşı başarısız isyanlarında silahlı güce başvurmalarına bir özeleştiri olarak yorumlandı. O başarısızlığın "İhvan'ı barış güvercinlerine ve sivil topluma dönüştüren bir tövbe" olduğunu söylediler. Oğul Esad'a babasının (ve amcasının) suçundan dolayı hesap sorulmayacağını da açıkladılar. "Müslüman Kardeşler örgütüne üye olmanın cezasını idam olarak gören 49 numaralı kanunu" lağvetmesi için Esad'a yem atıldığı söylendi. O günlerde güç kullanmaya karşı olma söylemleriyle, göç bölgelerinden dönüp Suriye'de yeniden siyasal faaliyette bulunmak istiyorlardı. Şiarları "Kudretli olana

kadar miskin gibi davran" idi. Mısır ve Tunus'ta yaptıkları bu değil mi? Kudretli olduklarında ne yaptıklarına bütün dünya şahit.

Suriye eski Cumhurbaşkanı Yardımcısı Abdulhalim Haddam, yolsuzlukları nedeniyle Şam'daki mevkisinden uzaklaştırılıp Fransa'nın başkentinde kalmayı seçer seçmez, Biyanuni başkanlığında "Müslüman Kardeşler" hemen ona koştular ve birlikte "Kurtuluş Cephesi" kurdular. Düşman oldukları iktidarın en yüksek mevkilerinde Haddam'ın kırk yıllık tarihini hemen unuttular. Lakin onun sadece siyasal bir cüsseden ibaret olduğunu, Suriye içerisinde onlara ayak basılacak bir alan sağlayamayacağını öğrendiklerinde hemen kenara attılar. Çünkü Şam'da iktidardan çıkanın hiç bir önemi kalmaz. Bunun en büyük örneği Eski Başbakan Riyad Hicap'tır.[4] Kaçması için milyonlar ödendikten sonra onun Suriye'de kimsesi olmadığını ve hiçbir işlerine yaramadığını gördüler.

Ne rejimin eski düşmanları, ne de satın aldıkları Hicap gibi yenileri bir işe yaramadılar. Bu duruma muhalefetin sembolleri ve karar başkentlerindeki "Patron"ların canı sıkıldı. Bunların aciz olduklarını, Suriye'de hiçbir etkileri olmadığını, köklerinin tamamen kuru olduğunu geç anladılar. Katar Dışişleri Bakanı Hamad bin Casim karşıladığı otel masraflarına, başkentler arası kongre düzenlemek için aktardığı paralara, yanı sıra bunların eş ve dostlarına ödenen maaşlara hayıflandı. Uzun süre uzak kaldıkları için ülkeyi tanımadıkları ve ülkedeki kimse bunlara itibar etmediği için, savaşın baronlarına zerrece fayda sağlamadılar.

Umut, Fransız Mandasının Böldüğü Ülkenin Reisinden Kalan Hazinede

"Patron," bu tür parazit ön cephelere ihtiyacı olmadığına karar verdi. Örtüyü açıp "Müslüman Kardeşler"i değişik bir yüz-

4 Suriye Başbakanı Riyad Hicap, Başbakanlık görevine getirildikten 2 ay kadar sonra, "muhaliflerin safına katıldığını" açıklayarak Suriye'den kaçtı. ABD, Hicap sayesinde rejimi parçalayacağını ve Esad'ı zayıflatacağını hesaplamıştı.

le tanıtmaya başladı. Bu bağlamda Şeyh Taceddin El Hüsni'nin torunu Ahmet Muaz El Hatib'in başkanlığında Suriye Muhalif Koalisyonu kuruldu. Şeyh Taceddin, kırklı yıllarda işgalci Fransızların Şam'ın ilk cumhurbaşkanı olarak tayin ettikleri kişidir. El Hatip de, batı ve Arap mutfaklarında hazırlanan muhalefet koalisyonunun başına, işgal zamanında Fransızlar tarafından dedesine hibe edilen koltuğu geri almak için geldi.

El Hatip'te bir hazine var zannettiler. Daha önce İsrailllilerin Hüsnü Mübarek'te bulduğu hazineye benzer ki, daha sonra Muhammet Mursi'nin daha kıymetli bir hazine olduğunu keşfettiler. En azından Hüsnü Mübarek hiç bir İsrailli başkana, Mursi'nin Shimon Perez'e gönderdiği mektupta kullandığı "Aziz dostum" kelimesiyle hitap etmedi. Eski Paris defterlerinde Holland'ın bulduğu, çok uluslu "Shell" petrol şirketlerinin referans olduğu bu şahsı, bir hazine gibi kabul etti ve Elysee sarayında liderler gibi karşıladı. Holland, El Hatib'e dedesi Şeyh Tac'ın Fransız mandası temsilcisiyle el ele çekildiği fotoğraflardan oluşan albümü gösterdi. Tabii ki Holland, muhalif koalisyon liderine ev sahipliği yaparken, sadece üç yıl önce Başkan Beşşar Esad'ın eski Cumhurbaşkanı Nicola Sarkozy ile birlikte Fransız devriminin yıl dönümünü yan yana kutladıkları fotoğraf albümünü gizledi. Peki, ne değişti?

Tabi Holland, Ahmet Muaz El Hatip'ten, zamanında Şamlıların Fransa yandaşı dedesi Şeyh Tac'a karşı düzenlediği büyük gösterilerle ilgili Fransız polisinin raporlarını da gizlemiştir. Mescit imamı ve hatip olan dedesine karşı düzenlenen gösterilerde, göstericilerin iki gruba ayrıldığını söylemedi; birisi "Ben Şeyh Tac'ım, beni sevin" der, diğeri "Sana lanet olsun, sana lanet olsun" diye cevap verirdi.

"Patron"un, ona, eski işgalin eski defterlerinden bir başkan tayin etmesi, Suriye muhalefetine uğursuzluk getirir. Ve eski işgal defterlerinden gelen bu başkanın yaptığı ilk işin ABD hükümetinden, El Kaide'nin Suriye'deki ön cephesi olarak intihar saldırıla-

rında faaliyet gösteren "Nusra cephesi" örgütünü, terörist örgütler listesinden çıkarılmasını istemesi de bir uğursuzluktur. ABD'nin söz konusu kararı, Nusra cephesine ve Suriye'de savaşmak üzere dünyanın her yerinden savaşçı örgütleyen diğer İslami terörist örgütlere dayanan silahlı Suriye muhalefetine, büyük bir darbe indirmiştir. Uğursuzluktur çünkü bu, Suriye'de savaşan çoğu savaşçıların yasak terörist örgütlere üye olduğunu, finans kaynaklarının kurutulması gerektiğini ve kıstırmak gerektiğini dillendiren bir ABD ilanının ön adımıdır. Terörist örgütlerin "patron" tarafından yasaklanması, finans kaynaklarının kurutulması, "süt vermenin ve battaniyelerle ısıtmanın" durdurulması Suriye muhalefetini çırılçıplak bırakacaktır, artık "şefkat" ve sadaka hariç finanse edilmesini gerektirecek hiç bir eylem fayda sağlamayacaktır.

Riyad'da Şeyh Tac'ın varisinin Refik Hariri'nin oğluyla birlikte "çocuklara süt, hanımları örtmek için battaniye" ikmallerini organize etmesi tesadüf mü? Hayır, tesadüf değil. El Hatip'in Saad Hariri'yle Suudi Arabistan'da görüşmesi ve Trablus'tan gelen genç savaşçıların çoğunun ölümüne neden olması da bir tesadüf değildir?

Lübnan eski Başbakanı Saad Hariri liderliğindeki El Müstakbel partisi milletvekili Ukab Sakr'ın, Saad Hariri'nin talimatıyla İhvan'ların İstanbul'dan, Türkiye Suriye sınırı üzerinden "süt dağıtma" hayır işlerinin deşifre olması; Lübnan gizli hapishanelerinde tutuklu El Kaide üyelerinin listelerini açıklayıp onların düşünce tutuklusu olduğunu öne sürmesi ve onların Suriye'de (bir isyancı örgüt lideri) Ebu İbrahim tarafından kaçırılan dokuz Şii Lübnanlı hacının karşılığında serbest bırakılması gerektiğini söylemesi de tesadüf mü?

Ukab Sakr'ın özellikle Lübnan'da tutuklu bulunan bir Ürdünlüyü işaret etmesi tesadüf müdür? Bu Ürdünlü, Katarlı bir vatandaşla birlikte tutuklandı. Ancak, Katar'ın toprağı üstünde çalışan bütün Lübnanlı vatandaşları kovma tehdidi ardından serbest bırakılmıştı.

Şadi Mevlevi'nin öyküsünü unutan Lübnanlı var mı? Trablusluu bu genç Maliye Bakanı Muhammet El Safadi'nin ofisinde tutuklanmış, ardından Trablus'a söz konusu bakanın arabasıyla dönmüştü. Gösterişli dönüş merasimine Başbakan Necip Mikati bizzat katılmıştı. Kim unutur ki, Mevlevi, Ürdünlü Kaideci ve Katarlı Kaideciyle birlikte "patron"un, süt ve battaniye dağıtmasına yol açan bir talimatı nedeniyle sorguya alınmıştı. Gösterişli ve merasimli sorguyu Lübnanlılar unutmadı.

Suriye silahlı muhalefeti için "patron"un Nusra cephesini terörist örgütler listesine eklemesi kötü bir uğursuzluktur. Bundan sonra onlara, teröristlerin eline düşmemesi için "süt ve battaniye yardımı" yapamayacağını söyleyecektir. Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Suud El Faysal, onun yerine Fas'ta düzenlenen son Suriye dostları toplantısında yüz milyon dolar sözü verdi. Gelir mi gelmez mi, ne zaman gelir artık, Suudi Arabistan'ın sözleri hep gecikir, bazen de iş işten geçtikten sonra yerine gelir... Böylesi bir kaygı örgütü sardı.

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'un rahatsız olduğu için katılmadığı bu toplantıda, geleceğin Suriye Cumhurbaşkanı Ahmet Muaz El Hatip, Washington'u Nusra'yı yasaklama kararından dönmeye davet etti. Aslında Hatip, kararın içyüzünü anladı. Onun Riyad'da Saad El Hariri'yle görüştüğü, kendileri yüzünden göç ettirilen ve açıkta kalan Suriyelilere gerçek anlamda çocuk sütü ve battaniye verme mutabakatına bile bir darbe olduğunu gördü.

Yeni Osmanlıcılık Hayali Boşuna

Fransa Cumhurbaşkanı François Holland, Şeyh Tac'ın torununa Fransa'nın Suriye'yi devletçiklere bölme senaryosu hakkında bilgi verdi mi, bilinmez. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra Fransızlar, Milletler Cemiyeti tarafından aldıkları teklifle Suriye'ye girdiklerinde; Halep'te bir devletçik, Şam'da bir devletçik, Dürzi dağında bir devletçik ve Aleviler dağında bir devletçiğe bölmeye çalıştılar. Şimdi Recep Tayyip Erdoğan'ın İhvan abası altında canlandırmaya çalıştığı bir senaryonun haya-

line tekrar kapıldılar. Aslında o eski Fransız senaryoyu boşuna uygulamaya çalışıyorlar. Devletin sapa sağlam yerinde durması, ülkenin ve rejimin birliğini koruyan ordunun dağılmaması, bu senaryoyu olanaksız kılıyor. Ancak, yine de Suriye'de bir şeyi başardılar. Suriye'yi yıkıp, terörist örgütler yaratabildiler; adam kaçırma çeteleri, öldürme çeteleri, intikam çeteleri ve Ukab Sakr ile Ebu İbrahim'in süt ve battaniyesiyle ticaret yapan çeteler var ettiler.

Acı veren bu kanlı tiyatro oyunu artık komik olmaya başlıyor. Özellikle İhvan'cı Hamas'ın Gazze'de İsrail ordusuna karşı elde ettiği zaferden sonra. Şam, Beyrut ve Tahran'ın tarihsel koruyuculuğundan vazgeçip Katar Emir'i ve 14 Mart Komisyonu'nu kabul etti. 14 Mart Komisyonu, (Sağcı falanjist) Milletvekili Antoine Ebu Zehra ve (Müstakbel akımından) Milletvekili Cemal Eccarrah başkanlığında, Mısır kapılarından İhvancı Gazze'ye girmek için bayağı uğraştı. Ardından Lübnanlı Milletvekili (Hariri'nin halası) Behiyye Hariri ön plana çıktı. Bu gösterişe Lübnanlı ve Filistinli birçok politikacı güldü.

Ne biçim bir sahne bu; İhvancı Mısır'ın Dışişleri Bakanı Muhammet Kamil Amr, Mısır'ın Arap dünyasına açılmasının ilk adımı olarak Beyrut'a yaptığı ziyarette, hiçbir Lübnanlı sorumluyla görüşmeden, Falanjist Lübnan Kuvvetleri Partisi Lideri Semir Cağcağ'ı evinde ziyaret etti.

Mısır'ın bu ilk adımında, Murabitun veya Nasırcı Halk Örgütü gibi Mısır'a ideolojik olarak bağlı örgütleri veya en azından Lübnan'daki tarihi Mısır sembollerini ziyaret etmesi beklenirdi. Ancak bu komik tiyatro oyununun bölümlerini yazan "patron," böylesi bir ziyaret sahnesinin gerçekleşmesini bilerek istedi. Büyük Arap davasını küçültmek, önemsizleştirmek, İslam adını taşıyan melez söylemleri ayakları altında gömmeye çalışmak...

Petrol ve doğal gaz borularının üzerinden geçirilmesiyle halkların tarihsel köklerinin kül olacağını ve yeniden yeşillenmeyeceğini hesap ettiler. Ancak Suriye, Mısır ve Filistin halkları,

kökleri kül etme hamlesinin hep karşısında yer alacaktır.

Lübnan ise tiyatrosunda çok sayıda komik sahneler yer almasına rağmen, doğunun feneri olup direnişin bayrağını taşıyarak, hep olduğu gibi onlara sürprizler yaşatmaya devam edecektir. Çünkü bu, onun kaderi ve özelliğidir.

2

SURİYE SAVAŞINDAN SONRA, DEVLETLERİN ROLLERİ VE YENİ STRATEJİLER

Hadi Kâsım[1]

Önemli uluslararası siyasi analistlerden şimdiye dek olduğu gibi, kimi devletlerin derin stratejileri üzerine çok şeyler duyacağız. Bundan böyle artık bölgede rol oynayanları farklı analiz edeceklerdir. Analizlerine; "Tarihsel, ekonomik, coğrafi konum vb." diye başlayacaklar. Ve onlardan aslı olmayan çok abartılı şeyler de duyacağız ama hepsi, burada asıl belirleyici olan ülkeleri ve esas rollerini göz ardı eden analizler olacaktır.

Şimdiden başlayan bu stratejik analistlerin, fazla abartılı bir şekilde ele aldıkları birçok etkenle beraber, esas gözardı ettikleri şudur: Suriye savaşındaki esas pusulayı gösteren, Suriye'nin bağımsız karar veren bir ülke olduğu ya da olması gerektiği faktörüdür. Suriye savaşından sonra, Suriye'nin bu özelliği, onlar için esas faktör oluşturmuyor. Aslında herhangi bir devletin "güçlü stratejisinden" daha güçlü ve meselenin esasını oluşturan bu faktörü örnek olarak ele alıp üzerinde duralım. Ki bunun için, şu anki Suriye önemli bir örnektir.

1 Iraklı Siyaset Bilimci, Araştırmacı yazar. Bu yazısı, Al Mejhar 13 Aralık 2013, http://www.mjhar.com/ar sitesinde yayımlanmıştır.

Suriye Bütün Bölgede ve Dünyada Önemli Rol Oynayan Büyük Siyasi Kozlara Sahiptir

Coğrafi konumu açısından (herkesçe önemi bilinen) ve insanlık tarihi boyunca, özellikle Doğu Akdeniz'de tüm işgallerin odağında olan bir ülkedir. Fenikeliler zamanından beri bölge savaşlarının etkisi altında, hatta Büyük İskender'in Büyük Hellen teorisinin de odağında yer almıştır. Tarihte yerleşik hale gelen teori şudur: Suriye'ye hakim olan, dünyaya hakim olmuş sayılıyor... Kontrol altına alan, tüm dünyayı kontrol eder. Bu teoriyle tarih boyunca savaşların hedefi olmuştur. Romalıların ve Perslerin çatışmalarının yanı sıra Osmanlı işgaline kadar süren bir evre, daha sonra İngiliz kolonizasyonu ve Fransız işgallerinin olduğu bir diğer evre ve ardından büyük Arap devletleri isyanları yalanı başladı. (Bu konu bizim konumuzdan uzak değil, hatta tersine konumuzun esasını oluşturmakla birlikte bu aşamaya yer vermeyeceğiz.)

O zamanlar Suriye, şu andaki mevcut Suriye değil, bütün dünyanın bildiği büyük Suriye olan Liva-ü Şam idi. Suriye, İskenderun, Lübnan, Ürdün ve Filistin-Aşağı Gazze'den ibaretti. Eski Suriye'nin siyasi yapısı Şam merkezli geniş bir bölgeden ibarettir. Doğal Suriye, Türkiye'nin güneyi ve Kilikya dağlarına kadar uzanan ve batısında Kıbrıs'ın yer aldığı bir coğrafyaya sahipti. Kıbrıs o zamanlar Suriye'nin adasıydı. Büyük İskender aldı ve sonra Yunanistan ilhak etti. Doğuda da, sonradan İngilizlerin işgal ettiği Irak-Musul'a kadar uzanıyordu. Güneydoğuda, Aşağı Gazze'den Maan şehrine kadar kilometrelerce içeriye uzanan sınırları vardı.

Bütün işgalcilerin göz diktiği Suriye buydu. Suriye'yi zayıflatmak isteyen herkes siyasi gücünü kırmak için bir parçasını kopardı, askeri gücünü zayıflatmak için insanlarını katletti. Büyük Suriye ya da Liva-ü Şam devletine dönük tarihi komplo, herkesin bildiği "Arap Lawrance" komplosudur. Kendisi "büyük Arap isyanlarının" ya da büyük "Arap isyanı yalanının" kurucusudur. Ki, ilk ve

son hedefi, büyük Suriye'yi parçalayıp, Filistin'de Yahudi toplumuna bir devlet inşa etmenin zeminini sağlamaktır. Osmanlıyı çıkarıp yerine, Büyük Suriye'ye, Fransa ve İngiltere'yi yerleştirmek için, "Arap isyanları"nın temsilciliğine -sözcülüğüne- soyundu. Gerici Arapların da yardımıyla, Siyonist devlet için Suriye'yi bölme projesini devreye soktu.

Ve bugün tarih tekerrür ediyor (tarihin dediği değil)... Bugünkü Arapların Lawrance'i, sözde Arap baharının kurucusu Bernard Lewni oldu. Mevcut Suriye için de kendi rolünü oynamaya başladı. Bu projede ilk hedef, Suriye'nin coğrafi konumunu bozmak ve nüfusunu azaltmaktır. Burada büyük küresel oyunlar gereği, uluslararası kabulde geçen 23 milyon nüfusluk Suriye devletinin, bir büyüklüğü olmadığını kanıtlama çabası da vardır. Ancak şimdiki Suriye, bu haliyle eskinin büyük Suriye rolüne sahiptir. Çünkü küresel hesaplar için bölgede önemli bir role sahip olmasını, coğrafik konumu ya da nüfus yapısı değiştirmiyor. Çünkü Suriye'yi önemli kılan, diğer Arap devletlerinden farklı olarak, bağımsız karar verebilen bir ülke olmasıdır. İkinci bir devlete asla bağımlı değildir. Gücünün ve rolünün büyüklüğünün sırrı budur.

Peki, nüfusunun hikayesi nedir?

Önemli bir lokma olmasaydı, BM Güvenlik Konseyinin beş daimi üyesinden Fransa ve İngiltere neden bu küresel projenin en başında yerini alıyor? BM'de büyük nüfusa sahip Hindistan ve Brezilya gibi daha 24 ülke olmasına rağmen, bu rolü daha çok Fransa ve İngiltere gibi iki devletin kapmasının anlamı nedir?

ABD bu şarkıya katıldı, çünkü bölgede hiçbir geçmişi yoktur ve şu anda herhangi bir varlığı söz konusu değildir. Orada bulunmasının gerekçesi sayacak, tarih ve uygarlık namına sözünü edecek hiçbir şeyi yok. Arap dünyasına ulaşan birkaç piyonundan başka, bu düğüm içinde Suriyeliler nezdinde konuşacak zerrece siyasi bir alakası ve hakkı yoktur. Çünkü Suriye, kurtuluş savaşlarının başlangıcında ve Arap dünyasındaki isyanlarda,

Amerika'dan ilk kendini sakınan Arap ülkesi olmuştur. Bütün Arapların Şam'a yakınlaşmaya çalıştıkları ve onu "Arap ulusunun anası" ilan ettikleri dönemde de ABD'den hep kendini sakındı. Üstelik Körfez ülkelerinin gerici Arapları, bölgedeki bu rolü kapmak için Suriye ile rekabet ettikleri halde...

Ben burada sözlerimin iyi anlaşılmasını rica ediyorum, kimi devletlerin bir birlerini siyasi açıdan ısırmalarını istismar etmek niyetinde değilim. Cemal Abdülnasır sonrası Mısır'daki siyasi abartı, Suriye'nin Mısır'daki rolünü etkilemek için Suudi ve Körfez ülkelerinin oyunu vb. Suriye'nin rolünü oynamaya yetmedi. Onlar bunca oyuna rağmen Suriye'nin rolüne sahip olamazlardı. Zira kolunu Amerika'ya kaptırmış milliyetçilik tacirlerinin varacağı yer bellidir. Bu durum tamamen ayrı bir inceleme konusudur.

Bu gerici Arap ülkeleri, Suriye savaşında en küçük Arap devletinin peşine takılmakla kendilerini teşhir ve rezil ettiler. Bu küçük ülke Katar'dır. Katar'ı Arap ümmetinin ve Suriye komplosunun lideri ilan ettiler, Katar nüfusunun Suriye nüfusuna oranını akıllarına dahi getirmeden.

Peki, neden Katar'ın Suriye önderliğine evet de, Suriye'nin Mısır önderliğine hayır?

Nedeni siyasi gerçekliktir ve şu anda Suriye'de devam eden savaşın işçiliğini yapan büyük devletlerin yaptıklarına bağlıdır. Çünkü Suriye savaşı, yeni dünyanın oluşumunda üretilen temel siyasi argümanlarda önemli bir faktör haline geldi.

Bağımsız karar veren ve kolay ele geçirilemeyen konumlarından dolayı Dünya savaşlarına neden olan ülkeler vardır. Rusya, Çin, İran, Kuzey Kore, Hindistan, Güney Afrika, Brezilya, Arjantin, Venezüella, Küba, Ekvator ve Suriye... Aynı zamanda dünyada yeni roller oynayacak ülkeler de bunlardır.

Suriye Dünya Krallığı İçin Stratejik Bir Hazinedir

Nüfusu ve ekonomisi ne olursa olsun Suriye, diğer Arap ülkeleri gibi koşulsuz bağımlılık ilişkisinde olmadığını ve kendi top-

raklarında kimseyi kolay oynatmayacağını kanıtladı. Bu bağlamda Suriye savaşı, coğrafi boyutta büyük bir kurguyu bozmuştur.

Suriye savaşı gücün, ekonomik, nüfus ya da coğrafi büyüklükte olmadığını kanıtladı. Kanıtladığı diğer önemli husus da şudur; kendilerine iradi dayatma yapılan ve karar dikte ettirilen Suud, Mısır ve diğer kuklaların bölgede rol oynaması mümkün değildir.

Suriye, küresel bir saldırıya karşı savaştı ve ordusuyla, ekonomisiyle, halkıyla bu savaşı kazandı. Bu süreçte, diğer Arap ülkelerinden farklı olarak bağımsız karar verebilmesi, elindeki en büyük silah olarak kendini gösterdi. Bu özellik, elinde güçlü bir pazarlık senedi oluşturuyor.

Suriye bölgede, tarihsel, kültürel ve coğrafi açıdan bir hazinedir ve buna yeni bir hazine daha ekledi; bölgede tek bağımsız karar veren ülkedir. Kissinger'ın sözleri doğrulanıyor. Kissinger, "Suriye dünya krallığı için stratejik bir hazinedir" demişti.

Suriye savaşı yeni stratejik araştırmalar için önemli bir konu haline geldi. Tüm dengeleri bozan, savaştan önceki devletlerin standart rolleri de dahil bütün stratejilerini yeniden gözden geçirilmelerini zorunlu hale getiren bir savaştır. Artık Suriye'den kimse, "küçük devlet" ya da "küçük nüfuslu ülke" diye söz etmeyecektir.

Bağımsız karar vermesi, tarihi, ekonomik ve askeri gücü, kukla olmayışı ve bu özelliklerinden dolayı küresel kurguları bozan direnişi, bundan sonraki küresel ve bölgesel rolünün büyüklüğünü de belirlemiş oldu. Suriye, bugün için bir numunedir!

3

TÜRKİYE KÜRTLERİN KAZANMASINI İSTER Mİ?

Ahmad Rustam[1]

25 Temmuz 2013'te ne oldu da Türkiye Dışişleri Bakanı, hiçbir ön hazırlık ya da herhangi bir sinyal vermeden, aniden, Suriye'deki Kürtlerin en büyük partisi olan Demokratik Birlik Partisi (PYD)'nin lideri Salih Müslim'i, resmi olarak Ankara'ya davet etti? Müslim de bu çağrıya hemen yanıt verdi. Dışişlerinde ve güvenlik birimlerinden birçok yetkili ile Cumhurbaşkanlığı köşkünde bir araya geldiler.

Garip olan, Recep Tayyip Erdoğan'ın bu ziyaretle ilgili öne sürdüğü bahane ve yalanıdır. Dedi ki, "Bu ziyaretin amacı Salih Müslüm'ü uyarmak içindir. Kürtlerin Özerk Yönetim oluşturmaları, Türkiye'nin güvenliğine zarar verebilir." Asıl garip olan da, Müslüm'ü 'uyarmak' için resmi davet göndermeleridir. Daha düne kadar PKK'nin Suriye kolunun temsilcisi olarak kabul ediyor ve terörist saydıkları için Müslüm'le her türlü diyalogu reddediyorlardı. Nitekim Türkiye, Kürtleri Suriye sahnesinden silmek için elinden geleni yaptı. Kürtlerin ve özellikle PYD'nin muhaliflerin konferanslarında, muhalif oluşumların dışında tu-

1 Suriyeli Araştırmacı Yazar, Al Watan Gazetesinde çalışıyor. Bu yazısı, 28 Temmuz 2013, Al Watan-Suriye, http://www.mepanorama.com sitesinde yayımlanmıştır.

tulması için nasıl özel bir çaba harcadığı açıkça biliniyor. Üstelik Ankara bu partiyle, Suriye muhalefetinden, Nusra Cephesi ve diğer gruplardan çok daha fazla savaşmıştır. Silahlı gruplar, Türkiye tarafından sınırı geçerek Kürtlerin köylerine ve kasabalarına saldırdılar. Bu saldırılar Türklerin koruması ve desteğiyle gerçekleşti.

Buna rağmen, artık buradaki temel soru; Türkiye'nin Müslüm'ü resmi olarak davet etmesinin arkasında ne olduğu sorusudur. Türkiye, Salih Müslim ve O'nun partisi ile ilgili siyasetinde bir dönüş mü yaşıyor? Ya da bu ziyarete öncülük edenler siyaseten nasıl bir manevra içindedirler?

Bu gerçeğe dair, Türkiye'nin bu dönüşümünün arkasında yatan muhtemel dört faktörden söz edilebilir:

1- Türkiye, PYD'nin askeri ve siyasi etkisini ortadan kaldırmak için Nusra Cephesi, Irak ve Şam İslam Devleti (IŞİD) ve diğer silahlı terör gruplarıyla yol aldı ama başarısız oldu. Bu çerçevede RasulAyn-Serekaniye'de ciddi bir savaş yaşandı ve sonuçları ortada. Türkiye'nin desteklediği muhalifler, Kürtler karşısında yenik düştüler.

2- Türkiye Hükümeti'nin silahlı terörist gruplara destek vermesi, hem diplomatik ve siyasi açıdan, hem de ahlaki açıdan bir yük teşkil etmektedir. Ayrıca bu desteklerden dolayı silahlı grupların artan etkisi, giderek Türkiye ve bölge için bir tehdit haline gelmeye başladı. Bu tehditle Türkiye'nin tek başına karşı karşıya gelmesi söz konusudur.

3- Türkiye'nin Suriye muhalifleriyle bu ilişkileri özellikle Washington'la aralarında büyük bir siyasi kriz oluşturmaya başladı. Aslında Washington'un Nusra Cephesi ve IŞİD'in yaptıklarını yuttuğu ve Özgür Suriye Ordusu'nun önünü açmalarını istediği bir sır değildir. Türkiye'nin Nusra Cephesi ve IŞİD'i yoğun bir şekilde desteklerken, aslında Suriye'deki yıkıcı emellerine ulaşmak için bu örgütleri bir araç olarak kullandığı da biliniyor. Fakat işler gittikçe kötüye gidiyor ve bu gidişat, Washington'un

beklentilerinin tersine yol alıyor. Nusra Cephesi'ni teröristler listesine alması, bu gruplara destek veren Türkiye açısından kriz nedeni haline geldi. Ayrıca Erdoğan içeride bu terörist gruplarla ilgili yükselen muhalif sesler ve uyarılar karşısında, beceriksizliğe imza attı. Bu yüzden bu radikal terörist gruplar kendisi ve Türkiye için bir tehlike oluşturmaya başladılar.

4- Türkiye, Kürt bileşenleri kazanmak ve kendi yanına çekmek için hararetli bir arayış içine girdi. Hedeflerine ulaşmak için ara formüller üretmeye başladı. Kürtler, Suriye krizi boyunca nispeten tarafsız kaldılar. Türkiye, Suriye rejimini devirmek için sürdürdükleri bu savaşta Kürtleri, rejime karşı savaşın içinde aktif olarak yer almaya doğru itmek istedi. Bölgesel hedeflerine ulaşmak için Ortadoğu'daki Kürt bileşenlerin sömürüldüğü gerçeğini istismar ederek kullanmaya çalıştı. PKK lideri Abdullah Öcalan'la İslam formülüyle yakınlaşması ve barış sürecini başlatmasının arkasında yatan sebep budur. Aslında belli ki Türkiye, Nusra Cephesi'yle ittifakının yerine başka bir ittifak unsuru arıyor. Bir ara diğer silahlı terör gruplarıyla Kürtlerin ittifak kurmalarını istedi. Ancak bu ittifak, Türk siyasetinin felaketi oldu.

Aslında Türkiye için Erdoğan'nın politikası, Mısır'da Mursi ile birlikte çöktü. Bu kaybı telafi etmek için yeni bir arayışa girdi. Bu konuda aklı ve mantığı iyi işleterek dikkat edilmesi gereken husus şudur; Türkiye hiçbir zaman Kürtleri sevmedi ve Kürtlerin bölgede hak elde etmelerini, bir varlık göstermelerini asla istemiyor.

4

SAVAŞI KİM KAZANDI ve ULUSLARARASI SOL SURİYE SAVAŞINI OBJEKTİF OKUYABİLDİ Mİ?

Samir Karam[1]

Gazeteciler neye dayanarak Suriye'nin kazanacağını düşünüyorlar?

Arap dünyasında ve bütün dünya genelinde Suriye rejiminin "muhalefet güçler" karşısındaki savaşı kaybetmeyeceği yönünde güçlü kanaat oluştu. Hükümetlerin ve savaşın küresel aktörlerinin düşüncelerini yavaş yavaş değiştirdikleri görülmektedir.

Kendini, Arap ülkelerini devletçiklere bölmeye ve Suriye'nin bağımsızlığı ile Arap varlığının kalıntılarını yok etmeye adayan Amerikan-İsrail-Avrupa üçlüsünün oyununa karşı direnen Suriye rejiminin yanında, yalnızca Latin sol ile bazı Amerikan ve Avrupalı sol örgütler yer almıştır. Ama şimdi durum değişiyor.

Suriye'ye karşı tehlikeli oyun, başta Suudi Arabistan, Katar, Arap Emirliği ve Bahreyn olmak üzere Arap kraliyet rejimlerinin oynadıkları uluslararası siyasi tutumla sınırlı kalmadı. Bunlara, Suriye rejimine karşı Suriye muhalefetinin safında duran Mısır, Fas, Ürdün ve Libya da eklendi. Çeçenistan, Kazakistan ve

1 Mısırlı Siyaset Bilimci-Yazar. Bu yazısı 14 Mayıs 2013 tarihinde Al Ahali'de yayımlanmıştır. http://www.al-ahaly.com

Kosova gibi yerlerden gelen radikal örgütlere silah ve finans kaynakları sağladılar. Ayrıca, Mısır'da iktidara taşınan İhvan rejimi ve ABD ile NATO'nun Libya'da kurduğu müttefik rejimin desteğinin eklendiğini gördük. Amerikan-İsrail-Avrupa üçlüsünün güncel desteğini de unutmamak gerekir. Ancak Suriye muhalefetinin üç yıl boyunca aldığı bütün bu desteğe rağmen, Suriye rejimini mağlup edemeyeceğini bütün dünya anlamaya başladı.

Son zamanlarda; parasıyla Suudi Arabistan, silahlarıyla ABD, devamlı süren tehditleriyle NATO'da dahil, bütün düşmanlarına karşı Suriye rejiminin kazanma ihtimalinin yükseldiği yönünde belirtiler çıkmaya başladı. Bundan önemlisi, Suriye'de olup biten hakkında ve olayların arkasında İsrail-Batı komplosunun durduğu yönünde Arap halkının bilincinin yükseldiği açıktır. Arap halkları, Batılı medya yalanından ötürü Suriye olaylarının "Arap Baharı"nın en önemli bölümü olduğuna başta inanmıştı. Suriye halkının iktidardaki rejime karşı özgürlüğünü savunduğuna; Tunus, Mısır, Libya ve Yemen'de radikal İslamcı örgütlerle ittifak içinde olan batının şimdi aynı örgütlerle "Özgürlük" ve "Demokrasi" uğruna ittifaka girdiğine kanmıştı. Ama şimdi bilinç değişti.

İç Destek Arttı

Suriye rejimi, olayların başından itibaren İsrail'e ve ABD'nin bölgeye nüfuz etme politikalarına karşı gösterdiği direnç sayesinde, batılı ve Arap medya organlarında bahsedilmeyen güçlü bir iç desteğe sahip oldu. Suriye rejiminin küresel komplo ve gerici saldırı karşısında takındığı tutarlı politik tutum nedeniyle hem içerde, hem de Ortadoğu'da kendini ispat ettiği gerçeği görünür olmaya başladı. Suriye olaylarına yönelik objektif bakış başlangıçta yalnızca Amerikan ve Avrupalı sol medya organlarında yer aldı. Ancak, Suriye krizi konusunda dünya kamuoyu, gerçeği algılamaya başladı. Mısır halkı, İhvan örgütünü, 25 Ocak 2011'de halkın devrime giden sürecine dalmadan önce nasıl tanımıyorduysa ve iktidara geldikten sonra da devlet içinde

ve toplumda nüfuzunu pekiştirmek için ABD'nin desteğini aldığını anlaması nasıl biraz zaman aldıysa, Suriye meselesinde de kamuoyunun algı değişimi epey zaman aldı.

Belki de bu yüzden yeni İsrailli ve Batılı yalanlar peş peşe icat edilmeye devam etti. Bu yeni yalanlara göre İsrail, Suudi Arabistan, Katar, ABD ve Batı Avrupa Suriye rejimine karşı savaşan örgüt ve güçlere yardım etmiyormuş!.. Sanki bu radikal örgütlerin kullandığı her tür silah Suriye'ye, Asya ve Afrika'dan, İslami ülkelerden geliyor. Ve sanki İhvan üyeleri eliyle üretilen yerli yapım silahlarmış gibi...

Batılı medyaya bir türlü yolu düşmeyen gerçek, Suriye'de muhalefet güçlerinin hiç bir Suriye kentini kontrolü altına almayı başaramadığıdır. Muhalifler, kendilerine sunulan bütün askeri olanaklara rağmen bir kentin bazı mahallelerini kontrol altına alıp, bütün şehri aldıklarını iddia ettiler ve bunu batılı medya, gerçekmiş gibi sundu. Özellikle sol görüşlü Batılı muhabirler, bütün bu yalanları bir bir açığa çıkardı.

Suriye'de Rejim Kazanıyor

Bunun yanı sıra sol görüşlü olmayan ama objektif bakış açışı ve dürüstlüğüyle bilinen İngiliz muhabirin söylediklerin hatırlatalım: İngiliz televizyonunda 8 Mayıs'ta yayımlanan programda muhabir, "Suriye hükümeti kazanıyor... ABD Başkanı Obama'nın İsrail'in son saldırısını desteklemesi acınacak türdendir" dedi. Aslında, İsrail'in Şam'a yakın bir harp okulu mevzisine gerçekleştirdiği hava saldırısının nasıl karşılandığına bakılırsa, Batılı ve hatta İsrailli medya organlarının düştüğü kafa karışıklığı açıkça görülür. Zira İsrail'in, bazı Arap ve Batılı gazetecilerin zorlama yorumla dile getirdikleri gibi rejimin yanında değil, muhalefetin yanında durduğu belli oldu. Robert Fisk'in Suriye rejiminin kazanmak üzere olduğunu söylemesi, bütün emellerini ABD müdahalesine bağlayan Arap rejimlerinin bir travma geçirmelerine neden olmuştur. Özellikle tahmin edilenden çok daha büyük miktarlarda para ödemek zorunda kaldıkları bu

kavganın uzun sürmesi ihtimali üzerine böyle bir travmanın Arap rejimleri sarsacağına dikkat çekilmektedir.

Suriye'nin müdahaleciler karşısında galip çıkmasının ardından Mısır rejiminin içine gireceği travma ise, Suriye'ye düşman rejimlerin gireceği travmadan kat kat daha büyük olacaktır. Mısır rejimi, kendini Arap ve Müslüman "İhvan" örgütlenmelerinin babası sayar. Ayrıca Mısır rejimi, ABD ve İsrail'in Arap bölgesindeki rolüne destek çıkmasının büyük bir ödülü olacağına da inanmıştı. Bu yüzden, ABD ve İsrail'in Suriye'de İhvan ve diğer radikal İslami örgütleri iktidara taşıdıktan sonra, en kadim ve en büyük İhvan rejimi olan Mısır rejimine bağlı kılacağını düşünüyordu.

Kendimize sormalıyız; Mısır'da "Müslüman Kardeşler" (İhvan) yönetimi, beklendiği gibi Suriye kazanırsa tutumlarını değiştirecek mi? Aslında, Mısır'da İhvan örgütünün Suriye ile ilgili uyguladığı politikaların alternatifi yok. Bu yüzden son dönemdeki tutarsız tutumunun bir açıklaması vardır. Bir yandan İsrail'in Suriye'ye füzeli saldırısını kınarken, öte yandan İsrail müdahalesine yanıt vermeye hazır olduğunu göstermekten kaçınması... Bu tereddüt, İhvan rejimi ile kendisinin tek alternatifi olduğunu gördüğü Mısır ordusu arasındaki krizi derinleştiriyor. Çünkü Suriye'yle ilgili gelişmeler nezdinde Mısır ordusunun mahcupluğunu arttırdı.

Mısır İhvan rejimi şu an Suriye krizi önünde sözde "tarafsız" bir tavır takındığını göstermeye çalışıyor. Bu tarafsızlık, sahte olsa da Suriye rejimine karşı savaşan diğer İhvan örgütlerini etkiliyor. Bu tutum, örgütlerin maneviyatını zayıflatacak bir etki yaratıyor.[2]

2 NOT: Bu yazı, Mısır İhvanı iktidardan düşürülmeden önce yazılmıştır. Mısır ihvan hükümetinin bu ikircikli tutumu dahi Suriye'de savaşan cihatçı örgütleri olumsuz yönde etkilemekteyken, iktidardan düşmesinin bu örgütler üzerinde yarattığı manevi çöküş, net bir şekilde ortaya çıktı.

İç Savaşa Doğru

Suriye rejiminin şimdiye kadar ayakta olmasının başlı başına bir zafer olduğunu söyleme dönemi geride kaldı. Ayakta durmanın ötesinde, şimdi artık Suriye rejiminin kazanacağını dünyanın bildiği bir sürece girildi. Yine de bu durum, Suriye'nin çok sayıdaki düşmanının hedefinin, onu bir iç savaşla baş başa bırakmak olduğunu görmemize mani olmamalıdır. Nitekim bu olası iç savaş, Suriye lehine işi bitirme imkanına sahip bir taraf olarak Lübnan Hizbullah'ını ve İran'ı meşgul edecektir.

Sonuç itibariyle Suriye rejimine karşı savaşan güçlerin, bu savaşı aylar veya yıllarca sürdürecek gücü kalmadığının altını çizmekte yarar vardır. Zira artık "Arap Baharı" yalanlarından kurtulmaya başlayan Arap halklarının desteğini gün geçtikçe kaybediyor. "Bahar"ın kendilerine uğramasından korkan Arap devletlerinin de desteğini kaybedecektir.

5

SURİYE'DE KATLİAMLAR, KİMYASAL YALANLAR ve GERÇEKLER: YA SONRA?

Hamide Yiğit

Suriye'ye askeri müdahalenin önünü açmak için her türlü provokatif saldırılar gerçekleştirildi. Fakat Suriye ile ilgili kritik görüşmelerin gerçekleşeceği zaman diliminde planlanan bütün bu kanlı provokasyonlar boşa çıktı. Manidar zamanlamayla altı çizilmesi gereken katliamları hatırlamakta yarar vardır:

Cisr El Şuğur Katliamı

Libya'yı üç ayda yerle bir eden küresel ittifak, Mart 2011'de Dera'da "isyan patladı" haberlerinin servis edilmesinden itibaren Suriye'ye "üç ay" ömür biçerek gün saymaya başladılar. Suriye için kurgu şuydu: İsyanlar ve "barışçıl göstericilere yönelik rejimin şiddeti" artacak, halk göç edecek ve "insani yardım" amaçlı bir koridor açmak için BM devreye girecek... Hatta bu arada Hatay'ın Yayladağı, Reyhanlı ve Altınözü ilçelerinde, sınıra sıfır noktasında mülteci kampları kuruldu. Fakat olmadı. Mart, Nisan Mayıs... üç ay geçti ama hazır bekleyen "eğitimli medya ve aktivistlerin" servis etmeleri beklenen, "ordu sivilleri bombalıyor" görüntüleri bir türlü gelmedi.

Haziran 2011... Birden bire katliam haberleri ve Türkiye'ye doğru mülteci göçü başladığına dair haberler servis edildi. Aynı anda Suriye hükümeti "Cizr El Şuğur kasabasında silahlı çetelerin 120 polis ve askeri öldürdüğünü" bildirmişti. Muhalefet kanadı ise, askerlerin sivillere ateş açmayı reddettikleri için rejim tarafından öldürüldüklerini ileri sürmüştü.

Olağanüstü bir medya dezenformasyonuyla dünya kamuoyuna yansıyan Cisr El Şuğur olayı öyle işlendi ki, TSK'nın her an sınırı geçip bölgeyi işgal edeceği beklentisi oluşturuldu. Öyle ki, Suriyeli NATO Şeyhi Adnan Arur, televizyondan Suriye halkına "Şeyh Adnan sizden Suriye'yi terk etmenizi istiyor. Bizim bu konuda bir planımız var." dedikten sonra Türkiye başbakanına da şu çağrıyı yaptı: "Ordunuzla Suriye'ye girin. Suriye halkı sizi memnuniyetle karşılayacaktır."

Gerçekler: 21 Haziran 2011 tarihinde Suriye Rejiminin dünya medyasına Cisr El Şuğur'u açmasıyla ortaya çıkan dehşet gerçekler... Japon ve BBC muhabirlerinin çekimlerini, Cisr El Şuğur halkının çevirisi yapılmayan Arapça anlatımlarını ve kameralara yansıyan medya ordusunun tutumunu izledikten sonra, gerçeklerin bu denli manipüle edilmesine sadece nefretle baktık.

Görüntü şudur: Suriyeli kadın feryat ediyor: "Lütfen çekin ve dünyaya aktarın. Silahlı Muhalifler asker ve polisleri kesip doğradılar, parça parça organlarını havada sallayarak 'ucuz et, 1 liraya, alan yok mu?' diye meydanlarda gezdiler, bizi Türkiye'ye sığınmadığımız taktirde bu şekilde kesmekle tehdit ettiler..."

Dehşet anlarını anlatan Suriye halkının tüyler ürperten söylemlerinden: "Allahtan reva mı? Bütün dünya bize karşı... insanlarımızın başlarını kestiler, cesetleri asi nehrine attılar... üç gün gözyaşlarımız kurudu... bu mu özgürlük? Bu, Adnan Arur'un, Kardavi'nin ve diğerlerinin bize reva gördükleri özgürlük! Allahlarından bulsunlar..."[1]

Görüntülerde toplu mezarlar açılıyor ve kolları, bacakları

1 http://www.dailymotion.com/video/xnio4d_cisreyyuyur-katliamy-suriye-medyada-goruntulenmeyenler_news

kopmuş asker-polis cesetleri çıkarılıyor. Yabancı medya mensuplarının, bu gördükleri vahşet karşısında yorum yapmalarını isteyen Suriyeli muhabire "no, no" biçiminde yanıt vererek, yorum yapmaktan kaçındıkları görülüyor. Aynı görüntülerde bu medya ordusunun içinde TRT'nin de olduğu görülüyor ama TRT bu gerçeklerin tümünü yok saydı ve hep ezberletilen senaryoyu anlatmaya devam etti; ta ki, muhaliflerden "katliamı biz yaptık" itirafı gelene kadar...

Cisr El Şuğur katliamının bütün planları da ortaya çıktı. Katliam öncesinde muhaliflerin telefon kayıtları yayınlandı. Halkın katliamlardan ürkütülerek Türkiye sınırına yönlendirilmesi isteniyor. Türkiye sınırında El Cezire kanalı hazır bekliyor olacaktı. Ordunun katliamından kaçtıkları anlattırılacak ve dünya medyasına El Cezire aracılığıyla "ordunun katliamları" duyurulacaktı.[2]

Cisr El Şuğur provokasyonunda amaçlanan şey; kasabada katliam yapıp, halkı Türkiye'ye mülteci olarak yönlendirmek ve katliamı haber alan Suriye ordusunun da kasabaya girmesini sağlamaktı. Bunun üzerine NATO, Esad rejimine "suçüstü" yaparak müdahale edecek ve uçuşa yasaklı bölge oluşturacaktı. Ama plan yürümedi. Hem beklendiği kadar göç olmadı, hem de Suriye ordusu, kanıtlar toplandıktan üç gün sonra bölgeye girdi. Askeri müdahale çağrıları böylece boşa çıktı. Lakin muhalifler durmadı...

Her Kritik BM Görüşmeleri Öncesinde Yaşanan Katliamlar

4 Şubat 2012 tarihinde Kandil Gecesi katliamı; Camilerin bombalandığı ve yüzlerce Müslüman'ın öldürüldüğü haberlerine, Batı dünyasının Suriye'ye savaş çağrıları eşlik etti.

12 Mart 2012 tarihinde BM Güvenlik Konseyi'nin toplanmasına günler kala Hama'dan katliam haberleri geldi. Elleri arkadan telle bağlı, yarı çıplak cesetlerin başında sadece çekim yapan El Cezire ve rejim aleyhinde konuşan "aktivistler" vardı. Yandaş medya, El Cezire'yle canlı bağlantı kurarak yayını naklen aktar-

2 http://www.youtube.com/watch?v=J0cwLeMX8MA

dı. Ama hiç kimse bu katliamın zamanlamasını ve kurbanların yanında yas tutan ya da ağlayanının neden olmadığını sorgulamadı. Kısa bir süre sonra muhalifler tarafından esir alınıp, bu "özel günler için" öldürülen kurbanlar, aileleri tarafından teşhis edildiğinde de kimse bundan söz etmedi.

BM görüşmeleri öncesinde 25 Mayıs 2012 Cuma günü Humus'un Hula kasabasında, ağır silahlı teröristler, kente saldırmış ve çoluk çocuk demeden yüzlerce kişiyi katletmişti. Bu katliamlarda Esad'a yıkıldı, ama katledilen Hulalıların Rejim yanlısı ve Alevi oldukları, sırf bunun için katledildikleri biliniyordu.

12 Temmuz 2012 Perşembe günü yine BM Güvenlik Konseyi'nin Suriye'yle ilgili toplantısına saatler kala Hama'da büyük bir katliam gerçekleşti. Bildik senaryo tekrar etti, yandaş medya olayın sorumluluğunu ilk anda rejime yıktı. Gerçekler bütün delilleriyle ortaya çıktığında da, aynı medya kenara çekilip açıklamaları ve sunulan delilleri yok saydı.

Halep Han Al-Asal'a Kimyasal Saldırı

19 Mart 2013'te Halep'in Han Al Asal bölgesinde gerçekleşen kimyasal saldırıda 31 kişi yaşamını yitirdi. Muhalifler ve destekçileri bu saldırıdan Esad'ı sorumlu tutup yine askeri müdahale çağrıları yaptılar. Hastanelere kaldırılan mağdurlar, Türkiye'de hiçbir zaman gösterilmeyen görüntülerde, saldırının tüyler ürperten ayrıntılarını anlatırlarken, beddualarını hep Recep Tayyip Erdoğan'a yönelikti.[3]

Reyhanlı Katliamı

Bilindiği gibi ABD'nin El Kaide'yi terör listesine almasından sonra, El Kaide ve O'na yatırım yapanlar açısından Suriye'ye askeri müdahale seçeneklerinin ortadan kalkma ihtimalinin göründüğü bir dönemde, Reyhanlı'da, 53 yurttaşımızın (resmi açıklamaya göre) hayatını kaybettiği bombalı saldırılar gerçekleşti. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Beyaz Saray ziyareti

3 http://www.sendika.org/2013/03/tayyipin-oz-evlatlari-halepte-kimyasal-silah-kullandi-kurbanlardan-erdogana-tepki/

öncesine denk gelen bir saldırıydı. Patlama anını, önceden pozisyonunu alıp patlama noktasına odaklanan bir kamera kaydıyla ilk duyuran Nusra Cephesi oldu. Nusra Cephesi bu kayıtlarla birlikte Erdoğan'a tehdit yazarak, aslında Türkiye ve ABD'ye kanlı bir mesaj vermişti: "Askeri müdahale seçeneğinden asla vazgeçemezsiniz!.."[4]

Son kozlar: Doğu Guta'da Kimyasal Katliam

21 Ağustos sabahı, medyanın Suriye ordusu tarafından kimyasal silah kullanıldığına ve 1300 sivil vatandaşın hayatını kaybettiğine dair haber ve görüntüleriyle uyandık. Onlarca video ve fotoğrafla flaş haber olarak verildi.

İlk tepkiler ve açıklamalar ne yöndeydi?

Suriye'ye ilk tepkiler muhalif cepheden geldi. Muhaliflerin sitelerinde doğrudan rejim askerleri tarafından yapıldığı ve bu saldırının arkasında Rusya ve İran'ın olduğu iddiaları yer aldı. Hemen aynı gün Muhalif ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu (SMDK) Başkan Yardımcısı Faruk Tayfur kesin bir dille "Esad'ın talimatıyla saldırının gerçekleştiğini" söyledi, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ni acil müdahalede bulunmaya çağırdı. Ardından Türkiye, İsrail, ABD, Fransa ve İngiltere sıraya dizilip peş peşe Suriye rejimini kimyasal silah kullanmakla suçlayan "kendinden emin" açıklamalar, "kırmızı çizgi" hatırlatmaları yaptılar. Bu cenahta erken davranıp, gizleyemediği tebessümle katliamı "Esed rejiminin yaptığını" söyleyen Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun "Bizim açımızdan şüphe yok, yüzde yüz eminiz" açıklamalarını unutmak mümkün değil. Ancak, sunulan veriler, birbirinden oldukça farklıydı. Amerikan hükümeti tarafından yayınlanan raporda, bu saldırının en az 1.429 kişinin yaşamına mal olduğu bilgisi yer alıyor. Fransızların sundukları verilerde ise yalnızca 281 ölümden bahsedildiğini görüyoruz.

Öte yandan kimyasal provokasyon açıklamaları da peş peşe gelmeye başladı. Bunlardan bazıları şunlardır:

4 http://www.sendika.org/2013/05/suriye-mi-el-kaide-mi-psikolojik-harp-dezenformasyon-ve-gercekler/

İslami Şura Meclisi Başkanı, Ali Laricani: "Suriye'de kitle imha silahların teröristlerce kullanılmasının amacı Siyonist ve ABD'nin fırsatçılığı için zemin hazırlamaktır"[5]

Venezüella Başkanı, Nicolas Maduro: "Kimyasal silahların Suriye devleti tarafından kullanıldığı yönündeki açıklamalar, Suriye'ye karşı kışkırtma stratejisinin bir bölümüdür."[6]

İnsan Hakları Uluslararası Komiserliği Başkanı, Muhammed Şehit Emin Han: "Suriye Arap Ordusu teröristlerle mücadelede herhangi bir kimyasal silah kullanmadı, bilakis, özgürlük ve demokrasi şiarlarını istismar edenler bu maddeleri kullandılar."[7]

Ayetullah Ahmet Hatemi, İran Uzmanlar Meclisi Sözcüsü: "Kimyasal silah iddiası, Amerika'nın Suriye'ye saldırı hazırlığı çerçevesinde ileri sürülmüştür."[8]

Suriye Enformasyon Bakanı, Omran Zoubi: "Suriye, Şam'ın Guta bölgesinde veya başka bir yerde kesinlikle hiçbir şekilde kimyasal silah kullanmadı. Teröristlerin daha önce de Suudi, Türk ve bazı Avrupa ülkelerinden şirketlerin üretimi olan bu gibi kimyasal maddeleri içeren depolarını ele geçirdik. Şimdiki saldırıyı teröristlerin yaptığını kanıtlayan Rus belgeleri elimizde mevcuttur."

Rusya da Kimyasal saldırının Muhalifler tarafından gerçekleştiğini, Guta'ya iki adet kimyasal başlıklı füze fırlattıklarını gösteren uydu görüntülerinin ellerinde mevcut olduğunu, yine aynı günün akşamı toplanan BM Güvenlik Konseyine bu belgeleri sunduklarını açıkladı.

4 gün sonra 24 Ağustos'ta, AA kaynaklı haberlerde şu açıklama yer aldı: "Suriye Muhalif ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu (SMDK) Genel Sekreteri Bedr Camus, Suriye'nin başkenti Şam'ın banliyölerinden Doğu Guta'da meydana gelen kimya-

5 http://www.suriyegercekleri.com/2013/08/25/ali-laricani-suriye-devleti-kimyasal-silah-kullandi-yalani-siyonistlerin-ve-abdnin-firsatciligi-icin-zemin-hazirlamaktir/

6 http://www.abna.ir/data.asp?lang=10&Id=455521

7 http://www.suriyegercekleri.com/2013/08/25/suriyede-kimyasal-silah-kullanimi-bati-ve-israil-cikarlarina-hizmet-eden-bir-komplodur/

8 http://www.suriyegercekleri.com/2013/08/25/ayetullah-ahmet-hatemi-kimyasal-silah-iddiasi-amerikanin-suriyeye-saldiri-hazirligidir/

sal silah saldırısının Esed güçlerine bağlı 155. Tugaydan gerçekleştirildiğini açıkladı."

Bedr Camus şöyle açıklıyor: "10 Ağustos tarihinde Mısır üretimi 'Şahin-15' füzelerinin Suriye modeli ve İran'ın Zilzal füzeleri, balistik füzelerin atılma yeri olan 155. Tugayın bulunduğu Kalemun Dağı'na getirildi. 19 Ağustos'ta kimyasal başlık taşıma kapasitesi olan bu füzeler, atılacakları rampalara nakledilmeye başlandı. 20 Ağustos'ta sabah erken saatlerden akşama kadar Şam kırsalındaki bölgelerde Esed güçleriyle Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. Gece yarısı olduğunda bu bölgelere yapılan hava saldırıları durdu ve helikopterlerden kimyasal silah atılmaya başlandı."[9]

Bütün bu bilgi karmaşasına bakıldığında, muhaliflerin iddiasını doğru kabul edip bunu dillendiren bütün ülkelerin delilleri, yalnızca muhaliflerin yayımladığı video ve fotoğraflardan ibarettir. Kanıt sunma uğraşlarında, 'emin olunmayan', ama Esad'ın bundan sorumlu tutulması gerektiği yönündeki çabalar açıkça görüldü. Bunların tek dayanakları vardır: "Esad zalimdir, yapar!" Bu konuda 'yüzde yüz eminim' diyen yalnızca İsrailli yetkililer ve Türkiye Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu olmuştur.

Saldırıyı muhaliflerin gerçekleştirdiğine dönük iddiaların "en güçlü delilleri" bile fazlasıyla zayıftı. Dünya kamuoyunda geniş yankı uyandıran vahşet görüntüleri üzerine yapılan kritikler oldukça önemlidir.

1- Demeçlerdeki çelişki

Rusya'nın açıkladığı uydu görüntüleri, SMDK Genel Sekreteri Bedr Camus'un söylediği gibi kimyasal gazın helikopterden değil, füze atışı ile gerçekleştirildiği yönünde. Zira daha önce Halep-Han Al-Asal'da rejim güçlerinin kimyasal silah kullandığına dair muhaliflerin iddialarını çürüten görüntüler de ortaya çıktı. El yapımı füzelere kimyasal başlık yerleştirip fırlattıkları belgelenmişti.[10]

9 http://www.haberturk.com/dunya/haber/871570-suriyeli-muhaliflerden-flas-iddia
10 http://www.youtube.com/watch?v=XPXwGKDrMQw&feature=youtu.be

2- Zamanlama hatası

El Cezire, haberi 21 Ağustos sabahı 09.28'de verdi: "Baas rejimi dün gece 03.30 civarında Şam Doğu Ğuta'da, Cobar'da, Ain Tarma'da, Zamalka'da, Batı Ğuta'da, ve Muaddamiye'de kimyasal silah kullandı. Çoğunluğu kadın ve çocuk yüzlerce şehit var. Saldırının kurbanlarına müdahale edecek ekipman ve personel yetersizliği sebebiyle muhtemelen ölü sayısının artması bekleniyor."

21 Ağustos sabahı muhalifler peş peşe video ve fotoğraflar yüklemeye başladılar. Video kayıtlarındaki ses; "21 Ağustos 2013" tarihini sürekli tekrarlıyor. Ama videoların hepsi bir gün önceden, yani 20 Ağustos'ta yüklenmiştir.[11]

Yapılan kritik şöyle: Olayın 03.30'da olduğu kabul edilse bile, kimyasal silah atılan bölgeye 24 ila 36 saatten önce girilemez. Girilse de maskesiz ve çıplak elle müdahale edilemez. Bütün bu olması gerekenlerin göz ardı edildiğini kabul edelim, bu zaman dilimi içerisinde bölgede çekimlerin yapılıp internete yüklenmesi olası değildir. Çünkü El Cezire'nin saydığı bu bölgeler arasında saatler süren bir mesafe vardır. Bir diğer önemli ayrıntı da şu: Olayın 03.30'da gerçekleştiği söyleniyor, oysa bütün görüntüler gündüz saatlerinde kaydedilmiş ve zaten bir gün önceden Youtube'a yüklenmişti.

3-Kayıtların içeriği

Muhaliflerin kimyasal saldırının mağdurlarına dönük videolarında dikkat çeken ve zihinleri oldukça karıştıran önemli bir ayrıntı vardı. Biri kadın, üç kişi, yanlarındaki çantadan enjektör çıkarıp, yerdeki cansız bedenlere bir sıvı enjekte ediyorlar. Kimi fotoğraflarda cansız bedenlerin üzerinde birer enjektör de görülüyor.[12]

4- Kimyasal alana tedbirsiz giriş

Enjeksiyon yapanlar da dahil hayatta ve ayakta olan hiç birinin ne eldiven, ne de maske takmaması dikkat çekicidir. Ayrıca El Cezire televizyonunun Guta'da çekim yapan muhabirinin,

11 http://www.youtube.com/user/erbeeni?feature=watch
12 http://www.youtube.com/watch?v=qBNtHT-ZYsg

daha önceki Han Al-Asal'da kimyasal saldırıda çekim yapanla aynı kişi olduğu ortaya çıktı.

5- Montaj fotoğraflar

Kimi fotoğraflar Mısır-Adeviye meydanında ölenlere ait olduğu iddiasıyla daha önce yayımlanmıştı. Adeviye'ye ait eski fotoğraf, Guta katliamı diye tekrar yayımlandı. Bir diğer fotoğrafta ise tespit edilen 8 çocuğun daha önce yayımlanmış başka mekanlarda ve başka olaylardaki fotoğraflarda da olması akılları karıştırdı.

6- Gazdan muaf tutulan kadınlar

Servis edilen görüntülerde iki-üç istisna hariç kurbanların tamamı çocuktu. Oysa Arap kültürüne aşina olan her insan şunu bilir ki, Arap toplumunda hiçbir zaman bir cenaze, hele ki çocuksa, yanız bırakılmaz. Ebeveynleri, ya da en azından anneleri yanında olurdu; ölü ya da diri... Ama katliamın kurbanları çoğunlukla, oldukça kısa bir süre içinde kefenlenmiş (!) çocuklardı...

7- Muhaliflerin telaşı ve zamanlaması

Bu kadar hataya sebep olan şey, telaş ve aceleciliktir. Birincisi; Muhaliflerin telaşı, Lazkiye katliamına dönük vahşetin kanıtlarının ortaya çıkmasındandı. Lazkiye kırsalına başlatılan "Müminlerin annesi Aişanın torunları" adını verdikleri "sahil harekatında" büyük bir Alevi katliamı gerçekleşti. Sahil cephesi adını verdikleri bu oluşum, denize ulaşacağını ilan etmişti. Lazkiye'nin doğu kırsalındaki Türkiye sınırına yakın köylerde katliam yaptılar, ama oradan ileriye gidemediler. Bu köylere Suriye ordusu girdiğinde, silahlı muhalifler tekrar Türkiye sınırına doğru geri çekildiler. İşte Guta saldırısının olduğu günlerde, Lazkiye'deki katliamların izi ortaya çıkmaya başlamıştı. Ana akım medyanın tamamen yok saydığı Lazkiye'de 200 sivile ait toplu mezarlar açıldı. Daha büyük bir faciayla bu toplu mezar gündeminin önüne geçmek için Doğu Guta saldırısının yapıldığına dair kanaatler ileri sürüldü.[13]

13 Lazkiye'deki toplu mezarlar, http://www.youtube.com/watch?v=qyKifCt2yQE

İkincisi; Halep Han Al-Asal'daki kimyasal saldırıyı yerinde incelemek üzere BM denetçileri 20 Ağustos'ta Şam'a gelmişti. Ertesi günü, yani Doğu Guta'da kimyasal saldırı olduğunun söylendiği 21 Ağustos'ta Han Al-Asal'da inceleme başlatacaklardı. Muhalifler Han Al-Asal saldırısının Rejim tarafın gerçekleştiğini iddia etmiş, Suriye hükümeti ise, muhaliflerin kimyasal saldırıda bulunduklarına dair kanıtları BM Heyetine sunduğunu açıklamıştı. Bütün yalanları ortaya çıkmak üzereyken muhaliflerin Han Al-Asal incelemesini engellemek için böyle bir girişimde bulundukları yönünde kanaatler medyada yer aldı.

Rusya'nın 'ÖSO tarafından gerçekleştiğini tespit ettik' dediği Sarin gazının yol açtığı facia aslında hala bilinmiyor. Söylenenlere bakılırsa, Sarin gazının atıldığı bölge bir çatışma bölgesidir ve orada bu kadar sivil insan yoktur. Bedr Camus'un dediği kısmen doğrudur. Batı Guta bölgesini de kapsayan geniş bir alanda bütün gün şiddetli çatışmalar yaşandı. Bu Sarin gazından hiç kimse etkilenmedi anlamına gelmez. Ama muhaliflerin yaydığı görüntüler asıl bu gazdan etkilenenlerin görüntüleri değildir. Gaz atılan yerde bu kadar hızlı, rahat ve tedbirsizce çekim yapılmasının imkansızlığı bir yana, bu denli kısa bir süre içerisinde saatler süren mesafedeki 1300 cesedi bir araya getirmek ve hepsini kefenlemek de çok mümkün değildir. Videoların bir gün önceden yüklenmiş olması da eklenince, bu kayıtların başka zaman ve mekanlarda yapıldığı kanaatini güçlendirdi.

Asıl kaygı verici kısmı da burasıdır... Montajlanmış 7-8 çocuğun farklı mekan ve farklı olaylarda yayımlanmış fotoğrafları, Mısır Adeviye meydanında ölenlere ait daha önce yayımlanmış fotoğrafın Guta katliamı diye tekrar gösterilmesi bir yana, gerçekte kaç insanın öldürüldüğü tam olarak bilinmiyor. Muhalifler ilk günden 1300 kişi açıkladılar ve aynı rakamda ısrarlarını sürdürdüler. Suriye kaynakları 200 kişinin öldürüldüğünü yazdı. Asıl kritik kısmı, kim bu kurbanlar?

Kimyasal saldırının mağdurları olarak yayınladıkları görüntülerde öldürülenlerden çoğunluğu kadın ve çocuklar oluşturu-

yor. Daha ilk günden sosyal medyada bu kurbanların, ellerindeki Rojava ve Lazkiye esirleri olabileceği yönünde kuşkular dile getirildi.

Hatırlanacağı gibi 2012 Ağustos ayının başında Suriye'nin Halep kırsalındaki Kürt köyleri Tel Arin ve Tel Hasil'e baskın düzenleyen El Kaide, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu toplam 200 Kürt köylüyü kaçırdılar. Keza Lazkiye kırsalındaki köylere baskın düzenleyen silahlı gruplar, esir aldıkları kadın ve çocuklara ait videolar yayınladılar.[14]

Bu görüntüleri paylaştıkları ilk gün çoğunluğu kadın ve çocuk olmak üzere 130 tutsağın Türkiye sınırına doğru götürüldükleri bildirildi. İlerleyen günlerde 200'ün üzerinde kayıp olduğu ortaya çıktı. Bu esirleri, tutuklu muhaliflerin takası için aldıklarını açıkladılar. Ancak ne sayıları, ne nereye götürüldükleri, ne de akıbetleri hakkında kesin bilgi vardır.

Ahmad İbrahim isimli Nusra üyesi twitter hesabından bu kaçırılmayı, Lazkiye'den esir çocukların sözüm ona iyi koşullarda misafir edildiklerini gösteren bir fotoğrafla duyurmuştu. Fakat Doğu Guta kimyasal saldırısı ile ilgili haber ve görüntülerini vermeye başladıkları gün, Lazkiyeli esir çocuklara ait fotoğrafı sayfasından kaldırdı. Bu da kuşkuları güçlendiren bir başka gelişmedir. Ve daha sonra korkulan şey doğrulanmaya başladı. Lazkiyeli ailelerin, muhaliflerin yayımladığı video ve fotoğraflarda kendi çocuklarını teşhis ettikleri yazıldı. Sosyal paylaşım sayfalarında Lazkiye kırsalından kaçırılan çocukların daha önceden katledildiği ve Türkiye tarafında çekimlerin yapıldığı iddiaları sıkça yer aldı. 25 Ağustos günü, öldürülen Lazkiyeli çocukların aileleri tarafından teşhis edildiğinin kesinleştiği de yazıldı.

Lazkiye'li anne-babaların video görüntülerinde kendi çocuklarını tanıdıkları haberlerine rağmen, dünya sadece Suriye'ye askeri müdahalenin an meselesi olduğu ve bu kimyasal katliamın cezasız bırakılmaması gerektiğiyle meşgul oldu.

14 http://www.youtube.com/watch?v=NGR40TgtNeY

Sonuç

"Suriye'nin dostları," dış müdahale için kolları sıvarken, ellerindeki kimyasal bahanenin yetersizliği ve bu medyayla bunu anlatmanın zor olduğunun bilinci ve telaşı içindeydiler. Nitekim Rusya, uluslararası incelemede ısrar edince, telaş daha da arttı. Guta saldırısının bu denli yetersiz delillerle askeri müdahalenin gerekçesi olamayacağı açıklık kazandıkça, en fazla telaşa kapılan ABD ve Türkiye oldu. Önce Davutloğlu, "Guta saldırısının BM tarafından incelenmesine Esed izin vermeyecek, ben biliyorum" iddiasını ortaya koydu. Keza Obama, "Guta olayının incelenmesi gerekiyor ama Esad'ın işbirliğine yanaşmayacağı kanaatindeyim" dedi. Bu sözleri söylediklerinin ertesi günü bütün gazeteler Suriye yönetiminin Guta'nın incelenmesine onay verdiği haberini duyurdu. Fakat aynı aciliyetle Washington Post da, Nusra Cephesinin, incelenmesi istenen Doğu Guta'yı bombalayacağını yazdı.

Bütün bu telaş ve ataklara rağmen ne ABD, ne de Batı, Suriye'ye askeri müdahale riskini taşımaya cesaret edemedi. Ve sonuçta Kimyasal yalanı da ortaya çıktı. ABD MIT Üniversitesi'nin 16 Ocak 2014'te dünyayı şok eden kesin raporu yayınlandı: "Guta'daki kimyasal başlıklı füzelerin menzili en fazla 2 km'dir ve muhaliflerin elindeki bölgeden, yani muhalifler tarafından fırlatılmıştır."[15]

ABD'li profesörlerin bu raporundan sonra Başbakan ve Dışişleri bakanının neye dayanarak bu kadar "kesin ve emin" konuştukları hala sorulmuş değildir. Medyanın ayrıca sorgulamaktan ve dile getirmekten kaçındığı en önemli husus da şudur: Emperyalist blok, şu an itibariyle Suriye karşısında bu savaşı kaybetmiştir. Ama asıl kaybedenin Türkiye olduğu gerçeği görmezden geliniyor. Bütün ülkeler bu beladan kısmen sıyrılabilir ama Türkiye'nin kolay kolay sıyrılamayacağı kesindir.

Dünya Suriye'ye askeri müdahale olup olmayacağına odaklanmışken, aynı günlerde Türkiye üzerinden muhaliflere, şimdiye kadarki en büyük askeri sevkiyatın yapıldığı ortaya çıktı.

15 http://www.odatv.com/n.php?n=mit-erdogani-tufaya-mi-getirdi-1801141200

Tam da o günlerde Reuters'e bilgi veren muhaliflerin komutanı Muhammed Salam, Türkiye üzerinden tam 400 ton ağırlığında cephane yardımı aldıklarını kaydetti. 20 TIR'la gelen askeri malzemelerin muhaliflere dağıtıldığı bildirdi. Silahları gönderenler değil, sadece silahların hangi ülke üzerinden teslim edildiği yazılmaya başlandı. Bu ülke de Türkiye'dir. Bir de üstüne SUK başkanı Sabra'nın, "sadece Türkiye bize yardım ediyor" minvalindeki açıklaması da eklenince, Türkiye'nin her şeyden sorumlu tutulacağını anlamak zor değildir. Sabra, "Türkiye, Suriye'nin en iyi dostu. Türkiye'den bir tane daha olmadığı için çok şanssızız. Türkiye'den 2 tane, 3 tane daha olsaydı, her şey çok farklı olurdu. Başından beri Türk devleti ve Türk insanının her türlü yardım ve desteğini görüyoruz"[16]

Önümüzdeki süreçte, uluslararası hukuk nezdinde Türkiye'yi zor günler bekliyor. Ayrıca bunun yanı sıra daha da büyük bir tehlike vardır; bundan sonra Suriye bataklığında kendi elleriyle güçlendirdiği El Kaide belasıyla asıl yüzleşecek olan ülke Türkiye'dir. Her ne kadar El Kaideyi zayıflatmak için ÖSO ile birlikte diğer örgütleri bir araya getirdilerse de, "İslami Cephe" denilen bu yeni oluşumla El Kaide'yi bitirmek ya da zayıflatmak pek olası görünmüyor. İşte bu yüzdendir ki, Batı ülkeleri, El Kaide ve diğer cihatçıların Suriye'den çıkmaları halinde kendi ülkelerine girmelerini önleyecek tedbirleri bir bir alamaya başladılar. Hatta Suudi Arabistan bile önlemini aldı. Fakat ne yazık ki bu tehlikenin en açık hedefi olan Türkiye, ne önlem alıyor, ne de alabilecek durumu var. Şu anda Türkiye, kontrolsüz bıraktığı kendi sınırlarında El Kaide ile "komşu devlet" konumundadır ve bu belayla yüzleşecek olan tek ülkedir.

16 https://www.aa.com.tr/tr/dunya/222707--turkiyeden-bir-tane-daha-olmadigi-icin-sanssiziz

4.BÖLÜM

ABD ve AKP'NİN SURİYE SAVAŞINDA KİMYASAL İÇERİKLİ SUÇ ORTAKLIĞI

Adı "kimyasal"a karışan, katliamların ortağı Türkiye ve BOP'un hezimeti...

1

KİMİN SARİNİ?

Seymour M. Hersh[1]

Barack Obama, bu sonbahar,[2] Beşşar Esad'ın 21 Ağustos'ta Şam yakınlarındaki kimyasal silah saldırısından sorumlu olduğunu savunmaya çalışırken, hikayenin tamamını anlatmadı. Verdiği bazı örneklerde önemli bilgileri göz ardı ederken, bazı örneklerde ise varsayımları gerçekmiş gibi sundu. En önemlisi, Birleşik Devletler istihbarat çevrelerince bilinen bir şeyi; Suriye ordusunun ülkedeki sivil savaşta sarin gazına erişimi olan tek taraf olmadığını -bir BM araştırmasının sorumluluk tayin etmeden vardığı sonuca göre- sinir gazının bir roket saldırısında kullanılmış olduğunu kabul edemedi. Saldırıdan önceki aylarda, Amerikan istihbarat birimleri; yüksek gizliliğe haiz, resmi bir Harekat Emri ile sonuçlanan (ki bu kara istilâsını önceleyip planlayan bir belgedir), El-Kaide'ye bağlı cihatçı bir grup olan El-Nusra Cephesi'nin, sarin gazı oluşturma mekaniğinde ustalaştığına ve önemli miktarda üretme kabiliyetine sahip olduğuna dair kanıtları sıralayan, bir dizi rapor ortaya koydular. Saldırı gerçekleştiğinde, El-Nusra'nın şüphelilerden bir

1 Seymour M.Hers'ün bu makalesi http://www.lrb.co.uk sitesinde 19 Aralık 2013 tarihinde yayımlanmıştır. Türkçe yayım hakları Tekin Yayınevi'ne aittir.

2 2013 yılı sonbaharı *ç.n.*

tanesi olması gerekirdi ancak hükümet, Esad'a yönelik bir saldırıyı haklı göstermek için elindeki bilgilerden beğendiklerini seçti.

10 Eylül'de tüm ülkede yayınlanan Suriye hakkındaki televizyon konuşmasında Obama, asilerin elindeki Doğu Guta'nın dış mahallelerine yönelik yapılan sinir gazı saldırısında suçu kesin olarak Esad yönetimine yükledi; herhangi bir kimyasal silah kullanımının "kırmızı çizgi" ihlali olacağına dair daha önce yaptığı aleni uyarılarının arkasında durmaya hazır olduğunu açıkça belirtti ve "Esad yönetimi bini aşkın insanı gaza boğarak öldürdü. Esad yönetiminin sorumlu olduğunu biliyoruz... Ve bu nedenle, üzerinde dikkatlice düşündükten sonra, Esad rejiminin kimyasal silah kullanımına, hedefe yönelik bir askeri saldırı yoluyla cevap vermenin Birleşik Devletlerin ulusal güvenlik çıkarları dahilinde olduğu kararına vardım," dedi. Obama, yaptığı aleni tehdide arka çıkmak adına savaşa giriyordu ancak bunu, 21 Ağustos sabahının erken saatlerinde, kimin ne yaptığını kesin olarak bilmeden yapıyordu.

Obama, Esad'ın suçluluğunu zar zor ispatlar görünen delillerin oluşturduğu bir listeyi aktardı: "21 Ağustos'tan önceki günlerde, Esad'ın kimyasal silahlarla ilgili personelinin, sarin gazını karıştırdıkları bölgenin yakınına yönelik bir saldırıya hazırlandığını biliyoruz. Askerlerine gaz maskeleri dağıttılar. Ardından rejimin kontrolü altındaki bir bölgeden, rejimin muhalif güçlerden temizlemeye çalıştığı civardaki 11 mahalleye doğru roketler ateşlendi." Obama'nın kararlılığı, kendisinin Beyaz Saray Özel Kalem Müdürü olan Denis McDonough tarafından aynı dönemde tekrarlandı. McDonough *New York Times*'a "Konuştuğum hiç kimse gelen istihbarattan şüphe etmemektedir," diyerek Esad ve rejimini doğrudan sarin gazı saldırısıyla ilişkilendirdi.

Ama son zamanlarda istihbarat görevlileri, subaylar, geçmişteki ve halihazırdaki danışmanlarla yaptığım görüşmelerde defalarca gözüktüğü üzere, istihbaratın kasıtlı olarak manipüle edildiğine dair yoğun bir endişe ve bazen de kızgınlık olduğunu fark

ettim. Yüksek mevkideki bir istihbarat görevlisi, bir meslektaşına gönderdiği e-postada, yönetimin Esad'ın sorumluluğuna dair verdiği güvenceleri bir "dalavere" olarak adlandırıyordu. Saldırı "Mevcut rejimin eseri değil," diye yazmıştı. Eski bir kıdemli istihbarat görevlisi, bana, Obama yönetiminin eldeki bilgileri, Başkan'ın ve danışmanlarının saldırıdan günler sonra eriştikleri istihbaratı, sanki saldırı yapıldığı sırada gerçek zamanlı olarak elde edilmiş ve analizi yapılmış gibi gözükmesine olanak sağlamak için -zamanlaması ve sıralaması yönünden- tahrif ettiğini belirtti. Tahrifatın ona, 1964'te Johnson yönetimindeki Ulusal Güvenlik Dairesi'nin (National Security Agency-NSA) elde ettiği bilgilerin sırasını, Kuzey Vietnam'a yapılan ilk bombardımanlardan bir tanesini haklı çıkartmak için tersine çevirdiği Tonkin Körfezi olayını hatırlattığını söyledi. Aynı görevli, ordu ve istihbarat bürokrasisi içerisinde çok büyük bir hayal kırıklığı olduğunu şöyle ifade etti: "Çocuklar ellerini havaya kaldırıp 'Bu adama (Obama'ya), O ve Beyaz Saray'daki kafadarları istihbaratı kendilerine göre uydurdukları sürece nasıl yardım edebiliriz?' diyorlar."

Şikayetler, Washington'un elinde olmayan şeyin, yani saldırının geldiği varsayılan kaynaktan herhangi bir erken uyarı gelmemesinin üzerinde odaklanıyordu. Askeri istihbarat camiası; "Sabah Raporu" olarak bilinen, Savunma Bakanı ve Genelkurmay Başkanı'na verilen, birer kopyası da Ulusal Güvenlik Danışmanı'na ve Ulusal İstihbarat Direktörü'ne giden, yüksek gizliliği haiz sabah istihbarat özetini yıllarca hazırlamıştır. Sabah Raporu siyasi veya ekonomik bilgi içermez ama dünya genelindeki önemli askeri olayların ve bu olaylar hakkındaki mevcut istihbaratın bir özetini temin eder. Kıdemli bir istihbarat danışmanı bana saldırıdan bir süre sonra, 20 Ağustos'tan 23 Ağustos'a kadarki raporları gözden geçirdiğini söyledi. İki gün boyunca, 20 ve 21 Ağustos'ta, Suriye'den bahsedilmemişti. 22 Ağustos'ta Sabah Raporu'ndaki esas başlık Mısır ile ilgiliydi, sonraki başlık Suriye'deki asi gruplardan bir tanesinin komuta yapısındaki iç değişimi ele alıyordu.

O gün, Şam'da sinir gazı kullanıldığına dair hiçbir şey yazılmamıştı. 23 Ağustos'a kadar sarin kullanımı, her ne kadar katliamın yüzlerce fotoğrafı ve videosu birkaç saat içinde YouTube, Facebook ve diğer sosyal medya sitelerinde yayılsa da, başat bir konu halini almamıştı. Bu anda yönetim, halkın bildiğinden fazlasını bilmiyordu.

Obama 21 Ağustos sabahı, New York ve Pennsylvania'daki iki günlük yoğun bir konferans turu için Washington'dan ayrıldı; Beyaz Saray Basın Bürosu'na göre kendisi o gün ilerleyen saatlerde, saldırı ve kamuoyuyla medyanın artan öfkesi hakkında bilgilendirildi. Anında ve içeriden herhangi bir bilginin sağlanamadığı 22 Ağustos'ta, Dışişleri Bakanlığı sözcülerinden Jen Psaki'nin muhabirlere; "Kimyasal silah kullanımını kesin olarak belirleyemiyoruz. Ancak olayların meydana geldiği günden itibaren günün her anında... olguları saptamak için gücümüz dahilindeki her şeyi yapmaya odaklandık," demesiyle netleşti. Yönetimin tonu 27 Ağustos itibariyle, Obama'nın basın sözcüsü Jay Carney'nin muhabirlere (kesinliğe sahip herhangi bir bilgi vermeden) Suriye yönetiminin sorumlu olmadığı iddialarının "saldırının gerçekleşmediği yönündeki iddialar kadar mantık dışı" olduğunu söylemesiyle sertleşti.

Amerikan istihbarat çevrelerinde acil uyarı halinin olmaması, saldırıdan önceki günlerde Suriye'nin niyetinin ne olduğuna dair bir bilginin olmadığını kanıtlamaktadır. Aslında ABD'nin bu konu hakkında önceden bilgi sahibi olabilmesinin en azından iki yolu mevcut. Geçtiğimiz aylarda, eski NSA çalışanı Edward Snowden tarafından aleniyete kavuşturulan çok gizli Amerikan istihbarat belgelerinden bir tanesinde her iki yoldan da bahsedilmişti.

29 Ağustos'ta *Washington Post* gazetesi, her bir istihbarat teşkilatının bütün ulusal istihbarat programlarının yıllık bütçelerinden Snowden tarafından temin edilmiş bölümler yayımladı. Gazete, Obama yönetimiyle istişare ederek, "çok gizli"nin de üs-

tünde bir gizliliği olan 178 sayfalık belgenin yalnızca küçük bir bölümünü basmayı tercih etti, ancak belgeyi özetledi ve sorunlu alanlarla ilgili bir bölümü yayımladı. Bir sorunlu alan, Esad'ın ofisini hedef alan belgelerdeki boşluklardı. Belge, NSA'nın dünya çapındaki elektronik gizli dinleme imkanlarının, oradaki iç savaşın başlangıcında kıdemli subaylar arasındaki şifrelenmemiş haberleşmeleri izleyebildiğini söylüyordu. Ancak bu, "Cumhurbaşkanı Beşşar Esad'ın güçlerinin daha sonra açıkça kabul ettiği üzere bir zafiyetti." Diğer bir ifadeyle, bundan böyle NSA'nın Suriye'deki üst düzey askeri komutanlığın iletişimine -ki bu iletişim sinir gazı saldırısı emri gibi Esad'ın çok önemli mesajlarını içerebilirdi- erişimi ortadan kalkmıştı. (21 Ağustos'tan beri Obama yönetimi, resmi açıklamalarında hiçbir zaman, Esad'ın bizzat kendisini saldırıyla ilişkilendiren kesin bilgiye sahip olduklarını iddia etmemiştir.)

Washington Post'un raporu aynı zamanda Suriye içindeki gizli bir sensör sisteminin varlığına dair ilk işareti verdi. Bu gizli sensör sistemi, rejimin kimyasal silah deposunda herhangi bir değişiklik olması durumunda erken uyarı sağlamak için tasarlanmıştı. Sensörler, yörüngedeki bütün Amerikan istihbarat uydularını denetleyen kurum olan Ulusal İzleme Bürosu (National Reconnaissance Office-NRO) tarafından izlenmektedir. *Washington Post*'un özetine göre NRO, aynı zamanda Suriye içinde yere yerleştirilmiş sensörlerden veri seçip çıkarmakla görevlendirilmiştir. Program hakkında doğrudan bilgisi olan eski kıdemli istihbarat görevlisi bana, NRO sensörlerinin Suriye'deki bilinen bütün kimyasal savaş tesislerinin yakınına yerleştirildiğini söyledi. Sensörler, ordu tarafından depolanmış kimyasal savaş başlıklarının hareketinin aralıksız izlenmesini sağlamak üzere tasarlanmıştı. Ancak erken ikaz konusunda çok daha önemlisi, savaş başlıklarına sarin yüklendiğinde sensörlerin Amerikan ve İsrail istihbaratını uyarma kabiliyetidir. (Komşu ülke İsrail, Suriye kimyasal silah deposunda olabilecek değişikliklere karşı her zaman teyakkuz halindedir

ve erken ikazlar konusunda Amerikan istihbaratıyla yakın bir şekilde çalışmaktadır.) Kimyasal bir savaş başlığına bir kere sarin yüklendiğinde başlığın en fazla birkaç günlük bir raf ömrü olur, sinir gazı derhal füzeyi aşındırmaya başlar: Bu bir "ya kullan ya da yok et" kitle imha silahıdır. Eski kıdemli istihbarat görevlisi, bana, "Suriye ordusunun kimyasal bir saldırıya hazırlanmak için üç günü yok," dedi. "Sensör sistemini ani tepki vermek için oluşturduk, tıpkı hava saldırısı uyarısı veya yangın alarmı gibi. Üç güne yayılan bir uyarı olamaz çünkü alakalı herkes ölmüş olur. Ya hemen tepki verirsiniz veya tarih olursunuz. Sinir gazını ateşlemeye hazırlanmak için üç gün harcamazsınız." Eski yetkili bana sensörlerin 21 Ağustos'tan önceki aylarda ve günlerde hiçbir hareketlilik saptamadığını söyledi. Tabii ki sarinin Suriye ordusuna başka yollardan verilmiş olması mümkün; ancak uyarının olmaması, Washington'un Doğu Guta'da yaşanan olayları takip edemediği anlamına geliyordu.

Sensörler Suriye liderliğinin tamamının gayet iyi bildiği üzere geçmişte çalışmıştı. Geçtiğimiz aralık ayında sensör sistemi, kimyasal silah deposundan, sarin üretimine benzeyen belirtiler topladı. Suriye ordusunun bir tatbikatın parçası olarak sarin üretiyormuş gibi mi yaptığı, yoksa gerçekten bir saldırıya mı hazırlandığı hemen kesinlik kazanmadı. O dönemde Obama, sarin kullanımının "kesinlikle kabul edilemez" olduğunu belirterek Suriye'yi alenen uyardı; benzer bir mesaj da diplomatik yollardan ulaştırıldı. Bu olay, eski kıdemli istihbarat görevlisine göre daha sonra, bir dizi tatbikatın bir parçası olarak tanımlanmıştı: "Eğer geçtiğimiz aralıkta sensörlerin gördüğü şey Başkan'ın arayıp 'kesin şunu' dedirtecek kadar önemliyse, neden Başkan aynı uyarıyı Ağustos'taki gaz saldırısından üç gün önce yapmadı?"

Eski yetkili NSA'nın, elinde olsa, elbette Esad'ın ofisini gece gündüz izlemek isteyeceğini söyledi. Suriye'nin dört bir tarafında bulunan savaş halindeki çeşitli ordu birimlerinden gelen diğer haberleşme bilgileri çok daha az önemli ve bunlar gerçek zaman-

lı olarak çözümlenmez. "Suriye'deki saha birimleri tarafından, günlük sıradan haberleşme için kullanılan, abartısız, binlerce taktik radyo frekansı var," dedi "Ve bütün frekansları dinlemek için çok büyük sayıda NSA kriptoloji teknisyeni lazım ve bunun hiçbir faydası yok," diye ekledi. Ancak "konuşmalar" rutin olarak bilgisayarlarda saklanır. 21 Ağustos'taki olayların boyutu anlaşılır anlaşılmaz NSA, saklanan bütün iletişim arşivini baştan sona gözden geçirerek saldırıya dair herhangi bir bağlantı bulmak için kapsamlı bir çalışmaya girişti. Bir veya iki anahtar sözcük seçilir ve ilgili konuşmaları bulmak için bir filtre kullanılır. "Burada olan, NSA'nın istihbarat zeka küplerinin bir olaydan -sarin kullanımından- yola çıkması ve ilgili olabilecek sohbeti bulmaya çalışmasıdır," diye belirtti eski istihbarat görevlisi. "Eğer araştırmaya bu emri Beşşar Esad'ın verdiği yüksek güveniyle başlamadıysanız ve bu inancı destekleyen herhangi bir şey aramaya girişmediğiniz sürece, bu durum bizi yüksek güvenirlik değerlendirmesine ulaştırmaz." İşine gelen istihbaratı seçme süreci Irak Savaşı'nı gerekçelendirme sürecinin bir benzeriydi.

*

Beyaz Saray'ın Suriye yönetimine karşı dosya oluşturması dokuz gün sürdü. 30 Ağustos'ta Beyaz Saray, Washington'daki gazetecilerden seçkin bir grubu (en azından McClatchy gazetelerinin ulusal güvenlik muhabiri ve genellikle eleştirel bir haberci olan Jonathan Landay davet edilmedi) davet etti ve onlara "istihbarat çevreleri tarafından hazırlanmış bir değerlendirme" yerine dikkatli bir biçimde "hükümet değerlendirmesi" olarak etiketlenmiş bir dosya verdi. Dosya, Esad hükümetine karşı Amerikan yönetimini desteklemek için esasında siyasi bir tezi ortaya koymaktaydı. Bununla birlikte dosya, Obama'nın daha sonraki, 10 Eylül'deki, konuşmasından daha sarihti; Amerikan istihbaratının, Suriye'nin saldırıdan üç gün önce "kimyasal mühimmat hazırlamaya" başladığını bildiğini ifade ediyordu. Aynı gün ilerleyen saatlerde, John Kerry, yaptığı saldırgan konuşmada daha fazla ayrıntı verdi.

Konuşmasında Suriye'nin "kimyasal silah personelinin 18 Ağustos itibariyle olay yerinde, bölgede hazırlık yaptığını" söyledi. "Suriye rejiminin unsurlarına, gaz maskelerini takarak ve kimyasal silahlarla ilgili önlemlerini alarak saldırıya hazırlanmalarının söylendiğini biliyoruz." Hükümetin değerlendirmesi ve Kerry'nin yorumları, yönetimin, sarin saldırısını sanki olduğu anda takip ediyormuş gibi gösterdi. Olayların bu yanlış ve sorgulanmamış versiyonu o dönemde sıklıkla aktarıldı.

Herhangi bir uyarı olmadığına dair beklenmedik bir tepki, şikayetler biçiminde Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) liderliğinden ve diğerlerinden geldi. Sarin gazının vurduğu kasabalardan birinde yaşayan muhalefet üyesi Razan Zaitouneh, *Foreign Policy*'e "Bu suçtan önce insanları uyarmak veya rejimi durdurmaya çalışmak için hiçbir şey yapmamaları inanılmaz," dedi. *Daily Mail* gazetesi daha açık sözlüydü: "İstihbarat raporları, Amerikan yetkililerinin, 400'den fazlası çocuk 1400'ün üzerinde insanın öldürmesinden üç gün önce Suriye'deki sinir gazı saldırısından haberdar olduklarını söylüyor." (Saldırıya dayandırılan ölü sayısı, Obama yönetiminin başlangıçta iddia ettiği üzere en az 1429'la çok daha az bir miktar arasındaki geniş aralıkta değişkenlik gösterdi. Suriyeli bir insan hakları örgütü 502 kişinin öldüğünü bildirirken, Sınır Tanımayan Doktorlar sayıyı 355, bir Fransız raporu bilinen ölü sayısını 281 olarak kaydetmiştir. Şaşırtıcı biçimde kesin olan, Amerikan'ın verdiği toplam sayının mevcut ceset sayısına değil, bir bilgisayar sistemine Doğu Guta'dan gelen yüzden fazla YouTube videosunu tarayan ve ölülerin görüntülerine bakan bir CIA çözümleyicisinin kestirimine dayandırıldığı, daha sonra *Wall Street Journal* tarafından bildirildi. Diğer bir ifadeyle sayılar, bir tahminin biraz daha ötesiydi.)

Beş gün sonra, Ulusal İstihbarat Direktörü'nün ofisinden bir sözcü şikayetlere cevap verdi. *Associated Press*'e verilen bir demeç, yönetime ait daha evvelki iddiaların arkasındaki istihbaratın saldırı sırasında bilinmediğini, ancak daha sonra ortaya çıkartıl-

dığını ifade ediyordu: "Açık olmak gerekirse, Amerika Birleşik Devletleri bu korkunç saldırı meydana geldiğinde gerçek zamanlı olarak izlemiyordu. İstihbarat çevreleri olaydan sonra bilgileri bir araya getirip analiz ettiler ve Esad rejiminin unsurlarının aslında kimyasal silah kullanımından evvel hazırlık yapma yönünde adım attıklarını saptadılar." Ancak bu sözünü geri alma, Amerikalı gazetecilerin eline artık bir hikaye geçmiş olduğundan dikkati çok az miktarda üzerine çekebildi. 31 Ağustos'ta *Washington Post*, hükümetin değerlendirmesine dayanarak, baş sayfasında; Amerikan istihbaratının, Suriye ordusu saldırısını "roketlerin fırlatılması için yapılan geniş kapsamlı hazırlıklarından Suriyeli yetkililerin hareket sonrası değerlendirmelerine kadar her adımını" gerçek zamanlı olarak kaydedebildiğini, hararetli bir şekilde aktardı. *Washington Post*, *Associated Press*'in tekzibini yayınlamadı ve böylece Beyaz Saray hikaye üzerindeki denetimini sürdürdü.

Böylece Obama; 10 Eylül'de kendi yönetiminin Esad'ın kimyasal silah personelinin saldırıyı önceden hazırladığından haberdar olduğunu söylediğinde, demecini gerçekte yakalanan bir radyo sinyaline değil, 21 Ağustos'tan günler sonra analiz edilen haberleşme bilgilerine dayandırıyordu. Eski kıdemli istihbarat yetkilisi, konuyla ilgili konuşma avının, geçen Aralık[3] ayında tespit edilen ve Obama'nın sonradan kamuoyuna Suriye ordusunun kimyasal silah personelini harekete geçirdiğini ve birliklerine gaz maskesi dağıttığını söylediği tatbikata kadar gittiğini açıkladı. Beyaz Saray yönetiminin değerlendirmesi ve Obama'nın konuşması, 21 Ağustos saldırısına yol açan spesifik olayların açıklamaları değildi, ama Suriye ordusunun herhangi bir kimyasal saldırı için izleyebileceği silsilenin açıklamasıydı. "Bir geri plan oluşturdular ve birçok farklı parça ve bölüm var," dedi eski yetkili. "Kullandıkları şablon geçtiğimiz Aralık ayındaki şablon." Tabii ki Obama'nın, bu açıklamanın doğrudan bir kanıt yerine, yürütülen bir gaz saldırısındaki Suriye ordu protokolünün bir çözümlemesinden elde

3 2013 yılının Aralık ayı *ç.n.*

edildiğinden habersiz olması mümkündü. Her halükarda aceleyle bir hükme vardı.

Basın da aynı şeyi yapıyordu. Sarin kullanımını doğrulayan 16 Eylül tarihli BM raporu, BM araştırmacılarının saldırıyı yapan tesislere erişiminin, ki bu erişim zehirlemeden beş gün sonra gerçekleşti, isyancı güçler tarafından denetlendiğini belirtecek kadar dikkatliydi. "Diğer tesislerle beraber" diye uyarıyordu rapor, "Yerleşim yerleri, BM gelmeden önce başka insanlar tarafından iyice gezildi... Bu yerlerde geçirilen vakit süresince insanlar başka şüpheli savaş malzemeleri getirerek ve bu potansiyel delil unsurlarının yerlerinin değiştirildiğini ve hatta manipüle edildiğini belirterek geldiler." Yine de *New York Times*, Amerikan ve İngiliz yetkilileri gibi, rapora sıkıca sarıldı ve raporun hükümetin savlarını destekleyen çok önemli kanıtlar sağladığını iddia etti. BM raporuna yapılan bir ek, 330 mm kalibrelik bir topçu roketinin özellikleriyle "eşleşme gösteren" bir roket de dahil olmak üzere bazı ortaya çıkartılan mühimmatın YouTube fotoğraflarını gösteriyordu. *New York Times*, "Çünkü söz konusu silahların isyancılara ait olduğu daha önce belgelenmedi veya rapor edilmedi," diyerek roketlerin varlığının, aslında Suriye hükümetinin saldırıdan sorumlu olduğunu kanıtladığını yazıyordu.

MIT'de teknoloji ve ulusal güvenlik profesörü olan Theodore Postol, BM fotoğraflarını bir grup meslektaşıyla beraber yeniden gözden geçirdi ve yüksek kalibreli roketin çok büyük olasılıkla yerel olarak imal edilen el yapımı bir mühimmat olduğu sonucuna vardı ve bana "Senin, mütevazı bir makine atölyesinde üretebileceğin bir şey," dedi. Fotoğraflardaki roketin, Suriye cephaneliğinde olduğu bilinen benzer ama daha küçük bir roketin özelliklerine uymadığını ekledi. *New York Times* da, yine BM raporundaki verilere dayanarak, sarin taşıdığına inanılan iki roketin uçuş yolunu analiz etti ve roketlerin iniş açılarının, düştükleri bölgenin dokuz kilometreden daha uzaktaki bir Suriye ordusu üssünden atıldığını "doğrudan işaret ettiğinin" sonucuna vardı.

Pentagon'da Deniz Hareket Başkanı'na bilimsel danışman olarak hizmet eden Postol, *New York Times*'daki ve başka yerlerdeki iddiaların "gerçek gözlemlere dayalı" olmadığını ifade etti. Gönderdiği e-postada ortaya koyduğu üzere, özellikle uçuş yolu analizlerinin "tamamıyla çılgınlık" olduğu sonucuna vardı, çünkü yapılan derinlemesine bir inceleme, el yapımı roketlerin menzillerinin iki kilometreden fazla olmasının olasılık dışı olduğunu kanıtlıyordu. Postol ve bir meslektaşı, Richard M. Lloyd, 21 Ağustos'tan iki hafta sonra bir analiz yayımladılar. Burada doğru bir biçimde değerlendirdikleri üzere ilgili roketler daha önce tahmin edildiğinden çok daha büyük bir sarin yükü taşımışlardı. *Times*, Postol ve Lloyd'un "önde gelen silah uzmanları" olduğunu belirterek bu analizi uzun uzadıya aktardı. İkilinin, daha evvel *Times*'ın yayımladığı haberle çelişen roketlerin uçuş yolu ve menzili hakkındaki sonraki incelemesi, gazeteye geçen hafta e-posta ile gönderildi; şu ana kadar haberleştirilmedi.

Beyaz Saray, saldırı hakkında neyi ne zaman öğrendiğini yanlış aksettirmesiyle boy ölçüşür biçimde, anlatısını zayıf düşürebilecek istihbaratı da dikkate almadı. O bilgi, ABD ve BM tarafından terörist bir örgüt olarak nitelendirilen İslamcı isyancı grup El Nusra ile ilgiliydi. El Nusra, Hıristiyanlara ve Suriye'deki diğer Sünni olmayan mezheplere yönelik birçok intihar bombası eylemi gerçekleştirmesiyle ve iç savaştaki sözde müttefiki seküler Özgür Suriye Ordusu'na (ÖSO) saldırmasıyla biliniyordu. Amacı Esad rejimini düşürmek ve şeriat hukuku tesis etmekti. (25 Eylül'de El Nusra, ÖSO'yu ve bir diğer seküler hizip olan Suriye Ulusal Koalisyonu'nu reddetmek için diğer birçok İslamcı isyancı grupla birleşti.)

Amerika'nın El Nusra ve sarine yönelik gösterdiği telaşlı ilgisi, mart ve nisan aylarındaki bir dizi küçük ölçekli kimyasal silah saldırısından kaynaklandı; o dönemde Suriye hükümeti ve isyancılar saldırıdan bir diğerinin sorumlu olduğu noktasında ısrarlıydılar. BM neticede dört kimyasal saldırının gerçekleştirildiği

sonucuna vardı, ancak kimseye sorumluluk yüklemedi. Bir Beyaz Saray yetkilisi nisan sonunda, basına, istihbarat camiasının "değişik derecelerde güvenirliğe" dayanarak, saldırılardan Suriye hükümetini sorumlu bulduğunu ifade etti. Esad, Obama'nın "kırmızı çizgi"sini geçmişti. Nisan değerlendirmesi manşetleri oluşturdu, ancak bazı dikkat çekici uyarılar arada kayboldu. Bilgilendirme toplantısını yöneten isimsiz yetkili, istihbarat camiasının değerlendirmelerinin "tek başına yeterli olmadığını" kabul etti. "Biz," dedi, "Olguları bir araya getirmek için bütün o istihbarat değerlendirmelerini enine boyuna incelemek istiyoruz, böylece karar verme sürecimizde bize bilgi sağlayabilecek güvenilir ve kanıtlarla desteklenmiş bir bilgi grubu tesis edebiliriz." Diğer bir ifadeyle, Beyaz Saray'ın elinde Suriye ordusunun veya hükümetinin sebep olduğuna dair doğrudan kanıtı yoktu; bu basında pek de dikkat çekilmeyen bir gerçekti. Obama'nın sert konuşması, Esad'ı acımasız bir katil olarak gören kamuoyu ve Kongre'nin üzerinde etkili oldu.

İki ay sonra, bir Beyaz Saray demeci, Suriye'nin suçluluğuna dair değerlendirmedeki değişikliği bildiriyor ve istihbarat camiasının artık, Esad hükümetinin 150 kadar ölüme neden olan sarin gazıyla yapılmış saldırılardan sorumlu olduğuna dair kesin bilgiye sahip olduğunu ilan ediyordu. Daha fazla manşet üretildi ve basına, Obama'nın yeni istihbarata cevaben Suriye muhalefetine öldürücü nitelikte olmayan yardımı arttırmayı emrettiği söylendi. Ancak bir kez daha dikkat çekici uyarılar vardı. Yeni istihbarat, Suriye yetkililerinin saldırıları planladıkları ve uyguladıklarını belirten bir raporu içeriyordu. Ne bir ayrıntı, ne de raporu hazırlayanların kimliği verilmişti. Beyaz Saray'ın açıklaması; laboratuar analizlerinin sarin kullanımını onayladığını ama aynı zamanda sinir gazının pozitif bir bulgusunun, "insanların nasıl veya nerede gaza maruz kaldıklarını veya gazın yayılmasından kimin sorumlu olduğunu söylemediğini" ifade ediyordu. Beyaz Saray, ayrıca şöyle bir beyanda bulundu: "Elimizde, Suriye'deki

muhalefetin kimyasal silahlara sahip olduğuna dair veya bu silahları kullandığını belirten güvenilir kanıtlarla desteklenen rapor yok." Bu beyan, o dönemde Amerikan istihbarat dairelerinde dolaşan kanıtla çelişiyordu.

Zaten mayıs sonu itibariyle, kıdemli istihbarat danışmanı bana, CIA'nın Obama yönetimini El Nusra ve onun sarin ile ilgili çalışması hakkında bilgilendirdiğini ve Suriye'deki bir diğer etkin Sünni kökten dinci grup olan Irak El Kaidesi'nin de sarin üretimi tekniğini öğrendiğine dair korkutucu raporlar gönderdiğini söyledi. O dönemde El Nusra, Doğu Guta dahil olmak üzere, Şam'a yakın bölgelerde etkinlik gösteriyordu. Yaz ortasında yayımlanan bir istihbarat belgesi, eskiden Irak ordusunda görevli olan, Suriye'ye taşındığı ve Doğu Guta'da etkinlik gösterdiği söylenen kimyasal silah uzmanı Ziyad Tarık Ahmed'e geniş yer ayırıyordu. Danışman bana, Tarık'ın El Nusra'nın adamı olarak tanındığını, Irak'ta hardal gazı ürettiğine ve sarin gazı üretimi ve kullanımına karıştığına dair kayıt olduğunu söyledi. Amerikan ordusunun üst düzey hedeflerinden biri olarak biliniyordu.

20 Haziran'da, El Nusra'nın sinir gazı imkanları hakkında nelerin öğrenildiğini özetleyen dört sayfalık çok gizli bir bilgi notu Savunma İstihbarat Teşkilatı başkan vekili David R. Shedd'e gönderildi. "Shedd için yapılan özet, geniş kapsamlı ve ayrıntılıydı," dedi danışman. Özetin içindekiler 'Biz, böyle olduğuna inanıyoruz' anlamında değildi diye devam etti. Danışman bana bilgi notunun isyancıların mı, yoksa Suriye ordusunun mu, mart ve nisandaki saldırıları başlattığına dair hiçbir değerlendirmede bulunmadığını, ancak El Nusra'nın sarine ulaşma ve kullanma kabiliyetine sahip olduğuna dair önceki raporları onayladığını ifade etti. Kullanılan sarinin bir numunesi İsrailli bir ajanın yardımıyla ortaya çıkartıldı, ancak danışmana göre numune hakkında başka bir bildirime, bilgi notu trafiğine de rastlanmadı.

Bu değerlendirmelerden bağımsız olarak Genelkurmay Başkanlığı, Amerikan askerlerinin Suriye hükümetinin kimyasal gaz

stoklarını ele geçirmek için, bu ülkeye girmesinin emredilebileceğini farz ederek, olası tehditlerin bütün kaynaklarca analiz edilmesini istedi. "Operasyon emri, askeri bir görevin yürütülmesinin temelini sağlar, eğer böyle bir emir varsa," diye açıkladı eski kıdemli istihbarat yetkilisi. "Bu durum, isyancıların eline geçmesini engellemek için, Amerikan askerlerinin, bir Suriye kimyasal tesisine gönderilmesine dair olası gerekliliği de kapsar. Eğer cihatçı isyancılar tesisi istila edecek olurlarsa, varsayım Esad'ın bizimle savaşmayacağı çünkü bizim kimyasal maddeyi isyancılardan koruduğumuz yönünde olur. Bütün operasyon emirleri bir istihbarat tehdidi öğesi içerir. Elimizde; Merkezi İstihbarat Teşkilatı'ndan teknik analizciler, Savunma İstihbarat Teşkilatı, silah uzmanları ve belirtiler ile ikazları takip eden insanlar gibi, sorun üzerinde çalışanlar var... Bunlar, isyancı güçlerin ölümcül gazı üretebilmeleri nedeniyle bir Amerikan gücüne sarinle saldırabilecekleri sonucuna vardılar. İnceleme, ifade edilen niyetin ve isyancıların teknik kapasitelerinin yanı sıra işaretlere ve beşeri istihbarata dayanıyordu.

Yaz ayları boyunca Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı bazı mensupların, Obama'nın isyancı gruplara öldürücü nitelikte olmayan destek verilmesine yönelik arzusunu açıklamasının yanı sıra kara istilası ihtimalinden dolayı sıkıntı yaşadıklarına dair deliller mevcut. Temmuz ayında, Genelkurmay Başkanı General Martin Dempsey, Senato'nun Silahlı Hizmetler Komitesi'nin kamuya açık oturumunda, Suriye'nin oldukça dağınık kimyasal silah cephaneliğini ele geçirmek için "yüzlerce uçağın, geminin, denizaltının ve diğer tedarik araçlarının yanı sıra binlerce özel harekat gücüne ve diğer kara güçlerine" ihtiyaç duyulacağını dile getirerek karanlık bir değerlendirmede bulundu. Pentagon'un tahminleri, bir dereceye kadar, Amerikan kuvvetlerinin Suriye roket filosunu korumak durumunda olduğu için asker sayısını yetmiş bin olarak vermektedir; çünkü isyancı bir kuvvet için, onu yerine ulaştıracak vasıtalar olmadan sarini meydana getiren bü-

yük hacimli kimyasallara erişimin çok az bir değeri olacaktır. Senatör Carl Levin'e yazdığı bir mektupta Dempsey senatörü, Suriye cephaneliğini ele geçirme kararının istenmeyen sonuçlara neden olabileceği yönünde uyardı: "Bununla birlikte geçtiğimiz on yıldan öğrendiğimiz, işleyen bir devletin korumak için neyin gerekli olduğunu dikkatlice değerlendirmeden sadece askeri güç dengesini değiştirmenin yeterli olmadığıdır... Uygun bir muhalefetin yokluğunda rejimin kurumları çökmeli midir, farkında olmadan aşırıları güçlendirebiliriz veya denetim altına almayı amaçladığımız kimyasal silahların serbest kalmasına neden olabiliriz." CIA bu makaleye yorum yapmayı reddetti. DIA sözcüsü ve Ulusal İstihbarat Direktörü'nün Ofisi, Shedd'e gönderilen rapordan haberdar olmadıklarını ve belge hakkındaki bilgi notu belirteçleri kullanılarak arandığında belgenin bulunamadığını söylediler. Ulusal İstihbarat Direktörü'nün ofisinden Kamu İşleri başkanı Shawn Turner, "DIA dahil olmak üzere hiçbir Amerikan İstihbarat teşkilatı, El Nusra Cephesi'nin, sarin üretme kapasitesini geliştirmeyi başardığını belirlememiştir," dedi.

Yönetimin kamu işleri yetkilileri, Shedd'in demeçlerindeki kadar, El Nusra'nın askeri potansiyelinden kaygı duymadılar. Temmuz ayı sonlarında Shedd, Colorado'daki yıllık Aspen Güvenlik Forumu'nda El Nusra'nın gücüne dair endişe verici bir rapor verdi. Sunumunun kaydında "Muhalefette 1200'den az olmayan birbirinden farklı grup hesap ettim," dedi Shedd. "Muhalefet içerisinde, El Nusra, en etkilisi ve gücünü arttırıyor. Bu bizim için ciddi endişe kaynağı. Eğer başıboş bırakılırsa en radikal unsurların yönetimi ele geçireceğinden büyük kaygı duyuyorum," derken, Irak El Kaide'sinin adını da zikretti. "İç savaş zamanla daha kötü bir hal alacak," diye devam etti. "Akıl almaz şiddet henüz kapıda." Shedd, konuşmasında kimyasal silahlardan hiç bahsetmedi ama zaten konuşamazdı; makamına gelen raporlar son derecede gizliydi.

*

Yaz boyunca Suriye'den gelen bir dizi gizli yazışma, ÖSO üye-

lerinin Amerikan istihbarat ajanlarına El Nusra ve El Kaide savaşçılarının defalarca kendi kuvvetlerine saldırdığından şikayet ettiğini rapor ediyordu. Kıdemli istihbarat danışmanının okuduğuna göre raporlar, "ÖSO'nun delillerden Esad'ın endişe ettiğinden daha fazla endişelendiği"nin kanıtını sağlıyordu. ÖSO, büyük ölçüde, Suriye ordusundan kaçanlardan oluşuyordu. Kendisini Esad rejiminin sonlanmasına adamış olan ve isyancıları desteklemeyi sürdüren Obama yönetimi, saldırıdan bu yana kamuoyuna yönelik demeçlerinde, Selefi ve Vahabi grupların etkisini önemsiz gibi göstermenin yollarını aradı. Eylül ayının ilk günlerinde John Kerry, bir kongre oturumunda, El Nusra ve diğer İslamcı grupların Suriye muhalefetinin azınlıktaki aktörleri olduğunun aniden iddia edilmesiyle şaşkına döndü.

Yönetim, 21 Ağustos'tan sonraki, hem kamuya açık hem de özel brifinglerinde, El Nusra'nın sarine potansiyel erişimi hakkındaki mevcut istihbaratı hiçe saydı ve Esad yönetiminin kimyasal silahların tek sahibi olduğunu iddia etti. Saldırıdan sonraki günlerde, Obama Suriye askeri tesislerine yönelik planladığı füze saldırısı için destek aradığında, Kongre üyelerine verilen muhtelif gizli brifingde iletilen mesaj buydu. Askeri meselelerde 20 seneden fazla tecrübesi olan bir parlamenter bana buna benzer bir brifingden "Sadece Esad yönetiminin elinde sarin olduğuna ve isyancıların elinde olmadığına" ikna olmuş bir şekilde çıktığını söyledi. Benzer şekilde, sarinin 21 Ağustos'ta kullanıldığını doğrulayan BM raporunun 16 Eylül'de yayımlanmasının ardından, ABD'nin BM nezdindeki büyükelçisi Samantha Power, bir basın toplantısında şöyle söyledi: "Sadece Esad rejiminin elinde sarin bulundurduğunu belirtmek çok önemli, muhalefetin elinde sarin olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok."

El Nusra hakkındaki yüksek gizliliği haiz raporun, Power'ın ofisine ulaştırılıp ulaştırılmadığı bilinmiyor ancak kendisinin yorumu yönetim kademelerinde hızla yayılan tutumun bir yansımasıydı. Eski kıdemli istihbarat yetkilisi bana, "İlk andaki varsa-

yım, bunu Esad'ın yaptığı şeklindeydi," dedi. "CIA'nın yeni yöneticisi [John] Brennan bu sonuca balıklama atladı... Beyaz Saray'a gitti ve 'Bakın elimde ne var!' dedi. Her şey tamamıyla sözlü idi, suçlayacak kişiyi bulmuşlardı. Obama'yı masaya getirmeleri ve onun isyancılara yardım etmesi için çok fazla siyasi baskı vardı ve bu yaklaşımın [Esad'ı sarin saldırısıyla ilişkilendiren] Obama'nın elini güçlendireceğine dair bir iyiye yorma durumu mevcuttu: 'Bu Suriye ayaklanmasının Zimmermann telgrafıdır ve artık Obama harekete geçebilir.' Bu, yönetim içindeki Samantha Power kanadının durumu iyiye yormasıydı. Maalesef, Obama'nın saldıracağı yönünde alarma geçirilmiş olan Genelkurmay Başkanlığı'nın bazı üyeleri bunun iyi bir şey olduğundan çok da emin değildiler."

Suriye'ye yönelik önerilen Amerikan füze saldırısı hiçbir zaman kamuoyunun desteğini almadı ve Obama rotayı hızlıca BM ve Rusya'nın Suriye'nin kimyasal savaş tesislerinin sökülmesi teklifine çevirdi. 26 Eylül'de, Obama yönetimi ile Rusya, Esad yönetiminin kimyasal silah cephaneliğinden kurtulmasına yönelik çağrıda bulunan BM kararı tasarısının onaylanmasında birleşince, herhangi bir askeri harekat ihtimalinin kesin olarak önüne geçildi. Obama'nın geri çekilmesi birçok kıdemli askeri subayı rahatlattı. (Üst düzey bir özel harekat danışmanı bana, Beyaz Saray'ın ilk başlarda tasarladığı gibi Suriye askeri havaalanlarına ve füze tabyalarına yönelik yanlış düşünülmüş bir Amerikan füze saldırısının "El Nusra'ya yakın hava desteği sağlamak gibi bir şey olacağını" söyledi.)

Yönetimin sarin saldırısı etrafındaki gerçekleri çarpıtması kaçınılmaz bir soruyu gündeme getirmektedir: Obama'nın Suriye'yi bombalama "kırmızı çizgi" tehdidinden uzaklaşmaya istekli olmasının arkasındaki bütün hikayeyi biliyor muyuz? Obama sağlam bir davası olduğunu iddia etmişti ancak birdenbire sorunu Kongre'ye taşımaya razı oldu ve daha sonra Esad'ın kimyasal silahlarından feragat etme teklifini kabul etti. Belli bir noktada, çelişkili bilgilerle doğrudan karşı karşıya kalmış olması mümkün

görünüyor: Saldırı planını iptal etmesi yönünde kendisini ikna etmek için yeterince kuvvetli deliller ve Cumhuriyetçilerden kesin olarak gelecek eleştirilere katlanmak.

27 Eylül'de Güvenlik Konseyi tarafından kabul edilen BM kararı, dolaylı olarak El Nusra gibi isyancı güçlerin de silahsızlanmaya zorlanması fikriyle ilgiliydi: "Suriye'de hiçbir taraf [kimyasal] silahları kullanmamalı, geliştirmemeli, üretmemeli, edinmemeli, depolamamalı, muhafaza etmemeli veya transfer etmemelidir." Karar, aynı zamanda, herhangi bir "devlet dışı aktörün" kimyasal silahları edinmesi durumunda Güvenlik Konseyi'ne derhal bildirilmesi çağrısında bulunmaktadır. Hiçbir grubun ismi zikredilmemiştir. Suriye rejimi, kendi kimyasal silah deposunu tasfiye etme sürecine devam ederken, Esad'ın birinci bileşen stoku imha edildikten sonra ironik bir biçimde, El Nusra ve onun İslamcı müttefikleri, savaş bölgesinde diğer silahlara hiç benzemeyen ve stratejik bir silah olan sarin üretebilecek bileşenlere erişebilecek tek grup oldu. Müzakere edecek daha çok şey olabilir.

2

KIRMIZI ÇİZGİ VE GİZLİ HAT[1]

Seymour M. Hersh

2011 yılında, Barack Obama, ABD Kongresi'ne danışmaksızın Libya'ya askeri bir müdahale düzenlemişti. Geçtiğimiz Ağustos ayında, Şam'ın Guta bölgesine yapılan sarin gazı saldırısının ardından hava saldırısı yapmaya hazırlanan Obama, bu kez 2012 yılında kimyasal silahların kullanımı hususunda belirlenen 'kırmızı çizgiyi' aştığı ileri sürülen Suriye hükümetini cezalandırmayı amaçlamıştı. Hazırlanan bu planın iki günden az bir süre öncesinde ise Obama müdahale için Kongre onayı arayışı içerisinde olduklarını açıklamıştı. Kongre komite oturumları için hazırlık yaparken ertelenen bu saldırı, Esad'ın Rusya'nın Suriye kimyasal silahlarına yönelik teklifini Barack Obama'nın kabul etmesiyle birlikte iptal edilmiş oldu. Peki, Libya'ya girmekten çekinmeyen Obama neden Suriye saldırısını önce erteleyip sonra müdahaleden vazgeçmişti? Sorunun cevabı, kırmızı çizgiyi zorlamayı dayatan yönetimdekiler ile bu denli ileri gitmenin hem gayrimeşru hem de tehlikeli olabileceğini düşünen askeri liderler arasındaki fikir ayrılığında yatmaktadır.

1 Seymour M. Hersh'ün bu makalesi 9 Nisan 2014 tarihinde Merve Özrak ve Reşat Bilici'nin çevirisiyle Sol Haber Portalı'nda yayımlanmıştır.

Obama'nın kararındaki bu değişikliğin temelinde Wiltshire'daki Porton Down savunma laboratuvarı yatmaktadır. İngiliz istihbaratı 21 Ağustos'ta yapılan saldırıda kullanılan sarin gazından bir numune almış ve yapılan incelemeler sonucunda kullanılan bu gazın Suriye'deki mevcut kimyasal silah numuneleriyle uyuşmadığı saptanmıştı. Suriye aleyhine tutulamayacağı anlaşılan bu durum, ABD genelkurmay başkanlığına çabucak bildirildi. İngilizlerin raporu, Pentagon'daki şüpheleri artırmıştı; genelkurmay başkanlığı teşkilatı, uzun menzilli bir bomba kullanarak Suriye'nin altyapısını hedef alan bir füze saldırısı yapmanın Ortadoğu'da geniş çaplı bir savaşa yol açabileceği konusunda Obama'yı uyarmak üzere hazırlanmaktaydı. Sonuç olarak, Amerikalı yetkililer, başkan Obama'ya bir son dakika uyarısı göndermişti; onlara göre bu da, Obama'nın saldırıyı iptal etmesine yol açmıştı.

Aylar boyunca, Suriye'nin komşularının, özellikle de Türkiye'nin söz konusu savaştaki rolü ile ilgili üst düzey komutanlar ve istihbaratçılar arasında ciddi bir kaygı mevcuttu. Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın İslamcı ve cihatçı gruplar arasında yer alan El Nusra Cephesi'ni desteklediği biliniyordu. Eski bir Amerikan istihbaratçısı ile yaptığım bir görüşmede kendisi bana, "Türk hükümeti içerisinde bazı gruplar olduğunu biliyorduk. Bu grup, Suriye'ye yapılacak olası bir sarin gazı saldırısında Esad'ı köşeye sıkıştırabileceklerini ve 'kırmızı çizgi' hususunda Obama'yı zorlayacaklarını düşünüyordu" dedi.

Genelkurmay yetkilileri, Obama yönetiminin yalnızca Suriye'nin sarin gazına erişimi olduğu konusunda yaptığı açıklamaların yanlış olduğunu da biliyordu. Amerikan ve İngiliz istihbaratçıları, 2013 baharından beri, Suriye'deki bazı isyancı grupların kimyasal silah geliştirdiklerinden haberdardı. 20 Haziran'da, ABD Savunma İstihbarat Örgütü analistleri, beş sayfalık gizli bir konuşma planıyla birlikte örgütün direktör yardımcısı David Shedd'e brifing verdi. Belgelerde, El Nusra'nın sarin

gazı ürettiğine ve bunun El Kaide'nin 11 Eylül saldırılarından bu yana planlanmış en kapsamlı sarin komplosu olduğuna değiniliyordu (Bir Savunma Bakanlığı danışmanına göre, Amerikan istihbaratı uzun bir süredir El Kaide'nin kimyasal silahlarla ilgili deney yaptığını biliyordu ve köpekler üzerinde yapılan sarin gazı deneylerinin bir videosu ellerinde mevcuttu). ABD Savunma İstihbarat Örgütü'nün (DIA) raporu şu şekilde devam ediyordu: "Bundan önceki istihbarat birimleri, tamamen Suriye'nin kimyasal silah kullanımına yoğunlaşmıştı, fakat şimdi El Nusra'nın kendi kimyasal silahlarını üretmeye çalıştığını görüyoruz. El Nusra Cephesi'nin Suriye içinde sahip olduğu göreli hareket özgürlüğü, bizleri, gelecekte örgütün kimyasal silahlarla ilgili girişimlerini engellemenin oldukça güç olacağı sonucuna ulaştırmaktadır." Birçok istihbarat birimlerinden gelen gizli bilgilerinden de yararlanılan raporda, "Türkiye ve Suudi kaynaklı kimyasal hızlandırıcılar da, Suriye'deki onlarca kilogramlık büyük ölçekli sarin gazı üretimini desteklemektelerdi" şeklinde bir ifade vardı. (Milli istihbarat sözcüsüne DIA raporuna ilişkin bir soru yöneltildiğinde ise, "Hiçbir istihbarat yetkilisi tarafından böyle bir rapor ne istenmiş ne de hazırlanmıştır" cevabı alındı.)

Geçtiğimiz Mayıs ayında, 10 kişiden fazla El Nusra Cephesi üyesi, polise ulaşan 2kg.'lık sarin gazı ihbarı üzerine Türkiye'nin güneyinde tutuklandı. 130 sayfalık iddianamede grup üyeleri füze, havan ve kimyasal öncü maddeler satın almakla suçlandı. Bunlardan beşi, kısa süreli tutukluğun ardından salınırken, aralarında Heysam Kassab isimli liderin de bulunduğu diğer üyeler hakkındaki tutuksuz yargılama süreci 25 yıllık hapis istemiyle devam halindeydi. Bu aşamada Türk basını, Erdoğan hakkında spekülasyonlar olduğuna ve sözü geçen olaylara isminin karıştığına dair haberler yapmaktaydı. Geçen yaz gerçekleştirilen bir basın toplantısında, Türkiye'nin Moskova büyükelçisi Aydın Sezgin, gazetecilerin karşısında tutuklamaları reddederken, ele geçirilen 'sarin'inin sadece 'antifriz' olduğunu iddia etti.

DIA raporu, tutuklamaları, El Nusra'nın kimyasal silahlara erişiminin daha da arttığına kanıt olarak görüyordu. Raporda, Kessab'ın kendisini El Nusra üyesi gördüğünden ve doğrudan örgütün askeri imalat sorumlusu Abdül Gani'ye bağlı olduğundan bahsediliyordu. Kessab ve ortağı Halid Usta, Zirve İhracat adlı bir Türk firmasının çalışanlarından biri olan ve sarin öncüllerinin fiyat kotalarını belirleyen Halit Ünalkaya ile beraber çalışıyordu. Abdül Gani'nin bu iki ortak için planı, "sarin üretimi için mükemmel bir süreç kurup, daha sonra Suriye'de gizli bir laboratuvarda geniş çaplı üretim için oradakileri eğitmekti." DIA raporuna göre, işbirlikçilerden biri, 2004'ten beri en az yedi kimyasal silah saldırısına kaynaklık eden sarin kimyasallarını Bağdat'tan satın almıştı.

2013 yılında Mart ve Nisan aylarında gerçekleştirilen bir dizi kimyasal silahlı saldırı, birkaç ay sonra BM Suriye özel heyeti tarafından inceleme altına alındı. BM'nin Suriye'deki faaliyetlerini yakından bilen biri, Suriye muhalefetinin, 19 Mart'ta Halep yakınlarındaki Han El-Asal bölgesine yapılan ilk gaz saldırısıyla bağlantılı olduğuna ilişkin kanıtlar olduğunu söyledi. Heyetin Aralık'taki son raporunda, çok sayıda yaralıyla birlikte en az 19 sivil ve bir Suriyeli askerin öldüğü belirtilmişti. Saldırının sorumluluğu birilerine yüklenemedi, ancak BM'nin faaliyetlerinden haberdar olan bir kişi şunu ifade etti: 'Araştırmacılar, içlerinde kurbanları tedavi eden doktorların da bulunduğu tanıklarla görüştüler. İsyancıların gaz kullandıkları açıktı. Bu, kamuoyuna yansıtılmadı; çünkü kimsenin bilmesi istenmiyordu.'

Saldırılara başlamadan aylar önce, Savunma Bakanlığı'ndan eski bir yetkili, DIA'nın (Amerikan Savunma İstihbarat Örgütü), kimyasal silahlarla ilgili materyaller dâhil olmak üzere, Suriye'deki çatışmalara ilişkin toplanan tüm istihbarat hakkında SYRUP olarak bilinen gizli bir günlük raporu dolaşıma çıkardığını söyledi. Ancak bahar aylarında, Beyaz Saray Özel Kalem Müdürü Denis McDonough'un emriyle, raporun kimyasal silah-

larla ilgili bölümlerinin dağıtımı durduruldu. "McDonough'un değişikliğe gitmesine neden olan bir şeyler vardı," diyen Savunma Bakanlığı eski yetkilisi, "Bir zamanlar büyük meseleydi, ama Mart ve Nisan'da yapılan sarin saldırılarından sonra işler değişti" diyerek parmaklarını şıklattı. Dağıtımın sınırlandırılması kararı, asıl hedef olarak Suriye'deki kimyasal silahların tasfiye edilmesine yönelik bir karadan işgal seçeneği için genelkurmay tarafından acil durum planı emri verildiği sırada alındı.

Eski istihbarat yetkilisi, ABD ulusal güvenlik teşkilatındaki birçok kişinin, uzun süredir başkanın kırmızı çizgisinden rahatsızlık duyduğunu belirtti: "Genelkurmay, Beyaz Saray'a, 'Kırmızı çizgi ne anlama geliyor, askeri düzeydeki karşılığı nedir? Karaya asker çıkarmak mı? Geniş çaplı saldırı mı yoksa sınırlı saldırı mı?' diye soruyordu. Askeri istihbaratı tehdidin nasıl ele alınacağını incelemekle görevlendirdiler. Başkanın akıl yürütmesi hakkında başka da hiçbir şey öğrenemediler."

21 Ağustos saldırısından sonra Obama, Pentagon'a bombalanacak hedefleri çıkarmasını emretti. Sürecin başında, eski istihbarat yetkilisi şöyle dedi: "Beyaz Saray, Esad rejimi için yeterince 'sancılı' olmayacağını düşünerek, genelkurmayın sunduğu 35 hedefi reddetti. İlk hedefler arasında sadece askeri bölgeler vardı, sivil altyapı yoktu." Beyaz Saray'ın basıncı altında, ABD saldırı planı, "devasa bir saldırıya" dönüştü: İki B-52 bombardıman uçağı Suriye yakınındaki hava üslerine kaydırılırken, denizaltılar ve gemiler Tomahawk füzeleriyle donatıldı. Eski istihbarat yetkilisi, bana "Her geçen gün hedef listesi uzuyordu," derken, "Pentagon'daki plancılar, başlıkları toprağın çok altına gömüldüğü için, Suriye'deki füze sahalarını vurmak için sadece Tomahawkları kullanamayız dediler; bu nedenle harekâta bir tona yakın bomba ile yüklü iki B-52 uçağı eklendi. Sonrasında da, düşen pilotları ve İHA'ları kurtarmak için arama-kurtarma ekiplerine ihtiyaç duyacaktık. Olay iyice büyümüştü." Eski yetkili, yeni hedef listesinin "Esad'ın elindeki tüm askeri gücü imha etmek" anlamına

geldiğini belirtti. Ana hedefler arasında elektrik santralleri, petrol ve gaz depoları, bilinen tüm lojistik ve silah depoları, tüm kumanda ve kontrol tesisleri ve askeri ve istihbarat binaları da vardı. İngiltere ve Fransa da oyuna dâhil olacaktı. Parlamentonun, Cameron'un müdahaleye katılma teklifine ret oyu verdiği 29 Ağustos tarihinde, Guardian, Cameron'un hâlihazırda altı RAF savaş jetinin ve Tomahawk füzesi fırlatma kapasitesine sahip bir denizaltının Kıbrıs'ta konuşlandırılması emri verdiğine yönelik bir haber yaptı. 2011'deki Libya saldırılarında ölümcül bir rol oynayan Fransız hava kuvvetleri de, bir hayli işin içindeydi; Le Nouvel Observateur'a göre, Hollande, Rafale savaş uçaklarının Amerikan saldırısına katılması emrini vermişti. Bu uçakların hedeflerinin Batı Suriye'de olduğu bildirildi.

Ağustos'un son günlerinde, Başkan, Genelkurmaya saldırının başlatılması için kesin bir mühlet verdi. Eski istihbarat yetkilisi, "Esad'ın etkisizleştirileceği geniş çaplı bir askeri harekât, en geç 2 Eylül Pazartesi sabahı başlayacaktı" dedi. Bu nedenle, Obama'nın 31 Ağustos'ta, Beyaz Saray'da yaptığı konuşmada, saldırının askıya alınacağını ve Kongrede oylanacağını söylemesi pek çok kişiyi şaşırtmıştı. Bu aşamada, Obama'nın yalnızca Suriye ordusunun sarin kullanma kapasitesine sahip olduğu yönündeki önermesi de çöküyordu. 21 Ağustos saldırısından birkaç gün sonra, eski istihbarat yetkilisi, Rus askeri istihbarat ajanlarının, Guta'da kimyasal madde örnekleri bulduklarını anlattı. Bu örnekleri inceleyip İngiliz askeri istihbaratına verdiler; bu maddeler, Porton Down'a gönderildi. (Bir Porton Down sözcüsü, şöyle dedi: "İngiltere'de incelenen birçok örnekte sarin maddesi pozitif çıktı." MI6 ise, istihbarat konuları hakkında yorum yapmayacağını belirtti.) Örnekleri İngilizlere gönderen Rusların, bilgi ve erişim olanaklarına ve güvenilir bir sicile sahip iyi kaynaklar olduğunu belirten eski istihbarat yetkilisi, geçen yıl Suriye'deki kimyasal silah kullanımı ile ilgili ilk rapordan sonra Amerikalı ve müttefik

istihbarat servislerinin, "kullanılan şeyin ve kaynağının ne olduğuna dair bir cevap bulmak için çaba sarf ettiğini" söyledi. "Veri alışverişini, Kimyasal Silahlar Sözleşmesi'nin bir parçası olarak kullanıyoruz. Amerikan Savunma İstihbarat Örgütü'nün dayanak noktası, Sovyetler tarafından üretilen kimyasal silah parçalarının yapısının bilinmesine dayanıyordu. Ancak şu anda Esad hükümetinin cephaneliğinde hangi parçaların yer aldığını bilmiyorduk. Şam'daki olaydan birkaç gün sonra, Suriye hükümetinden, mevcut parçaların listesini bize vermesini istedik. Bu şekilde, farklılıkları hızlıca teyit edebilmiş olacaktık." Eski istihbarat yetkilisinin söylediğine göre, süreç bahar aylarında pürüzsüz ilerlemedi, çünkü Batı istihbaratının yaptığı çalışmalar, "ne tür bir gazın kullanıldığını göstermiyordu ve 'sarin' diye bir kelimeye de ulaşılamamıştı. Buna dair pek çok tartışma yürütüldü, ancak hiç kimse bunun ne gazı olduğunu çıkaramadığı için de, Esad'ın, Başkanın kırmızı çizgisini aştığını söyleyemezdiniz, 21 Ağustos'la beraber", diye devam ediyor eski istihbarat yetkilisi, "Suriye muhalefeti, buradan ders aldı ve daha hiçbir inceleme yapılmadan Suriye ordusunun 'sarin' kullandığını ilan etti, medya ve Beyaz Saray da buna atladı. O zamandan beri, sarin varsa 'bu Esad'ın işidir' diye bakılıyor."

Eski istihbarat yetkilisinin söylediğine göre, Porton Down bulgularını Amerikan genelkurmayına aktaran İngiliz genelkurmayı, Amerikalılara şöyle bir mesaj gönderiyordu: "Bize kumpas kuruyorlar." (Bu, geçtiğimiz Ağustos'ta bir CIA yöneticisinin gönderdiği şu özlü mesajı akla getiriyor: "Bu, mevcut rejimin işi değildi. ABD ve İngiltere bunu biliyor.") Saldırıdan birkaç gün sonra Amerikan, İngiliz ve Fransız uçakları, gemileri ve denizaltıları hazır haldeydi. Saldırının planlanmasından ve idaresinden sorumlu olan kişi, Genelkurmay Başkanı General Martin Dempsey idi. Eski istihbarat yetkilisinin dediğine göre, krizin başından beri genelkurmay, yönetimin Esad'ın suçlu olduğunu destekleyen kanıtlara sa-

hip olduğu yönündeki argümanına şüpheyle yaklaşıyordu. Daha somut kanıtlar için Savunma İstihbarat Örgütü'ne ve diğer servislere basınç uyguladılar. Eski istihbarat yetkilisi, "Esad savaşı kazanmakta olduğu için, Suriye'nin bu aşamada sarin gazı kullanacağını düşündürecek bir şey yoktu" diyor. Dempsey, Kongreyi sürekli olarak Amerika'nın Suriye'ye askeri bir müdahalede bulunmasının yaz boyunca getireceği tehlikeyle uyararak, Obama yönetimindeki birçok kişiyi öfkelendirmişti. Geçtiğimiz Nisan'da, Dışişleri Bakanı John Kerry'nin isyancıların ilerleyişine dair iyimser bir değerlendirme yapmasının ardından, Dempsey, Senato Silahlı Hizmetler Komitesi'ne, "bu çatışmanın çıkmaza girme riski var" demişti.

Eski istihbarat yetkilisinin dediğine göre, 21 Ağustos'tan hemen sonra Dempsey, sarin saldırısının sorumlusunun Esad yönetimi olduğunu varsayarak ABD'nin Suriye'ye saldırmasının askeri bir hata olacağını düşünüyordu. Porton Down raporu, genelkurmayın, Başkan'a daha ciddi bir endişe ile gitmesine neden oldu: Beyaz Saray'ın istediği saldırı, gayrimeşru bir saldırı hareketi olacaktı. Obama'nın yol değiştirmesini sağlayan genelkurmay oldu. Değişiklikle ilgili resmi Beyaz Saray açıklamasına göre –gazetecilerin anlattığı hikâye- Başkan, özel kalem müdürü Denis McDonough ile 'Gül Bahçesinde' yürürken, aniden karar değiştirdi ve yıllardır çatışmalı olduğu bölünmüş Kongreden saldırı için onay istemeye karar verdi. Savunma Bakanlığı eski yetkilisi bana Beyaz Sarayın, Pentagon'un sivil liderlerine farklı bir açıklama yaptığını söyledi: "Ortadoğu'nun yanıp kül olacağına dönük" istihbarat nedeniyle bombalama emrinden vazgeçilmiştir.

Başkanın Kongreye gitme kararı, Beyaz Saray kıdemlileri tarafından, Irak'ın işgali öncesinde 2002 sonbaharında George W. Bush'un attığı hamlenin bir tekrarı olarak görüldü: "Irak'ta kitle imha silahı olmadığı görülünce, Irak savaşını onaylayan Kongre ve Beyaz Saray, bu utancı birlikte üstlenmişler ve sürekli olarak

yanlış istihbarat aldıklarından yakınmışlardı. Mevcut Kongre saldırıya evet oyu vermiş olsaydı, Beyaz Saray için her iki şekilde de durum aynı olacaktı: Ya Suriye'ye geniş çaplı bir saldırı ile sert bir darbe indirilerek, Başkan'ın kırmızı çizgi kararlılığı meşru gösterilecekti ya da saldırının arkasında Suriye ordusunun olmadığı ortaya çıkınca bu suç Kongreyle paylaşılacaktı." Bu geri dönüş, Kongredeki Demokrat liderler için bile sürpriz oldu. Eylül'de, Wall Street Journal, Obama'nın Gül Bahçesi'ndeki konuşmasından üç gün önce, "seçenekler hakkında konuşmak üzere" Demokratların lideri Nancy Pelosi'yi aradığı yönünde bir haber yaptı. Journal'a göre, daha sonra Pelosi'nin meslektaşlarıyla konuşup, Başkandan bombalama seçeneğini kongrenin oyuna sunması yönünde bir talepte bulunmadığını belirtmiş. Obama'nın kongrenin onayına yönelmesi, çabucak bir çıkmaza döndü. "Kongre, işin bu şekilde yürümesine izin vermeyecekti," diyen eski istihbarat yetkilisi, "Irak savaşı için alınan yetkinin aksine, Kongre, gerçek anlamda oturumlar yapılacağını ortaya koydu" diyor. Bu noktada, eski istihbarat yetkilisinin dediğine göre, Beyaz Saray'da bir çaresizlik hissi belirdi. "Ve böylelikle B Planı ortaya çıktı: Bombardıman saldırısının askıya alınması ve Esad'ın tek taraflı olarak kimyasal savaş anlaşmasını imzalayıp BM gözetimi altında tüm kimyasal silahların tasfiyesine uyması." 9 Eylül'de, Londra'da yapılan bir basın toplantısında, Kerry, hala müdahaleden bahsediyordu: "Eyleme geçmemek, eyleme geçmekten daha risklidir." Ancak bir muhabir tarafından, Esad'ın bombardımanı durdurmak için yapabileceği bir şey olup olmadığı sorulduğunda, Kerry şöyle cevap verdi: "Elbette. Önümüzdeki hafta elindeki tüm kimyasal silahları uluslararası topluluğa teslim edebilir. Ancak bunu yapmayacak gibi görünüyor, açıkçası yapılamaz da." Ertesi gün New York Times'ın haberinde olduğu gibi, Rusya'nın aracılığıyla yapılan anlaşma, ilk olarak 2012 yazında Obama ve Putin arasında görüşülmüş ve bu anlaşma kısa bir süre sonra ortaya çıkmıştı. Saldırı planları rafa

kalkmasına rağmen yönetim, kamuoyu önünde savaşın meşru olduğuna yönelik yaptığı değerlendirmelerde bir değişikliğe gitmedi. Eski istihbarat yetkilisi, Beyaz Saray'daki üst düzey yetkililer için "bu düzeydeki bir hatanın telafisi yoktu, biz bir yanlış yaptık diyemezdiler" diyor. (Savunma İstihbarat Örgütü sözcüsü ise şöyle dedi: "21 Ağustos'ta yapılan kimyasal silah saldırısının arkasında sadece ama sadece Esad rejimi vardı.")

ABD'nin Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'la Suriye'deki muhalefetin desteklenmesi konusundaki işbirliğine dair her şey henüz açığa çıkmış değil. Obama yönetimi, CIA'nın "gizli hat" dediği Suriye'deki gayri resmi hattın oluşturulmasındaki rolünü kamuoyu önünde hiçbir zaman kabul etmedi. 2012'nin başlarında oluşturulan gizli hat, silah ve mühimmatın Libya'dan alınıp güney Türkiye ve Suriye sınırı üzerinden muhalefete ulaştırmak için kullanılıyordu. Suriye'de bu silahları alanların çoğu El Kaide ile bağlantılı cihatçılardı. (Savunma İstihbarat Örgütü sözcüsü ise şöyle diyordu: "ABD'nin Libya'dan başka yerlere silah temin ettiği düşüncesi yanlıştır.")

Ocak'ta, Senato İstihbarat Komitesi, Eylül 2012'de yerel milisler tarafından Bingazi'deki Amerikan konsolosluğuna ve yakınlardaki gizli CIA binasına yapılan ve ABD büyükelçisi Christopher Stevens ve üç kişinin ölümüne yol açan saldırıyla ilgili bir rapor yayımladı. Raporun, Dışişleri Bakanlığı'nı konsolosluğa yeterli güvenlik sağlamamakla, istihbarat birimlerini de, bölgede CIA'ya ait bir ileri karakolun varlığı konusunda ABD ordusunu alarma geçirmemekle eleştirmesi, geniş yankı buldu ve Cumhuriyetçilerin Obama ve Hillary Clinton'ı olayları örtbas etmekle suçlaması üzerine Washington'daki düşmanlıkları canlandırdı. Raporun kamuoyuna açıklanmayan yüksek gizlilik dereceli ekinde, 2012 başlarında Obama ve Erdoğan yönetimi arasında gizli bir anlaşma yapıldığından bahsediliyordu. Ek, gizli hatta atıfta bulunuyordu. Anlaşmanın şartlarına göre, finansman Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar tarafından sağ-

lanırken, MI6'in desteği ile CIA da, Kaddafi'nin cephaneliğindeki silahların Suriye'ye aktarılmasından sorumlu olacaktı. Bazıları Avustralya kurumları adı altında olmak üzere, Libya'da bir dizi paravan şirket kuruldu. Tedarik ve sevkiyatı yönetmek için ise, hiçbir zaman kimler tarafından işe koşulduğu bilinmeyen emekli Amerikan askerlerine görev verildi. Operasyon, biyografı yazarı ile ilişkisi ortaya çıkınca istifa edecek olan CIA direktörü David Petreus tarafından yürütülüyordu. (Petreus'un sözcülerinden biri, operasyonun yapıldığını inkâr etti.) 1970'lerden beri yürürlükte olan yasaya göre, operasyon, hazırlandığı sırada kongre istihbarat komitelerine ve kongre yöneticilerine açıklanmadı. MI6'in de işin içinde olması, CIA'nın, görevi bir işbirliği operasyonu olarak kodlayarak yasadan kaçınmasını sağladı. Eski istihbarat yetkilisi, CIA'nın işbirliği faaliyetlerini Kongreye rapor etmemesine izin veren yasada tanımlanmış bir istisna olduğunu belirtti. (Öngörülen tüm gizli CIA operasyonları, onaylanması için Kongrenin üst yöneticilerine gönderilmek üzere, "bulgu" olarak bilinen yazılı bir belgeyle tanımlanmak zorundadır.) Ekin dağıtımı, raporu yazan ekip ve sekiz kıdemli Kongre üyesi ile sınırlandırıldı – Meclis ve Senato ile istihbarat komitelerinde yer alan Demokrat ve Cumhuriyetçi liderler. Bu, pek de gerçekçi bir girişim olmadı; bu sekiz yöneticinin bir araya gelip birbirlerine sorular yönelttiği veya aldıkları gizli bilgileri tartıştığı hiç görülmemişti.

Ek, ne saldırıdan önce Bingazi'de neler yaşandığına ilişkin bir bilgi veriyor ne de Amerikan konsolosluğunun neden saldırıya uğradığını açıklıyordu. Eki okuyan eski istihbarat yetkilisi ise şöyle konuştu: "Konsolosluğun tek görevi, silah sevkiyatının gizliliğini sağlamaktı, gerçek bir politik rolü yoktu." Konsolosluğa yapılan saldırının ardından, Washington, CIA'nın silahların Libya'dan alınmasındaki rolüne derhal son verdi, ancak gizli hat devam ediyordu. Eski istihbarat yetkilisinin söylediğine göre, "Artık ABD, Türklerin cihatçılara ne gönderdiğini

kontrol edemiyordu." Haftalar içinde, genellikle 'manpad' olarak bilinen yaklaşık kırk adet taşınabilir karadan havaya füze rampası Suriyeli isyancıların eline geçti. 28 Kasım 2012'de, Washington Post'tan Joby Warrick, önceki gün Halep yakınlarındaki isyancıların, bir Suriye nakliye helikopterini düşürmek için kesinlikle 'manpad' türü bir şey kullandığını bildirdi. Warrick şöyle yazıyordu: "Obama yönetimi, silahların teröristlerin eline geçebileceği ve ticari uçakları düşürmek için kullanılabileceği yönünde uyarıda bulunarak, Suriye muhalefetinin bu tür füzelerle silahlandırılmasına kesinlikle karşı çıktı." İki Ortadoğu istihbarat yetkilisi, kaynak olarak Katar'a işaret ederken, eski bir ABD istihbarat analisti ise, 'manpad'lerin, isyancılar tarafından istila edilen Suriye ordusunun karakollarından elde edilmiş olabileceğine dair bir yorum yaptı. İsyancıların 'manpad'lere sahip olmasının, artık kontrolden çıkan gizli bir ABD programının istenmeyen sonuçları olduğu yönünde hiçbir işaret yoktu.

2012 yılının sonlarında, Amerikan istihbarat birimleri arasında, isyancıların savaşı kaybettiklerine dair bir görüş belirdi. Eski istihbarat yetkilisi ise şöyle konuştu: "Erdoğan öfkeden kuduruyordu, kendisini ortada bırakılmış gibi hissediyordu. Para, onun parasıydı ve musluğun kapanmasını ihanet olarak görülüyordu." 2013 baharında, ABD istihbaratı, MİT ve Jandarmanın, kimyasal savaş teknolojilerini geliştirmek için doğrudan El Nusra ve onun müttefikleriyle çalıştığını öğrendi. Eski istihbarat yetkilisi şöyle diyordu: "İsyancılarla olan politik işbirliğini MİT yürütüyordu, Jandarma ise kimyasal savaş eğitimi dâhil olmak üzere, askeri lojistik, olay yeri danışmanlığı ve eğitim sağlıyordu." 2013 baharında Türkiye'nin rolünün artırılması, bölgede yaşadığı sorunlara çözüm olarak görülüyordu. Erdoğan, cihatçılara verdiği desteği keserse her şeyin biteceğini biliyordu. Aradaki uzun mesafe ve silah ve mühimmat sevkiyatının zorlukları nedeniyle, Suudiler, savaşı lojistik olarak destekleyemiyordu. Erdoğan'ın ümidi ise, ABD'yi kırmızı çizgiyi aşmaya zorlayacak bir olayı kışkırt-

maktı. Ancak Obama, buna Mart ve Nisan'da bir cevap vermedi. Obama ve Erdoğan, 16 Mayıs 2013'te Beyaz Saray'da görüşürken herhangi bir fikir ayrılığı belirtisi yoktu. Görüşmeden sonra yapılan basın toplantısında, Obama, "Esad'ın gitmesi" gerektiği konusunda anlaştıklarını söyledi. Suriye'nin kırmızı çizgiyi geçip geçmediği sorulduğunda ise, Obama, bu silahların kullanılmış olduğu yönünde kanıtlar olduğunu bildirirken, şunu ekledi: "Bizim için önemli olan, orada gerçekte neler yaşandığına dair daha detaylı bilgiler alıyor olduğumuzdan emin olmaktır." Kırmızı çizgi hala aşılmamıştı.

Washington ve Ankara'daki yetkililerle düzenli olarak görüşen bir Amerikalı dış politika uzmanı, bana Obama'nın, Mayıs'taki ziyaret sırasında Erdoğan için verdiği bir iş yemeğinden bahsetti. Yemeğe, Türklerin, Suriye'nin kırmızı çizgiyi aştığına dair ısrarları ve Obama'nın bu konuda bir şeyler yapmak için gönülsüz olduğuyla ilgili şikâyetler damga vurmuştu. Obama'ya John Kerry ve daha sonra istifa edecek olan ulusal güvenlik danışmanı Rom Donilon eşlik etti. Erdoğan ise, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ve MİT Müsteşarı Hakan Fidan ile katıldı. Erdoğan'a olan yakınlığı ve sadakatiyle bilinen Fidan, önceden beri Suriye'deki radikal isyancı muhalifleri destekliyordu.

Dış politika uzmanı, Donilon'dan duyduklarından bahsetti. Bu olay, üst düzey bir Türk diplomattan haber alan eski bir ABD yetkilisi tarafından daha sonra teyit edildi. Uzmana göre, Erdoğan, toplantıda Obama'ya kırmızı çizginin aşıldığını göstermeye çalışırken, olayı anlatması için Fidan da yanında oturuyordu. Erdoğan, Fidan'ı görüşmeye dâhil etmeye çalışırken, Fidan konuşmaya başladığı sırada, Obama bir kez daha sözünü kesip, "Biliyoruz" dedi. Tam o sırada, Erdoğan kızmış bir halde, "Ama kırmızı çizginiz aşıldı!" dedi. Ardından uzman şunları ekledi: "Donilon'un ifadesine göre, Erdoğan, Beyaz Saray'ın içinde o kahrolası parmağını Başkana sallıyordu." Daha sonra Obama, Fidan'a dönerek şöyle demiş: "Suriye'de radikallerle be-

raber neler yaptığınızı biliyoruz." (Geçtiğimiz Temmuz'da, Dış İlişkiler Konseyine katılan Donilon, bu hikâye hakkındaki sorulara cevap vermemişti.) Türk Dışişleri Bakanlığı da, yemekle ilgili soruları yanıtlamadı. Bir Ulusal Güvenlik Konseyi sözcüsü, söz konusu yemeği teyit ederken Obama, Kerry, Donilon, Erdoğan, Fidan ve Davutoğlu'nun yemek masasındaki bir fotoğrafını gösterdi ve "Bunun dışında, görüşmelere dair detayları paylaşmayacağım" diye ekledi.

Ancak Erdoğan eli boş dönmedi. Obama, Türkiye'nin, ABD'nin İran'a karşı yaptırımlarının bir parçası olarak İran'a altın ihracatını yasaklayan yasal düzenlemedeki boşlukları kullanmaya devam etmesine izin veriyordu. Mart 2012'de, AB'nin de İran bankalarına yaptırım uygulaması sonucunda, sınır ötesi ödemelere imkân tanıyan SWIFT elektronik ödeme sistemi, İran'a ait onlarca finans kurumunu devre dışı bıraktı ve bu ülkenin uluslararası ticaret kapasitesini önemli ölçüde kısıtladı. Haziran'da bir kararname daha çıkaran ABD, "altın boşluğu" denen bir yasal boşluk bıraktı ve İran'daki özel kuruluşlara altın sevkiyatı devam etti. İran petrolünün ve gazının önemli müşterilerinden biri olan Türkiye, enerji yatırımlarını Türkiye'deki bir İran hesabına Türk lirası şeklinde yaparak bu boşluktan yararlanmış oldu; daha sonra bu paralar, İran'daki müttefiklere altın ihraç etmek amacıyla Türk altını almak için kullanıldı. 13 milyar dolar değerindeki altının, Mart 2012 ve Temmuz 2013 arasında İran'a bu şekilde girdiği bildirildi. Bu program Türkiye, İran ve Birleşik Arap Emirlikleri'nde adı yolsuzluğa karışan siyasetçiler ve ticaret adamları için kısa sürede gelir kanyağı haline geldi. Eski istihbarat yetkilisi, şunları söyledi: "Aracılar, her zaman yaptıkları işi yaparlar: İşin % 15'ini almak. CIA, ortada dolaşan paranın yaklaşık 2 milyar dolar olduğunu tahmin ediyor. Parmaklara altın ve Türk Lirası yapışıyordu." Ortadaki yasadışı paralar, Aralık ayında Türkiye'de "altın karşılığında gaz" skandalını ateşledi ve önemli iş adamları ve

hükümet yetkililerinin akrabaları dâhil, 24 kişi hakkında suçlama yapılmasına ve üç bakanın istifasına yol açtı; bu bakanlardan biri, Erdoğan'ı da istifaya çağırdı. Türk devletine ait bir bankanın genel müdürü de skandalın içindeydi ve polis tarafından evlerde yapılan aramalarda ayakkabı kutularında bulunan 4,5 milyon dolardan fazla bir paranın vakıf bağışları olduğunu iddia etti. Geçtiğimiz yılın sonlarında, Foreign Policy'den Jonathan Schanzer ve Mark Dubowitz, Obama yönetiminin, altın boşluğunu Ocak 2013'te kapattığı, ancak "yasanın altı ay boyunca yürürlüğe girmemesi yönünde lobi faaliyeti yürüttüğü" şeklinde bir haber yaptı. Yönetimin, aradaki zamanı, İran'ı nükleer program konusunda pazarlık masasına çekmek için bir teşvik olarak ya da Türk müttefikini Suriye'deki iç savaş konusunda yatıştırmak için kullandığını iddia ettiler. Erteleme, İran'ın, "yaptırımları daha da zayıflatarak, milyarlarca doları altın bazında biriktirmesine" olanak sağladı. ABD'nin, CIA'nın Suriye'ye silah sevkiyatı desteğini kesme kararı, Erdoğan'ı siyasi ve askeri açıdan savunmasız bıraktı. Eski istihbarat yetkilisi şöyle konuştu: "Mayıs zirvesindeki gündemlerden biri de, Suriye'deki isyancılara tedarik sağlanacak tek hattın Türkiye olduğu gerçeğiydi. Bu iş, Ürdün üzerinden yapılamazdı, çünkü güneydeki bölge çok açık ve Suriyelilerin kontrolü altında. Lübnan'daki vadilerden ve tepelerden de yapılamazdı, çünkü diğer tarafta kiminle karşılaşacağınız kesin değil. ABD'nin isyancılara verdiği askeri destek olmadığı sürece, Erdoğan'ın Suriye'yi uydu devlet yapma rüyası buharlaşmakta ve buna neden olanın da biz olduğunu düşünmektedir. Suriye savaşı kazandığı zaman, isyancıların kendisine geleceğini biliyor. Başka nereye gidebilirler ki? Yani şimdi Erdoğan, arka bahçesinde binlerce radikal bulmuş olacak."

ABD'li bir istihbarat danışmanı, 21 Ağustos'tan birkaç hafta önce, Dempsey ve savunma müsteşarı Chuck Hagel için hazırlanan gizlilik derecesi yüksek bir brifing gördüğünü söyledi. Bri-

fingte, Erdoğan yönetiminin güç kaybeden isyancılar hakkında büyük endişeye kapıldığından bahsediliyordu. Değerlendirmede, Türk yönetiminin, "ABD'yi askeri cevap vermeye sevk edecek bir şeyler yapma ihtiyacından" bahsettiği yönünde bir uyarıda bulunuluyordu. Eski istihbarat yetkilisinin söylediğine göre, yaz sonuna doğru, Suriye ordusu isyancılar karşısında hala avantajlıydı ve bu durumu yalnızca Amerikan hava kuvvetleri tersine çevirebilirdi. Sonbaharda ise, 21 Ağustos olayları üstünde çalışmaya devam eden Amerikalı istihbarat analistleri, gaz saldırısını Suriye'nin yapmadığını düşünüyorlardı. Ancak ortada bir fedai vardı, olay nasıl olmuştu? Birincil şüpheli Türklerdi, çünkü bu olayın gerçekleşmesini sağlayacak her şeye sadece onlar sahipti.

21 Ağustos saldırılarıyla ilgili kesitler ve diğer veriler bir araya getirilince, istihbaratçılar, şüphelerini destekleyen kanıtlar gördüler. Eski istihbarat yetkilisi şöyle diyor: "Bunun, Erdoğan'ın çevresi tarafından Obama'nın kırmızı çizginin ötesine geçmesini sağlamak için planlanan gizli bir eylem olduğunu biliyoruz. Daha önceki gaz kullanımını incelemek üzere 18 Ağustos'ta Şam'a giden BM denetçileri oradayken Şam'da veya Şam yakınlarında bir gaz saldırısı yapılmasını teşvik etmeliydiler. Görkemli bir gösteri planlanmıştı. Savunma İstihbarat Örgütü ve diğer istihbarat birimleri, yüksek komutanlarımıza, sarinin Türkiye tarafından temin edildiğini ve yalnızca Türk desteğiyle elde edilebileceğini söylediler. Türkler, sarin üretimi ve kullanımı konularında da eğitim verdiler." Bu değerlendirmeyi destekleyen birçok unsur, saldırının hemen ardından kesintiye uğrayan konuşmalar üzerinden, Türklerin kendisinden geliyordu. "Temel kanıt, saldırı sonrasında Türk yetkililerde görülen memnuniyet ve bir araya gelişlerde gözlenen karşılıklı övgülerdi. Operasyonlar, planlama aşamasındayken her zaman son derece gizli tutulurlar, ancak iş kibirlenmeye geldiği zaman her şey pencereden uçup gider. Faillerin başarı için övgü dilenmesinden daha acınası bir şey yoktur." Erdoğan'ın Suriye'de yaşadığı sorunlar yakın bir zaman içinde

sona ermeyecek: Gazı at, Obama kırmızı çizgi aşıldı desin ve Amerika, Suriye'ye saldırsın. En azından düşünceleri buydu, fakat plan o şekilde ilerlemedi."

Saldırı sonrası Türkiye ile ilgili istihbarat, Beyaz Saray'a gitmedi. Eski istihbarat yetkilisi ise şöyle diyor: "Hiç kimse bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Hiç kimse Başkana karşı çıkmak da istemiyor. Bombardıman saldırısı askıya alındığından beri, Suriye'nin sarin saldırısında parmağı olduğuna dair tek bir kanıt bile yok. Hükümetim hiçbir şey söyleyemiyor, çünkü çok sorumsuz davrandık ve Esad'ı suçladığımız için, şimdi de kalkıp Erdoğan'ı suçlayamıyoruz."

Türkiye'nin, Suriye'deki olayları kendi çıkarlarına göre manipüle etme konusundaki istekliliği, geçtiğimiz ayın son günlerinde, yerel seçimlerden birkaç gün önce Erdoğan ve yakın çevresiyle ilgili YouTube'a düşen bir tape ile sergilenmiş oldu. Tapede, yapılacak bir yanıltıcı harekâtın ('yanlış bayrak' harekâtı), Türk ordusuna Suriye'ye girmesi için bahane sunacağından bahsediliyordu. Operasyonun merkezi, Suriye'nin Fransız mandası altında olduğu 1921 yılında Türkiye'ye geçen, Osmanlı İmparatorluğu'nun kurucusu I. Osman'ın dedesi Süleyman Şah'a ait olan ve Halep yakınlarından bulunan bir türbeydi. İslamcı örgütlerden biri, türbeyi putperestlik mekânı diye yok etmekle tehdit ederken, Erdoğan yönetimi de, türbeye bir zarar gelirse açık açık misilleme yapmakla tehdit ediyordu. Sızdırılan görüşme ile ilgili bir Reuters haberine göre, Fidan olduğu iddia edilen kişi, provokasyon yapıyordu: "Şimdi bakın komutanım şimdi biz gerekçeyse gerekçeyi, ben öbür tarafa 4 tane adam gönderirim, 8 tane boş alana füze de attırırım. Problem değil o! Gerekçe üretilir." Bunun, Suriye'den kaynaklanan tehditlerle ilgili bir ulusal güvenlik toplantısı olduğunu kabul eden Türk hükümeti, kaydın manipülasyon olduğunu ifade etti. Daha sonra hükümet, YouTube'a erişimi yasakladı.

Obama'nın izlediği politikada önemli bir değişiklik olmaz-

sa, Türkiye'nin, Suriye'deki iç savaşa yönelik müdahalesi devam edecektir. Eski istihbarat yetkilisi, şunları söyledi: "Meslektaşlarıma, özellikle şu anda çok yanlış bir seyir izleyen Erdoğan'ın isyancılara yaptığı desteği durdurmanın bir yolu olup olmadığını sordum. Cevap şöyle oldu: "'Her şeyi berbat ettik'. Erdoğan değil de, bir başkası olsaydı, durumu kamuoyuyla paylaşabilirdik, ancak Türkiye özel bir konu, NATO müttefikimiz. Türkler, Batıya güvenmiyorlar. Türklerin çıkarlarına uymayan bir tutum alırsak, bizim yanımızda durmazlar. Erdoğan'ın gaz olayındaki rolü hakkında bildiklerimizi kamuoyuyla paylaşsaydık, tam bir felaket olurdu ve Türkler bize şöyle derdi: 'Bize ne yapıp yapamayacağımızı söylerseniz, size karşı nefret duyarız.'"

Seymour M. Hersh Hakkında Kısa Bilgi:

Washington'da yaşayan gazeteci-yazar. Dünyada araştırmacı gazeteciliğin önde gelen temsilcilerinden kabul edilmektedir. Pulitzer Ödülü de dahil olmak üzere pek çok uluslararası ödül sahibidir. En büyük haberleri arasında, Vietnam Savaşı sırasında ABD ordusunun Vietnamlı sivilleri katlettiği My Lai katliamını ortaya çıkardığı araştırması gelmektedir.

"Bize diyorlar ki, yolsuzluk, zulüm ve fesat içinde yaşıyorduk. Şimdi özgürlüğümüzü istedik.

Biz de diyoruz ki, Zulümden kurtuldunuz, iyi yaşayın özgürlüğünüzü!

40 yıldır zulüm vardı, ama ne bir kilise ne bir cami yıkıldı.

40 yıldır zulüm vardı, ama Suriye'nin en ücra noktasına kadar elektrik gitti, oysa şimdi karanlıktayız.

40 yıldır zulüm vardı, ama bir file ekmek 15 liraydı

40 yıldır zulüm vardı, ama Üniversiteler ve hastaneler ücretsizdi.

40 yıldır zulüm vardı, ama dolar sabitti.

40 yıldır zulüm vardı, ama güven içindeydik ve bir gecede her şey değişti, korku kabus gibi üstümüze çöktü.

40 yıldır zulüm vardı, ama ne bir imam ne bir papaz katledildi.

40 yıldır zulüm vardı, ama Suriye dünya gözünde bütün Arapların medeniyet beşiğiydi.

Peki ya özgürlük günleri?

Yalnızca iki yıllık özgürlük, bizi yüz yıl geriye götürdü.

Dünyanın en fazla göç eden, savrulan halkı olduk.

Tarlalar, parklar mezarlık oldu. Şimdi söyleyin bana bu ne güzel özgürlük böyle?"

Suriye'de Üniversite'de öğretim üyesi olan Rima Z.

"Kimi İslam dininin ileri gelenleri ve kendini din alimi sayanlar, İslam'ın gerekliliklerinden söz ederlerken, sanki fuhuşun şeyhleri gibi konuşuyorlar. Fuhuşu meşrulaştıran fetvalar veriyorlar.

Siz gerçekte utancın, ihanetin, komplonun ve düşkünlüğün şeyhlerisiniz. Ebu Leheb ve Ebu Cehil'in dostlarısınız. Putlara ve taşlara tapanlardansınız.

Sözde devrimlerinizle karanlık çağı inşa etmek istiyorsunuz. Sizin gibi domuzların devrimi, kurbağaların sultası ve kadınların esareti demektir. Utancın şeyhi olmak, yeteri kadar ayıptır.

Evet, biz hala cehalet tarihinin bir milletiyiz; esaretin, doğar doğmaz kız çocukların katledildiği tarihin. Onurlu bir geçmişi olmayan bir milletiz. Biz koyun ve deve güdenleriz.

Bizim bir uygarlığımız, bir geçmişimiz yok. Kadınlarımız bir ticari meta olarak görülmeye devam ettiği sürece de böyle kalacağız.

Ey dinsizler! Putçu, şehvet düşkünü, sözde devrimciler!

Susmamız için bütün bunları din adına söylüyorsunuz ama din adına ırzımıza geçilirken, onurumuz ayaklar altına alınırken de mi susalım?

Kadınları eğlencenizin bir nesnesi olarak gördüğünüz sürece ne tekbirleriniz, ne de getirdiğiniz şahadetler sizin imanınızı ve İslam'ınızı kurtarır!"

Jadallah Saffan

Bu kitap, küresel paylaşım projesinin devreye sokulduğu Suriye'de, tam anlamıyla bir soykırım yaşanırken, hâlâ bu savaşı küresel saldırganların kitlelere empoze ettikleri argümanlarla değerlendirme gafletinin devam ediyor olmasından dolayı, bir ihtiyaç haline gelmiştir.
...Suriye yanı başımızdadır. Hatta o derece iç içeyiz ki, Suriye'deki ateşi yakanlarla aynı topraklar üzerinde yaşıyoruz. İşte bu yüzden Suriye'yi anlamak, "yerelden ve bölge kaynaklarından," daha da önemlisi, komplonun merkezi olan "istihbarat ifşaatlarından" okumaları zorunlu kılıyor.

Editör

Suriye'ye Müdahalenin Perde Arkasındaki Gerçekler...
Amerika'nın Erdoğan ve Abdullah Gül ile anlaşması neydi?
Savaş ticareti ve Türkiye'nin açık desteği...
ABD ve AKP'nin Suriye savaşında kimyasal içerikli suç ortaklığı...
İHH'nın Suriye'deki savaşta rolü "bu cephenin finansörlüğü" mü?
Arap ülkelerinden gelen parayla silahları muhaliflere ulaştıranlar hangi ülkeler?
"Bahar" mevsiminden muaf tutulan Türkiye ve Katar, Arap ülkelerine baharı götürme gayreti içindeyken, neyin peşindeler?
Özellikle Türkiye'nin bu savaştan beklentisi nedir?
Peki, Türkiye neden Suriye'deki savaşa bu kadar aleni bir şekilde müdahale ederek kendi güvenliğini riske sokuyor?
Türkiye, Kürtleri Suriye sahnesinden silmek için neler yaptı?
Dünyanın dört bir yanından gelen Cihatçıların toplanma yeri İstanbul...
İzledikleri yol aynı olan cihatçılar, İstanbul'da toplanıp Antakya'ya, oradan da Suriye'ye nasıl geçiyorlar?
Türkiye'de ve sınırda onlara yardım edenler kim?
Suriye'ye Cihat'a gidenlerin acı öyküleri...

"Bu gençlerin her birinin ülkesi farklı, öyküsü farklı, birlikte cihat ettikleri gruplar farklı olsa da, hepsinin Suriye'ye giriş yöntemi ortak. Hepsi Suriye'yle sınırı olan bir ülkeden 'gizli' ve yasa dışı yollarla giriş yapıyorlar. Sınırı açan bu ülke, Türkiye'dir... "
"Türkiye'ye kadarki yolculuğun ve Suriye'ye gizlice teslim etmenin bedeli... İstanbul'da 'İslami Göçmenler Lojistik Taburu' adlı oluşumun yönetiminde çalışan 'Ebu Baran' isimli bir Suriyeli genç..."

"Bu kaostan Suriye halkına yansıyan; ölüm, göç, sefalet ve kadınlara yönelik tarihin en büyük zulmü ve ahlaki çöküşü olan 'cihat nikâhı', yani fuhuştur.
Türkiye'de Süleymaniye kampında kalan Suriyeli bir kadın üç kızıyla birlikte, 'Cihat Nikâhı' adı altında 20'den fazla Afgan, Suriyeli ve diğer farklı uyruklu cihatçıların defalarca tecavüzüne uğradıkları için kendilerini yaktılar."

http://tekinyayinevi.com
/tekinyayinevi
/tekinyayinevi

ISBN 978-9944-61-072-8
9 789944 610728 >

₺18